

Τὸ παρὸν φύλλον τιμᾶται παρ. 100.

* Ἔτος Ζ' (Ἑξαμηνίῳ Β') Φύλλον 348^{ον}

Κωνσταντινούπολις, τῆ 1 Μαΐου 1917 *

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

اداره خانگی :
محلہ پنجشنبہ بازاری صاحبگیر خانندہ ۱۶

آریستووولوس دە خریستیدیس

'Ασ'Ολα

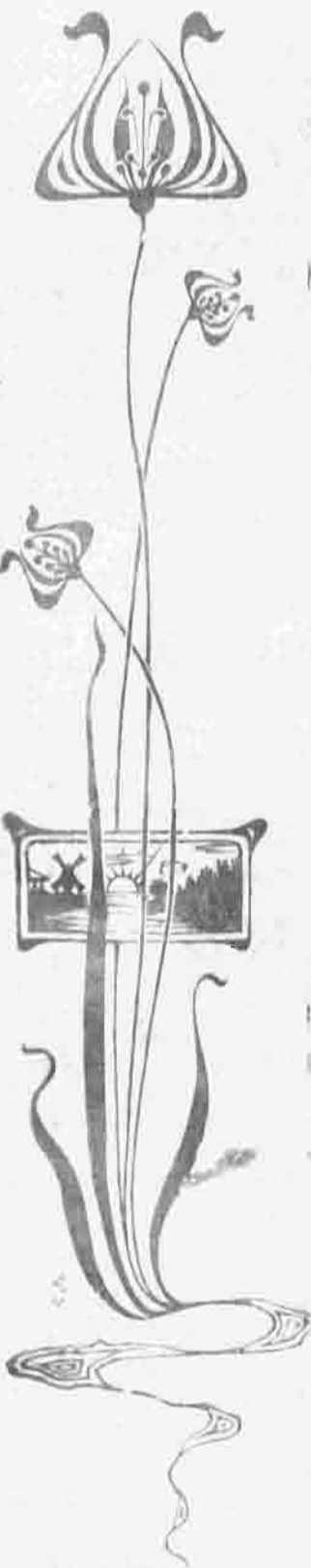
Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Καλῶς την

τὴν

Πρωτομαγιά!

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΘΗ

— Καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τῶν τοιούτων.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀφοῦ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμίλιαν ἀνέφερε περὶ ὄλων τῶν στοιχείων τῆς ἠθικῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀνθρώπων, ἠθέλησε νὰ καυτηριάσῃ τὰς περὶ τὴν ἐπίδειξιν τάσεις των καὶ τὰς πρὸς τὸ θεαθῆναι φροντίδας αὐτῶν περὶ ἐνδύματος καὶ πάσης ἐξωτερικῆς περιβολῆς.

Συμβούλευσε νὰ μὴ μεριμνᾷ ὁ ἄνθρωπος περὶ τῶν ἐνδυμάτων του, νὰ μὴ καταδαπανᾷται εἰς φροντίδας καὶ μόχθους στερητικῆς, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τελειότεραν ἐξωτερικὴν λαμπρότητα. Ὡς δὲ εὐρίσκετο εἰς τὸ ὑπαίθριον ἐπὶ τοῦ ὄρους καὶ ἡ γλυκύτης τοῦ κλίματος τῶν μερῶν τῆς Ἰουδαίας ἀφ' ἐνός, καὶ ἡ ἐποχὴ ἐξ ἄλλου, παρείχον πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὸ ὠραῖον θέαμα τῶν ἀνθοσπάρτων ἀγρῶν, ἔλαβεν ἀπὸ αὐτοῦ τὸ γραφικὸν τοῦτο παράδειγμα καὶ συνέκρινε τὴν ὠραίαν καὶ πολυτελῆ ἀμφίεσιν τῶν λουλουδιῶν ἐκείνων πρὸς τὴν ἀμφίεσιν τοῦ κατ' ἐξοχὴν πολυτελοῦς βασιλέως τῶν Ἰουδαίων, τοῦ Σολομῶντος.

Τὰ ἀνθὴ εὐρίσκοντο πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ Χριστοῦ τότε, ἐνῶ ὁμίλει ἀπὸ τοῦ ὄρους, καὶ ἐν ταύτῃ ἦσαν καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἀκροατῶν του. Δι' αὐτὸ καὶ ἐξέτεινε, ὁμιλῶν, τὴν χεῖρά Του, τοῖς ἐπέδειξε τὸν γραφικὸν καὶ κομψὸν ἐκείνον κόσμον καὶ μετὰ εἰρωνείαν εἰς τὸν λόγον τοῖς εἶπε :

— Κυτάξετε τὰ λουλούδια αὐτὰ τοῦ ἀγροῦ· οὔτε κοπιᾷζουσιν, οὔτε ὑφαίνουσιν, διὰ νὰ κατασκευάσουσιν τὴν περιβολὴν των· καὶ ὁμοῦς εἶναι τὸσον ὠραῖα ἐνδεδυμένα, ὅσον οὐδὲ αὐτὸς ὁ Σολομῶν ἐνεδύθη ποτὲ τοιοῦτοτρόπως. Ἀφοῦ λοιπὸν τὰ χορτάρια τοῦ ἀγροῦ, ποῦ σήμερον εἶναι καὶ αὔριον ρίπτομεν εἰς τὸν φούρνον, ὁ Θεὸς τὸσον ὠραῖα ἐνδύει, πόσον μᾶλλον σᾶς, ὧ ὀλιγόπιστοι ἄνθρωποι!

Ἀναπλάσετε τὴν στάσιν ταύτην τοῦ Ναζωραίου καὶ ἀναπλάσετε τὴν εἰκόνα τῆς σκηνῆς ταύτης. Ὁ γλυκὺς Διδάσκαλος μετὰ τοὺς λόγους Του αὐτοῦς μᾶς στέλλει πρὸς τὴν φύσιν, ὡς πρὸς διδάσκαλον καὶ ὀδηγόν. Πολλάκις παρωμοίωσε τὸν λόγον καὶ τὸ ἔργον Του ὡς καρπὸν δένδρου, ὡς σῖτον σπαρέντα, ὡς ἀμπελον καρποφοροῦσαν. Πολλάκις οἱ ἀγροὶ καὶ τὰ δάση, οἱ κῆποι καὶ οἱ ἀμπελώνες ἔδωσαν τὰ παραδείγματα των κατὰ τὰς ὁμιλίαις τοῦ Κυρίου. Οὐχὶ ἀπαξ Ἐκεῖνος μᾶς ἀπέστειλε πρὸς τὴν φύσιν, διὰ ν' ἀντλήσωμεν παρ' αὐτῆς τὴν διδασχὴν καὶ τὴν ἀφέλειαν.

Καὶ ὄντως, ἂν ὑπάρχῃ κατὶ, τὸ ὁποῖον ἐπιδρᾷ βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν, μετὰ εὐεργετικὰ καὶ διαφωτιστικὰ ἀποτελέσματα, τοῦτο εἶναι ἐξάπαντος ἡ θεὰ τῆς φύσεως, ἡ ἐμδριθῆς μελέτη αὐτῆς, ἡ ἀγάπη τῆς. Ὁ ἀγαπῶν τὰ δένδρα, τὰ ἀνθὴ, τὰ πουλιά, δὲν δύναται νὰ μισῇ τοὺς ἀνθρώπους, εἰδὼς ἢ λεπτή του καρδιά δὲν εἶναι δυνατόν ποτε νὰ ἐπιτρέψῃ τὸσον διάφορα καὶ ἀντίθετα αἰσθητά.

Ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθέων ἀνυψώνει τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ τὸ θέαμα τῆς ἀγνότητός των τὴν ἀποκαθαίρει ἀπὸ κάθε βέβηλον καὶ μυσαρὸν αἰσθημα.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Α Ρ

Αἱ αἰσθήσεις καλοῦνται σήμερον εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ εὐωχίαν. Ταῖς ἡτοιμάσθη ἡ πλοῦσια καὶ ποικίλη ἀπὸ τὴν φύσιν ἐστίασις καὶ ἔχει παρατεθῆ πρὸ αὐτῶν ἄφθονος εἰς ἀρμονίας χρωμάτων, ρυθμῶν καὶ εὐωδιῶν.

Ἡ μεγάλη ἀναγέννησις συνετελέσθη πλέον, ἡ ἀρκαγεῖσα ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς Δήμητρος Κόρη κατέλιπε τὰ σκισρὰ τοῦ Πλούτωνος δώματα καὶ ἦλθεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, συνοδευομένη ἀπὸ τοὺς κομψοὺς δορυφόρους τῆς. Εἰς τὸ πέρασμα τῆς ὄλα λαμβάνουν τὴν ὠραιότεραν τὸν ἔκφανσιν, παίρνουν ὄλα ἓνα ἰδιαιτέρον στολισμόν. Ὑποδέχονται τὴν Νύμφην, ὑποδέχονται τὴν γλυκείαν θεάν, τῆς ὁποίας τὴν στέρησιν ἐκλαίου. Ἡ ἐπάνοδος τῆς χαρίζει τὴν χαρὰν, τὴν καλλονὴν, τὰ μειδιάματα.

Στρέψατε!

Ποῖος μεγαλοπρεπῆς καὶ γραφικῆς συγχρόνης πίναξ ἀπλοῦται τὴν στιγμὴν ταύτην πρὸ τῶν ὀμμάτων; ποῖα ἐκδιαιτησις καὶ ἀρμονία ἐν ταύτῃ χρωμάτων ἐκτυλίσσεται ἀενάως εἰς τὸ βλέμμα σας; ποῖα διαδοχὴ θωπευτικῶν φωτισκιάσεων ἐναλλάσσεται εἰς τὴν ὄρασίν σας;

Κυτάξετε τοῦ λόφου αὐτοῦ τὸ πρηνές. Τὸ ἐνθυμηθεῖτε πόσον λιτόν, πόσον πενιχρὸν ἦτο ἔως χθὲς ἀκόμη; Ἐν ἀπλοῦν χρῶμα τεφρόν, σκισρῶν, σκυθρῶν ἀπλόνητο ἐπάνω του, τὸ χρῶμα τοῦ βρεγμένου ἐδάφους, καὶ δὲν προσέκαλε τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν μονοτονίαν εἰς τὸ βλέμμα, τὴν μελαγχολίαν εἰς τὴν ψυχὴν.

Τώρα ὄλα οἱ ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου κοσμοῦ τὴν διατοκικὴν του κλίμακα, τὰ ἀνθὴ ἐγέμισαν τὰς ἀκάντους του, ἀκόμη καὶ ἡ περὶ ἀγρία ἀκανθα ἐστολίσθη μετὰ μερικὰ χαριτωμένα λουλούδια. Αἱ μαργαρίται διαστίζουσιν μετὰ τὰς λευκοκτίνους κορυφὰς των τὸν πράσινον εἰλημα καὶ τὸ ἀνθοστόλιστον δένδρον προβάλλεται μετὰ ὑπερόχους γραμμὰς καὶ χρώματα ἐπάνω εἰς τὸ ἐλαφρῶς κυανοῦν βάθος τοῦ οὐρανοῦ τοῦ ἀσπίλου.

Ἡ θάλασσα δὲ συμπληρῶνει τὴν ἀρμονίαν τῶν χρωμάτων καὶ προσθέτει τὴν ἀκύμαντον χάριν τῆς εἰς τὰς τόσας χάριτας τῆς ζωῆς.

Ἀναύσατε!

Ἐπαυσε πλέον ἡ φύσις νὰ κοιμᾶται εἰς μακρὰν τὴν παρατεταμένην καὶ ναρκωμένην σιγὴν. Τὴν νεκρικὴν ἀφωνίαν διαδέχθησαν τὰ τρετίσματα, τὰ κελαιδιήματα, τὰ τραγοῦδια τῶν πουλιῶν, τονισμένα εἰς ὅλους τοὺς ρυθμούς, ἀρμονισμένα εἰς τὰς περὶ ἀφαντάστους ἀρμονίας. Κάθε κλαδίον εἶναι καὶ πρόχειρον βῆμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ μικροσκοπικὸς ψάλτης τῆς χαρᾶς ἐξαποστέλλει εἰς τὰς ἡχούς τοὺς παιανᾶς του καὶ τὰ θυρία του, τὰς ἐρωτικὰς του τρυφερότητας καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς χαριτωμένης ψυχῆς του.

Ποῦ ἦσαν ἄλλοτε αὐτοὶ οἱ τρυφεροὶ αἰδοὶ τῆς ἀνοξέως καὶ διατὶ ὡς χθὲς ἀκόμη αἱ χορδαὶ των καὶ αἱ λύραι των ἔμενον βωβαὶ καὶ ἀφωνοί; Δὲν εἶναι ὁμοῦς μόνον τὰ πουλιά, τὰ ὁποῖα σκορπιζοῦν τοὺς τόνοους τοὺς ἡδονικοὺς καὶ γεμίζουσιν τὸν ὀρίζοντα ἀπὸ τὰς συναυλίας των. Ὁ ρυθμὸς μετὰ τὸν ὑπόκοπον τόνον του κρατεῖ τὴν ὑπόκρουσιν τοῦ ἐναερίου ἔσματος, ὁ θροῦς τῶν φύλλων, ποῦ σχηματίζει ὁ ξέφυρος, ὅταν περῶν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ καταστόλιστα κλαδιά, συμπληρῶνει τοὺς ἀρμονικοὺς καὶ θωπευτικοὺς συνηχισμούς, καὶ τοῦ κύματος τοῦ ἐλαφροῦ τὸ διαλείπον πάφλασμα κρατεῖ τὸν ρυθμὸν τῶν οὐραγίων καὶ γηγίων αὐτῶν συναυλιῶν.

Ὅλος ὁ ὀρίζων εἶναι κεκορσμένος ἀπὸ ἔσματα, ἀπὸ χαριτωμένα τραγοῦδια, ἀπὸ ἡχούς χαρωπούς, οἱ ὁποῖοι, ἐναλλάσσοντες ἀδιάκοπα, παρέχουν τὴν ἐντύπωσιν τῆς μεγαλειτέρας χαρᾶς, τῆς ἰδανικωτέρας εὐδαιμονίας.

Ἀναπνεύσατε!

Δὲν εἶναι ἀπλοῦς ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει τώρα διὰ τῶν ρωθῶνων εἰς τοὺς πνεύμονας.

Εἶναι ἐν ὁμίλει ἀπόσταγμα τῶν γλυκυτέρων εὐωδιῶν, κεκορσμένον ἀπὸ ὄλα τὰ λουλούδια, τὰ ὁποῖα, φαιδρὰ, χαρωπά, καλλίγραμμα διανοίγονται εἰς κάλυμας μυρωμένους. Κάθε ἐν ἀπὸ αὐτὰ, καὶ τὸ μικρότερον, ἀποτελεῖ τὸν τρυφερότερον κρατῆρα, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ψυχαὶ λευκαὶ ζυμῶνουν τὰ εὐφῶδη πέταλα, τὰς μυρωμένας γύρεις, διὰ νὰ κατασκευάσων αὐτὸ τὸ ἀπόσταγμα τοῦ ἀρώματος, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν, τὴν θωπεῖαν εἰς τὸ σῶμα, τὴν γλυκύτητα εἰς τὴν καρδίαν, τὰ πτερὰ εἰς τὸ πνεῦμα.

Ὅλα ἐκλήθησαν νὰ προσφέρουν τὴν συμμετοχὴν των καὶ ὄλα παρουσιάσθησαν φαιδρὰ, ὠραῖα, χαρωπά, εὐγενῆ, λαμπροστόλιστα, μυρωμένα εὐδαιμόνα εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ὑποδοχὴν τῆς Νύμφης, ποῦ προβαίνει ἀπὸ τὰ σκισρὰ δώματα τοῦ Πλούτωνος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν μας.

Καὶ εἰς τὸ πέρασμα τῆς τὰ πάντα διεκοσμήθησαν. Τὸ πνεῦμα τῆς μεγάλης, τῆς ἐνδομύχου ἀναγεννήσεως τὰ ἐθώπευσε καὶ τὰ μετεμόρφωσεν εἰς ὄντα ὑπέριστα.

Καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς ἀναγεννήσεως εἰς τὴν φύσιν, εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐαρος.

Αὐτὸ ἀνέμενεν ὁ κόσμος τῶν πουλιῶν καὶ τῶν δένδρων, τῶν βουνῶν καὶ τῶν κελαιδιῶν, διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν κερυμένην του ζωὴν, τὴν ὑπολαθάνουσαν χαρὰν του, τὸν ναρκωμένον πλοῦτον τῶν χαριῶν του.

Ἐχει καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς θαυμασίας μεταβολῆς, ἔχει καὶ ἡ ψυχὴ του τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο πνεῦμα, κατὰ τὴν θωπεῖαν τοῦ ὁποῖου τὸ σῶμα ἐκδηλώνεται εἰς τὴν τελειότεραν καλλονὴν· ἀπὸ τὰ μάτια ἐκπέμπονται αἱ φωτεινότεραι ἀκτίνες τῆς χαρᾶς, ἀπὸ τὰ χεῖλη του, τὰ ἀποστάζοντα αἶμα καὶ ἡδυπάθειαν, ἐκφεύγουν φιλήματα, ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὸ ἀπελευθερὸν ἀναδίδονται αἱ λευκότεραι σκέψεις καὶ εἰς τὴν ψυχὴν γεννῶνται τὰ εὐγενέστερα αἰσθητά, ἐνῶ ἡ καρδιά μετὰ τοὺς ζωηρούς, τοὺς ταχεῖς παλμούς της —παλμούς χαρμωμένους— κρατεῖ τὸν ρυθμὸν τῆς γλυκείας αὐτῆς συναυλίας καὶ μανονίζει τὰς πτήσεις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τοὺς ὀρίζοντας τῆς ἀτέμωτος καὶ ὀνειρώδους εὐδαιμονίας...

Ὅταν ἡ κόρη τῆς Δήμητρος ἀνέλθῃ ἀπὸ τὰ σκισρὰ τοῦ Πλούτωνος δώματα εἰς τῆς γῆς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ αἱ πλέον πενιχραὶ ὑμᾶρξαι ἐξαιρονται, καὶ ὅταν ἡ μάγος τῆς ψυχῆς θεὰ ἀναδύσῃ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας του, ἔπου καθέδει, ἐξωρατίζει καὶ ἐξιδανικεύει τὸν ἄνθρωπον, διανοίγει τὰ μάτια του εἰς τὰς χαρὰς τῆς ζωῆς, τοῦ παρουσιάζει μίαν φωτεινὴν κατεύθυνσιν εἰς τὸν βίον, τὸν κάμνει ὠραιότερον καὶ ἀπὸ τὸ ῥόδον, τρυφερότερον ἀπὸ τὴν ἀηδόνα, περιπαθέστερον ἀπὸ τὸ ἄρωμα, ῥωμαλέοτερον καὶ ἀπὸ τὴν δρῦν. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ τὸ ὑπερφύες, τὸ μάγος, εἶναι ἡ Ἀγάπη.

Ὅταν τὸ ῥόδον ἀγαπᾷ, σκορπιζεῖ τὰς γλυκυτέρας του εὐωδίας, ὅταν ἡ ἀηδὼν ἐράται, τονίζει τὰ τακερότερα ἔσματα, καὶ ὅταν ὁ ξέφυρος κυλίσται ἀνάμεσα εἰς τὰ μυρωμένα λουλούδια, ἔσμα ἀγάπης τονίζει καὶ αὐτός.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὑπὸ τὴν θωπεῖαν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ τῆς ἀγάπης, βλέπει τὰ πάντα γύρω του ὠραιότερα, εὐγενέστερα, περιπαθῆ, τὴν δὲ ψυχὴν του αἰσθάνεται ἐλαφρὰν, εὐάδη, ἀκμαίαν, διὰ νὰ διανοίξῃ τὸ πέλαγος τῶν συγκινήσεων, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀποτελεῖται ἡ ζωὴ...

Τὰ πουλιά κελαιδοῦν εἰς τὰ κλοδιά, τὰ λουλούδια διανοίγουν τοὺς μυρωμένους των κάλυμας, ἡ φύσις περιβάλλεται μετὰ τὰ φαιδρότερα χρώματα. Ξεῦρετε τί λέγει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ συναυλία αὐτῆ τῶν χρωμάτων, τῶν ρυθμῶν καὶ τῶν εὐωδιῶν;

— Ἀγάπα! Ἡ ζωὴ σου δὲν ἀριθμεῖται μετὰ ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἀναπνέεις, ἀλλὰ μετὰ τὰς στιγμὰς, κατὰ τὰς ὁποίας ἠγάπησας.

Θ. Κ. Μ.

1. — Η πρωτοχρονιά ενός δυστυχούς.

Πρωτοχρονιά! η πρώτη ήως του έτους! η ανατολή της ελπίδος, μετά την τελευταία αναλαμπή ενός χρόνου, που σβύνεται. Χθές ακόμη η ψυχή ήτο βεβαρμένη από τας άμνησεις της, σήμεραν έξυπνᾶ πλήρης ελπίδων.

Εν τούτοις, διά τόν Χρῆστον Ραμπέρ η πρώτη πρωία του Ιανουαρίου όμοιάζε προς την τελευταίαν έσπέραν του Δεκεμβρου. Ήτο και αυτή, ως εκείνη, έξίσου θλιβερά. Τό έτος ηρχιζε με βροχήν, με λάσπην, με άμμοσφαιραν βαρείαν, η όποια επέγνε.

Την πρώτην εκείνην πρωίαν του έτους ο Χρῆστος Ραμπέρ έξύπνησε νησις. Έχων να φάγη από εικοσιτεσσάρων ώρων, με την κεφαλήν βαρείαν και παρατηρών με βλέμμα συντετριμμένον ένα παιδάκι, ξαπλωμένον εις την κούνιαν του και τό όποιον έκοιμάτο, σφίγγον τά πόδια χείλη του, ως να απέμασε την τελευταίαν σταγόνα του γάλακτος.

Ο Χρῆστος Ραμπέρ ήτο πτωχός. Ήτο μηχανικός. Υγιής, με την αγάπην τις εργασίος εις την ψυχήν, σχεδόν φαιδρός πάντοτε, παρεδίδοτο εις τό έργον του ψυχῆ τε και σώματι. Είχεν υγείαν και καλήν καρδιάν. Πολλάκις ηκούετο τό όσμά του εις τό μηχανουργείον, υπό τας σφρίγματα των λεβήτων και τόν κρότον των στρεφομένων τροχών. Τό όσμά του αυτό άνεμινύετο εις την ταραχήν του έργοστασίου.

Επειδή ήτο μόνος και συνειτός, χωρίς συγγενείς, θεώρει τόν έαυτόν του ευτυχῆ και εν τῇ πτωχείᾳ του.

— Είμαι υγιής, εσκέπτετο έχω δυνατά χέρια. Είμπορῶ να σηκώσω τό βαρύτερο σφυρί, καθώς τό πούπουλο τί θέλω άλλο; αισθάνομαι τόν έαυτόν μου εκατομμυριούχον και δέν ο' άλλαξα την θέσιν μου με την θέσιν του πλουσιωτέρου τραπεζίτου.

Επέρασαν τοιουτοτρόπως μερικά έτη ζωῆς ησυχου ο Χρῆστος ειχε φθάσει τά τριανταέξ έτη της ηλικίας του, εκείνο δέ, τό όποιον έκαμψε τόν Χρῆστον Ραμπέρ, τόν έθιξε κατάκαρδα και τόν έπλήγωσεν, ήτο τό αίσθημα, διά τό όποιον αυτή η ευγενής καρδιά ειχε γεννηθῆ.

Μίαν ήμέραν συνήντησεν εις τόν δρόμον του μίαν γυναίκα, η όποία τόν ηγάπησεν. Ενόουσα κατ' άρχάς την εργασίαν της με την ιδιικήν του, την δυστυχίαν της με την δυστυχίαν του, και μειδιῶσα—ως αυτός θαρραλέα, φαινομενικῶς—διήνυσσε μετ' αυτού, επί τινα έτη, τόν σκληρόν δρόμον της ζωῆς.

Την ένυμφεύθη και την ηγάπησε με αγάπην βαθείαν, φέρων προς αυτήν την τρυφερότητα και την θέρμην, την όποίαν του άφηκαν αι πικρία της ζωῆς.

Εφαίνετο, ότι περιώριζε την ζωήν εις τόν όρίζοντα, τόν όποιον ηδύνατο να διαγράψη τό βλέμμα της γυναικός εκείνης.

Όνομάζετο Μάρθα. Καθώς εκείνος, όρφανή, ούδένα άλλον ειχε, παρὰ εκείνον, εις τόν κόσμον.

Ο προς την Μάρθαν έρωσ του ηύξανε από ήμέρας εις ήμέραν.

Δέν ήσαν πλούσιοι, άλλ' έξων σχεδόν άνέτως. Είναι λάθος να πιστεῦη κανείς, ότι ο έρωσ ζητεῖ ζωήν ευμαρείας διά να διατηρηθῆ.

Υπάρχουν έρωτες ίσχυροί και βαθεῖς, οι όποιοι μεγαλώνουν και δυναμοῦνται εν τῇ θλίψει και εν μέσῳ των αναγκών, ποτιζόμενοι με τά δάκρυα.

Υπάρχουν αισθήματα, τά όποια είναι τοσοῦτω μάλλον ίσχυρά, ὡσφ και σκληροτέρας έχουν ύποστή τας προσβολάς.

Ο Χρῆστος έδοκίμαζεν αληθινήν ευτυχίαν, άφοσιούμενος εις την γυναίκα εκείνην. Και ησοθάνετο άντοχήν εις την βαρείαν εργασίαν του, με την σκέψιν, ότι τό έσπέρας, έξηντλημένος, αλλά φαιδρός, θα έρρίπτετο εις τας άγκάλας της γυναικός του και θα άντημείβετο με έν της φίλημα. Ενόμιζεν, ότι έξη πραγματικῶς μόνον από της ήμέρας, καθ' ην συνήντησε την Μάρθαν. Όλον τό πρώτον μέρος της ζωῆς του, τά έτη της μονώσεως, του έφαίνετο βαρῦ όνειρον και έξηφανίζετο εις την όμίχλην του παρελθόντος. Καίτοι δέ ειχε παρακάμψει την

ηλικίαν των τριάντα έτών, εν τούτοις, παρεδόθη εις τόν έρωτα της γυναικός εκείνης με πρωτογενές πάθος. Όταν μίαν ήμέραν η Μάρθα, κατακόκκινη από συγκίνησιν, του άνήγγειλεν, ότι θα έγίνετο μητέρα, ο Χρῆστος την ένηγκαλίσθη περιπαθῶς και ηρχισε να ηηδῆ εις τό δωμάτιον ὡς τρελλός.

Εγέλα, έμονολόγει και έσκόρπιζε παντού την χαράν.

— Έτσι λοιπόν... θα γίνης πατέρας, Χρῆστο! έλεγεν εις τόν έαυτόν του. Ζήτω η ζωή!

Ηρχισε τότε να οικοδομῆ όνειρα. Εδιπλασίασε τας προσπαθείας του εις την εργασίαν, διότι επέιθετο, ότι έπρεπε να κερδίξη περισσότερα, διά να αγοράσῃ τάρα μεν μιά κούνια διά τό παιδί του, και εις τό μέλλον ένα σπιτάκι.

Πλην όλων αυτών τό οικοδόμημα της χαρᾶς, των όνειρων και της ευτυχίας εις μίαν στιγμήν κατέρρευσεν. Ο Χρῆστος μίαν ήμέραν συνέλαβε την άψευδη άπόδειξιν, ότι η Μάρθα, η Μάρθα αυτή, που τόσο ηγάπα, η Μάρθα, η όποία τόν έβλεπε με μάτια τίμια, η Μάρθα, διά την όποιαν θα έδιδε προθύμως την ζωήν του, τόν ηπάτα.

Κάποιον γράμμα άνορθογραμμένον, έπιστολή κάποιου αισχροῦ, γραμμένη με μολύδι, άλλ' άπευθυνομένη προς την Μάρθαν—οι ούδεμία άμφιβολία του έμενε— και την όποιαν ευρε παρὰ την θερμάστραν μισοκαμένην, του είλκυσεν ιδιαιτέρως την προσοχήν. Την έπῆρε, την έδιάβασεν. Η έπιστολή εκείνη ήτο γεμάτη από ηλιθίους άστεϊσμούς και άνηθικότηας· τόν έπληροφόρησε τά πάντα, του κατεξέσχιζε την καρδιά.

Πῶς ο Χρῆστος, δεχόμενος κατάστηθα τό πλήγμα εκείνο, δέν έτρελλάθη; πῶς εκείνη η ύπαρξις, η εκδηλωτική και πλήρης αισθήματος, κατέρθεσσε να άντιδράσῃ κατά της τρελλῆς όργῆς, η όποία έγεννάτο εντός του;

Εκείνο, τό όποιον τόν εκράτησεν, ήτο ο πόθος να ίδῃ αν η άτιμία της Μάρθας ήτο πλήρης.

Η γυναίκα του—τό έπληροφορήθη αυτό από την έπιστολήν εκείνην—ηγάπα ένα άλλον, άλλ' η Μάρθα του ειχε γεννήσει υίόν. Έμενε λοιπόν ν' άποκαλύψῃ ο Χρῆστος, αν τό παιδί εκείνο ήτο ιδιόν του και αν ηδύνατο να τό περιβάλλῃ με την άπεριόριστον αγάπην πατρός.

Το μόνον θλιβερόν ζήτημα ήτο αυτό. Αφου θα διελευκινε και αυτό, θα του έμενε πάντοτε καιρός να τιμωρήσῃ έπαρκῶς την γυναίκα του.

Ο Ραμπέρ μετέβη κατ' ευθείαν προς εκείνον, ο όποιος τόν έπέδωσεν. Ήτο κάποιος πλανόδιος εργάτης των σιδηρουργείων, ένας τύπος γλεντιζέ, τόν όποιον άπήντησεν η Μάρθα εις κάποιαν συναναστροφήν εις τό σπίτι μίως συγγενούς της.

Η Μάρθα από καιροῦ δέν ηγάπα πλέον τόν Ραμπέρ. Είχε κυριευθῆ από την τρελλήν ζωήν και την φαιδρότητα του άλλου άνδρός, τοσοῦτω μάλλον, ὡσον ο Χρῆστος, με την ηλικίαν και με τά βάσανα της ζωῆς, ειχε γίνει περισσότερον σκυθρωπός.

Η Μάρθα ειχε κουρασθῆ από την ζωήν εκείνην της στενωχωρίας και έθεώρει, ότι ήτο γεννημένη διά τά τρελλά λόγια της ηδονῆς, και ότι δέν έπρεπε ν' άφήσῃ την ιεότητα να μαρανθῆ άδικα.

Επεξήτει την ποιικιλίαν εις τόν έρωτα. Η γεννησις όμως του μικροῦ Ιακώβου ηδύνατο να προλοβῃ τά πάντα και να περισωθῆ πᾶν δυνατόν, άλλ' ακριβῶς την στιγμήν εκείνην, καθ' ην η Μάρθα ησοθάνθη, ότι θα έγίνετο μητηρ, τότε ακριβῶς κατελήφθη από περισσότερον έρωτα προς τόν άλλον, ὡστις την απέσπα από την αγάπην της προς τόν Χρῆστον. Και τοιουτοτρόπως η Μάρθα έλησομόνησε τόν Χρῆστον...

Ουτως ούδέν ύποπτεύθη. Η πατρική αγάπη φθάνει ένιοτε και υπερβαίνει, ίσως, τό ύψος της μητρικής αγάπης. Μερικοί φαίνονται, ότι είναι γεννημένοι διά να γίνουν πατέρες, με την ύπεροχον διάψαν προς την αγάπην του παιδιοῦ. Την ήμέραν, κατά την όποιαν γεννᾶται τό παιδί των, αισθάνονται, ότι ὄλη η ύπαρξις των εῦρισκεται εις αυτό. Η χαρά των είναι ν' άφοσιωθῶσι προς την μικράν εκείνην ύπαρξιν.

Ο Χρῆστος Ραμπέρ ειχεν αισθανθῆ κατά την έλευσιν του πλάσματος εκείνου, του ὡστοῦ εκ των ὡστών του, την ζωήν του να δεκαπλασιάζεται. Του έφαίνετο, ότι άνέπνεε τόν άέρα τόν μυρωμένον της εικοσαετούς φαιδρότητός του και ότι η νεανική του ηλικία επανήρχετο... Και όμως, από τά ύψη της ευδαιμονίας εκείνης, κατέπεσε τόσο σκληρῶς! Ο δυστυχῆς ηθέλησε ν' άντικρύσῃ κατά πρόσωπον την δυστυχίαν του εκείνην.

— Αν μου μείνη ακόμη ο μικρός Ιακώβος, θα έχω ακόμη ένα σκοπόν εις την ζωήν.

Και κατ' ευθείαν έπῆγε να ευρη τόν άρπαγα της τιμῆς του.

— Δέν σε γνωρίζω, του είπε. Σε συναντῶ εις τόν δρόμον μου. Μου έκλεψες, ότι αγαπούσα περισσότερον εις τόν κόσμον αυτόν. Είχα πόθον να σε σκοτώσω, αλλά θα σε λυπηθῶ, αν μου είπῆς την αλήθειαν. Κύτταξέ με καλά στα μάτια και μίλησέ με ειλικρινῶς. Από πότε μου έκλεψες την Μάρθα;

— Εγώ;

— Από πότε;

— Ο άλλος έσίωπα.

— Σου είπα ν' άπαντήσῃς, επανέλαβεν ο Ραμπέρ... Είναι σοβαρόν τό πράγμα· καταλαβαίνεις, ότι πρόκειται περι ζωῆς η θανάτου. Άπάντησέ με, και αν ψευσθῆς, έστω και κατά μίαν ήμέραν, μ' άκούεις; σε πνίγω ευθύς.

— Λοιπόν, άπήντησεν εκείνος, από 'δῶ και ένα μῆνα.

— Ὡστε λοιπόν τό παιδί, που έγεννήθηκε...;

— Ὡ! στην τιμή μου, άπήντησεν ο άλλος, σηκώνων τό χέρι.

— Μη όρκίζεσαι, είπεν ο Χρῆστος εις τόν όποιον η λέξις τιμή, προφερομένη από τέτοια χείλη, προϋξείνει άποστροφήν. Ένα μῆνα λοιπόν; Έχει καλῶς.

Αφήκε τόν άνθρωπον εκείνον ο Χρῆστος και διηυθύνθη εις την Μάρθαν.

— Με έπρόδωσες αλοχρότατα, της είπεν· έποδοπάτησες την καρδιά, που σ' αγαπούσε, και ακολούθησες και ου τόν δρόμον των έλευσινῶν γυναικῶν! Λοιπόν, άκουσε. Θα σου τά συγχωρέσω όλα, αν μου είπῆς την αλήθεια σήμερον. Αυτόν τόν άθλιον άνθρωπον από πότε τόν γνωρίζεις; Έμπρός, άπάντησέ· μάθε καλά, ότι πρέπει να τό ξεύρω!

— Χρῆστο!

— Θάλω να τό ξεύρω! σου είπα, ότι θέλω να τό ξεύρω!

— Είναι τώρα ένας μῆνας, άπήντησεν η Μάρθα κατάπληκτος.

Είχε γονυπετήσει.

Ο Χρῆστος την παρετήρησε διά μίαν στιγμήν με βλέμμα διαπεραστικόν, βλέμμα, που φθάνει έως εις την ψυχήν, έπειτα την άπάθησε με έν κίνημα, έτρεξεν εις τό λίκνον του παιδιοῦ του και είπε:

— Πολύ καλά· άπαντήσατε τό ίδιο πράγμα εκείνος και συ. Λοιπόν τό παιδί αυτό με άνήκει. Ανήκει μόνον εις έμέ. Τό βλέπεις; τό παίρνω. Θα τό αναθρέψω έγώ· έχω χέρια. Ο μικρός Ιακώβος θα έχη πάντοτε ψωμί τίμια κερδισμένο!

— Χρῆστο! του είπεν η Μάρθα, σε ίκετεύω!

— Α! έκαμεν εκείνος, χωρίς ν' άπαντήσῃ· έξέχασα.

Επῆγε κατόπιν εις τόν κουμπαράν, ὡπου και οι δύο έρριπτον εκεί τας οικονομίας των, μερικά άργυρά και τινα χρυσά νομίσματα. Τόν έσπασε, ρίπιων αυτόν κοντά στα πόδια της.

— Πάρε τό μεριδίον σου, της είπε μετέπειτα.

Επειτα, με φωνήν δυναγῆ και σταθεράν, σχεδόν παγωμένην, συνεπλήρωσε:

— Χαῖρε!

Η Μάρθα έμεινε συντετριμμένη· έπόθει να άμφισβητήσῃ από τόν Χρῆστον τό παιδί της, να τό κρατήσῃ αυτή, άλλ' ο άνδρας εκείνος με τά έξαργισμένα χαρακτηριστικά την έτρόμαξεν. Εν τούτοις, έπεχετήρησε να έμποδίσῃ τόν Χρῆστον να έξέλθῃ. Έσοθή έμπρός εις την θύραν.

— Τουλάχιστον τό παιδί μου, άφες μου τό μικρό.

— Εί·αι ιδικό μου παιδί η ὄχι; άπήντησεν ο Χρῆστος με ύφος άφηρημένον και μάτια εκλέμποντα φλόγας.

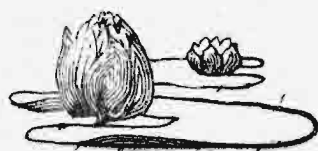
— Είναι δικό σου, σου τό όρκίζομαι!

— Λοιπόν, άπήντησε σκληρῶς εκείνος, τό κρατῶ. Τό παιδί αυτό ούδέποτε θα αισθανθῆ αίσχος, διά τόν πατέρα του τουλάχιστον.

Από την ήμέραν εκείνην ο Χρῆστος Ραμπέρ έξη διά τόν μικρόν Ιακώβον· ὄλη η αγάπη της καρδιάς του, ὄλη η τρυφερότης της ψυχῆς του, ειχε συγκεντρωθῆ εις τό μικρόν εκείνο πλάσμα, του ὡποίου και η μικροτέρα άδιαθεσία και τό ελάχιστον βήξιμον άπετέλει τρόπον φοβερόν διά τόν πατέρα.

Ο Χρῆστος ηναγκάσθη να τό δώσῃ εις τροφόν εις κάποιον περιχώρον, ὡπου τακτικά τας Κυριακάς, τας εορτάς και μερικάς άλλας ήμέρας επήγαινε και τό έβλεπε.

(άκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο Ιωάννης Κλεινός εύρισκετο ακόμη εις την λέσχην με μερικούς φίλους του και έπαιζεν, ότε του έφθασεν έν τηλεγράφημα.

Τό ήνοιξε με κάποιαν νευρικήν ταραχήν, ή όποία όμως εύθύς κατέπεσεν, όταν έδιάβασε τās δύο

γραμμάς του και την ύπογραφήν.

Του έτηλεγράφει ό προς μητρός θεϊός του, ό μόνος έναπομείνας δι' αυτόν πλησιέστερος συγγενής του, Σίμος, όπως τό ταχύτερον έλθη πλησίον του και μείνη, έστω και δύο ήμέρας, παρά τή οικογενεία του.

Είχε πολλές ύποχρεώσεις προς τον θεϊόν του εκείνον ό Ιωάννης Κλεινός. Απορφανευθείς πολύ ένωρίς από τον πατέρα του, μη γνωρίσας καν την μητέρα του, ή όποία απέθανε κατά τον τοκετόν εκείνου, έμεινε εις την πατρικήν περιθαλψιν του θεϊου αυτού, ό όποιος του έξεδήλωσεν αγάπην αληθινήν, πλήρη στοργής, ίσην γονέων. Είναι αληθές, ότι ό Κλεινός δεν είχεν ανάγκην από χρηματικήν βοήθειαν· ό πατήρ του άφησε περιουσίαν, με την όποιαν ήδύνατο ν' αναπτυχθή και να ζήση εις τό μέλλον. Άλλά και ή πλέον μεγάλη περιουσία χάνεται και εξατμίζεται εις τās χείρας ενός σπατάλου ή καταχραστού κηδεμόνος.

Ο Σίμος δεν ήτο έξ εκείνων· χωρίς να στερήση τό παιδί του Κλεινού από τι, κατώρθωσε με την συνετήν διαχείρισιν, που έκαμε, να του παραδώση, όταν ένηλικιώθη, την πατρικήν περιουσίαν κατά τι μεγαλειότεραν εκείνης, την όποιαν αφήκεν, άποθνήσκων, ό Κλεινός. Έκτοτε θεϊός και άνεπιός δεν έβλέποντο πολύ συχνά. Ο Σίμος και ή γυναίκα του — δεν είχον παιδιά — προτίμησαν ν' αφήσουν τής πρωτεύουσής τον δαίδαλον και ν' άποσυρθούν εις έν έξοχικόν κτήμα τους, τό όποιον είχον εις τās περίχωρα κάποιας επαρχιακής πόλεως.

Έξ άλλου, ό Ιωάννης Κλεινός έμενε εις την πρωτεύουσαν. Δεν ήτο δυνατόν ν' ακολουθήση τον θεϊόν του. Είχε, βλέπετε, τās εργασίας του — ήτο δικηγόρος — αλλά κυρίως είχε την άφρόντιδα, την τρελλήν των νέων ζωήν, ή όποία δεν τον άφινε ν' απομακρυνθή από τό κέντρον, τό όποιον μόνον δύναται να προσφέρη όλας τās απολαύσεις τής ζωής.

Ο Ιωάννης Κλεινός, όρφανός και πλούσιος, συνδεθείς πολύ γρήγορα με φίλους τής έλαφράς ζωής, μη αισθανόμενος καν την ανάγκην να εργαζεται δια να ζήση, ήκο-

λούθει ένα βίον γλεντζέ, άχόρταγος από διασκεδάσεις και τρέλλας.

Λέσχαι, καρπαρέ, χαρτοπαίγνια, έσπερίδες, χοροί, σχέσεις με γυναίκας του ήμικόσμου, όλ' αυτά του είχαν κατακτήσει την ψυχήν και εις εκείνα και μόνον εύρισκε τον αληθινόν σκοπόν τής ζωής.

— Τί θα έγινότανε ό κόσμος, έσκέπτετο ό νέος, αν δεν υπήρχαν και όλ' αυτά; Η ζωή θα ήτο κόλασις. Πώς ήμπορούν άλλοι και ζούν τόσον περιορισμένοι!

Έν τούτοις, δεν θα ήδύνατο επί πολυ να επαναλαμβάνη με τον ίδιον ένθουσιασμόν την κρίσιν του εκείνην, διότι, παρ' όλα τās άνθηρά ακόμη χρόνια τής νεότητός του, ήρχιζε να αισθάνεται κάποιαν δόσιν κόρου, άηδίας, πικρίας, ίσως, κατόπιν κάθε νέας διασκεδάσεως.

Τό κρασί δεν τον ήρέθιζε πλέον τόσον γαργαλιστικά τον ούρανίσκον, αι συγκινήσεις του χαρτοπαιγνίου δεν τον συνεκλόνουν πλέον και αι γυναίκες του ήμικόσμου ήσαν όλα αι ίδιαι: βαμμένα, ψιμυθιωμένα, άνούσιαι, χωρίς καμμίαν χάριν, χωρίς κάποιο ζωηρόν και διαρκές θέλητρον. Δεν τον έτερον πλέον. Δι' αυτό και ό Ιωάννης Κλεινός ήναγκάσθη να διπλασιάση τās δόσεις, καθώς οι μορφινομανείς, όταν ό οργανισμός των έξοικειωθή εις την πρώτην ποσότητα, αναβιβάζουν αυτήν όσον είμπορούν περισσότερον.

Άλλά και τό μέσον αυτό δεν τον ίκανοποίησεν. Ησθάνετο, ότι ήτο κουρασμένος και μελαγχολικός. Και εις την ψυχικήν αυτήν κατάστασιν τον εύρε κατά τό δειλινόν εκείνο, εις την λέσχην, τό τηλεγράφημα του θεϊου.

Έπληξεν. Αυτός, που έζήτηε δια την μελαγχολίαν του νέας τέρψεις και συγκινήσεις από την ζωήν, πώς να πάγη να κλεισθή εις την έξοχικήν επαυλιν του θεϊου εκείνου; Κατ' αρχάς ήτο έτοιμος ν' άρνηθί μ' έν τηλεγράφημα: «Λόγω ύποθέσεων, αδυνατώ», άλλ' έπειτα τό συναίσθημα τής εύγνωμοσύνης τον έκράτησε και έσκέφθη:

— Θα υπάγω δια δύο ήμέρας, επί τέλους, θα είμπορέσω να ύποφέρω. Ο θεϊός είμπορεί να έχη τίποτε σοβαράς ύποθέσεις να μου ανακοινώση.

Έμβήκε την άλλην ήμέραν εις τον σιδηρόδρομον και άνεχώρησεν. Η όλκή, άφου

Ο ώς διάδοχος του καθηγητέυ Ehrlich, διευθυντής του ίνστιτούτου τής πειραματικής θεραπείας, καθηγητής W. Kolle.

επέρασε πλέον και τās τελευταία σπίτια τής πόλεως, έρρίφθη άκράτητος εις την έξοχήν, την αναγεννωμένην υπό τās θωπείας των τελευταίων ήμερών του Άπριλίου.

Ο Ιωάννης Κλεινός όμως δεν είχε διάθεσιν να βλέπη όλα αυτά. Έκλεισε τās κουρασμένα του μάτια και δεν τās ήνοιξε, παρ' όταν ήκουσε τους σιδηροδρομικούς ύπαλληλους να φωνάζουν τον σταθμόν, εις τον όποιον ώφειλε να καταβή.

Έκει τον έπερίμενε έν άμάξει, τό άμάξει τής επαύλεως του θεϊου· έρρίφθη επ' αυτού και μετά τινα λεπτά ένηγαλίζετο τον θεϊον και την θεϊαν του, τους όποιους είχε να ίδη από καιρόν.

— Καλώς ώρισες, παιδί μου! καλώς ήλθες! Να σου είπω και κάποιον φόβον, που είχα; ένόμιζο, ότι ήτο δυνατόν να μη μάς κάμης αυτήν την εύχαρίστησιν...

Η φιλοξενία ήτο εγκάρδιος. Αγάπη, θωπείαι, περιποιήσεις, γεύμα λιτόν, άλλ' άφθονον, και μερικά σπονδαί παλαιού κρασιού εις ύγείαν άμφοτέρων.

Ο Ιωάννης Κλεινός, άνυπόμονος να μάθη τον λόγον τής προσκλήσεως, δεν ήργησε να τον έρωτήση. Έμαθε δε, ότι, προκειμένου ό θεϊός του να κάμη άγοράν κάποιου κτήματος γειτονικού, ήθελε να άκούση την νομικήν γνώμην του άνεπιού του.

Την επαύριον θα έπεσκέπτοντο τό κτήμα — δεν άπείχε περισσότερον από μισή ώρα —. Με την εύκαιρίαν δε αυτήν θα έκαμνον και μίαν έκδρομήν, που άπήτει, άλλως τε, ή ήμέρα. Ητο Πρωτομαγία.

Πραγματικώς, την άλλην ήμέραν, πολυ πρωϊ ακόμη, ό Σίμος, ή γυναίκα του και ό άνεπιός του έξεκίνησαν. Ωμίλουν δια διάφορα πράγματα. Η φύσις όλη γύρω εύωδιάζε και άπλωνε τās ωραιότερα χρώματα τής άνοιξεως, τās πουλιά έκκαϊδοούσαν φλύαρα και άρμονικά επάνω εις τās κλαδιά, και από κάθε γωνίαν άνεδίδετο ή χαρά, ή τέρψις, τό μειδιάμα τής ζωής.

Και οι τρείς έπροχώρουν δια μέσου των άνθισμένων μονοπατιών, ότε, εις την καμπήν κάποιου δρόμου, συναντούν να επιστρέφη, κατάφορτος από λουλούδια, μία κόρη. Δεν ώμοιάζε προς χωρικήν. Η περιβολή της, τό βάδισμά της και ή χάρις της την άνεδείκνυον υπερέτεραν μεταξύ των κατοίκων εκείνης τής επαύλεως. Άλλά και δεν ώμοιάζε με τās κορίτσια των πόλεων, τās χλωμά, τās λιπόσαρκα, τās μαραμένα, τās καχεκτικά.

Σώμα εύσταλές, με άπαλās καμπύλας γραμμάς, μάτια άνήσυχα και πνευματώδη, πρόσσωπον έκφραστικόν, με επιδερμίδα άγνήν από κάθε τής τέχνης έπίστρομα, υπό την όποιαν έκκυκλοφόρει ή ζωή εις αίμα άφθονον και άμόλυντον.

Αυτήν την έντύπωσιν παρείχεν ή νεάνις εκείνη, που συνήντησαν εκεί όλως τυχαίως.

— Μπα! έδώ, δεσποινίς Ιουλία! έφώναξε με προσήνεια ό Σίμος. Τί γίνεται ό πατέρας, ή μητέρα σας; είσθε όλοι καλά;

Καί, ένω ή κόρη άπήντα εις τās φιλοφρονήσεις εκείνας, ό Σίμος συνεπλήρωσε:

— Δεσποινίς, να σās συστήσω και τον άνεπιόν μου Ιωάννην Κλεινόν, που είχε την καλωσύνην να μάς έλθη έδώ και να μάς συντροφεύση δια δύο ήμέρας.

Ο περίπατος έξηκολούθησε. Μετά τās συστάσεις, ό Κλεινός και ή Ιουλία ήρχισαν να συνομιλούν. Η κόρη έξηκολούθει να διατηρή τον αυτόν τόνον τής άφελείας, ή

ὅποια ἀπομακρύνει κάθε ἰδέαν προσποιήσεως καὶ ὑποκρισίας.

Τὸν ἠρώτησε διὰ τὴν ζωὴν τῆς πρωτευούσης, διὰ τὰ νέα της καὶ διὰ κάθε τι, τὸ ὅποιον ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἐνδιαφέρει. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀπήντα, πρόθυμος, γοητευμένος ἀπὸ ἐκείνην τὴν τυχαίαν συνοδόν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰς κάθε βῆμα ἀνεκάλυπτε καὶ μίαν χάριν.

Ἦλθεν ἡ σειρά του νὰ ἐρωτήσῃ καὶ ἐκεῖνος μερικά πράγματα. Τὸν κατέρωγεν ὁ πῶθος νὰ μάθῃ, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ διατηρῇ μία κόρη τόσο φαιδρότητα μέσα εἰς ἓν μονότονον περιβάλλον, χωρὶς τὰς τέψεις τῶν πόλεων.

— Μπᾶ! ἀπήντα ἐκείνη, ἔχω τόσας ἀσχολίας! Φαντασθῆτε, δὲν με μένη καιρὸς νὰ πλήξω καὶ νὰ στενοχωρηθῶ διόλου. Αἱ ὄραι μου εἶναι μετρημένα. Τώρα, με τὴν ὑγιεινὴν ἀδυναμίαν τῆς μαμᾶς, διευθύνω ἐγὼ τὸ σπίτι, κρατῶ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς ἐπαύλεως, βοηθῶ τὸν πατέρα εἰς τὰς ἐργασίας του. Ἐπειτα, διαβάζω — μ' ἀρέσει πολὺ ἡ ποίησις—παίζω πιάνο, ζωγραφίζω καὶ δυο-τρὶς φορὲς τὴν ἐβδομάδα κάμω μερικάς ἐπισκέψεις εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἐχομεν ἐδῶ ἓνα μικρὸν ὄμιλον, ὁ ὁποῖος μοιράζει βοηθήματα εἰς τοὺς μεγάλους καὶ διδάσκει τὰ πρῶτα γράμματα εἰς τοὺς μικροὺς ἀπόρους.

Ὁ Ἰωάννης ἐθαύμαζεν. Ἐβλεπεν ἐκεῖνο τὸ εὐμορφο καὶ πλαστικὸ σωματάκι, τὸ πλήρες ζωῆς καὶ υγείας, καὶ τὸ συνέκρινε μετὰ κακοβαμμένα γύναια, ποῦ ἐγνώρισεν. Ἐδέχετο τὰς θωπείας τοῦ δυνατοῦ καὶ διανοοῦς πνεύματός του καὶ ἠσθάνετο, ὅτι μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ στήθος ὑπάρχει καὶ καρδία, ἡ ὁποία θὰ ξεύρη ν' ἀγαπᾷ καὶ ν' ἀφοσιώνεται. Ἐσκέπτετο ὅλα αὐτὰ καὶ ἐσιώπα.

— Σεῖς, κύριε Κλεινέ, ἀγαπᾶτε τὴν φιλολογίαν; σᾶς ἀρέσει ἡ καλλιτεχνία, ἡ μουσικὴ;

Ἐντράπη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, νὰ εἰπῇ, ὅτι δὲν ἠνοίξε βιβλίον, ὅτι δὲν ἤκουε, παρὰ τὴν βραχνὴν μουσικὴν τῶν καμπαρέ... Ἀλλά, καὶ ἐν ταύτῳ, ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑποδεέστερον εἰς τὸ πλευρὸν τῆς νεάνιδος ἐκείνης, ἡ ὁποία τὸν ἀπεκάλυπτε νέας χαρᾶς, νέας ἀπολαύσεις εἰς τὴν ζωὴν, ἀγνάς, ὠραίας καί, πρὸ πάντων, διαρκεῖς: τὰς ἀπολαύσεις τοῦ πνεύματος, τὴν ἀγάπην, τὴν τρυφερότητα, τὴν ἀφοσίωσιν.

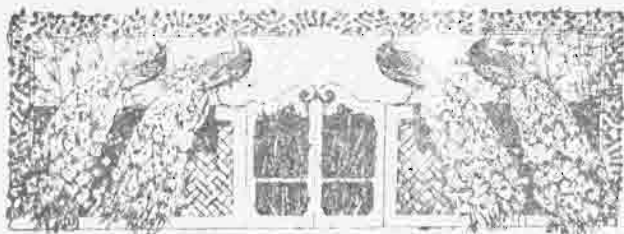
Εἶχον προχωρήσει πολὺ, εἶχον φθάσει εἰς τὴν σιδηρᾶν θύραν κάποιας ἐπαύλεως ἦτο ἡ κατοικία τῶν γονέων τῆς Ἰουλίας. Ἐσταμάτησαν. Θὰ ἀπεχωρίζοντο, διότι ὁ Σίμος καὶ ἡ συντροφία του θὰ ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των. Ἡ Ἰουλία ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Κλεινόν.

— Χαίρετε, τοῦ εἶπε· σᾶς εἶχομαι δὲ καλὸν ταξίδι, ἂν φύγετε αὐρῖον.

— Δεσποινίς, ἐπιθύρῃσεν ἐκεῖνος μετὰ τρέμοντα χεῖλη, εἶχα σκοπὸν ἀληθινὰ νὰ φύγω αὐρῖον, ἀλλὰ δὲν θὰ φύγω. Θὰ ἔλθω μάλιστα αὐρῖον νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς γονεῖς σας· πρόκειται νὰ σᾶς ὁμιλήσω διὰ κάτι σοβαρὸν καὶ πολὺ γλυκὸ δι' ἐμέ. Πιστεύω νὰ μὴ με ἀρνηθῆτε...

Καί, ὅταν ἔλεγεν αὐτὰ, ἔφερε τὴν χεῖρα τῆς κόρης εἰς τὰ χεῖλη του, ἐνῶ τὰ μάτια του, μετὰ ἀγνωστον ὅλως τώρα σπινθηροβολίαν καὶ περιπάθειαν, ἐξεδήλουν πρὸς τὴν κόρην ἐκείνην τὴν ἀγάπην, τὸν σεβασμὸν, τὴν λατρείαν του.

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

— Ἐνα χρονογραφηματάκι διὰ τὴν Πρωτομαγιά,

μοὶ εἶπεν ὁ φίλος διευθυντῆς τοῦ «Ἀπ' Όλα» κ. Καβαλιέρος, προσβλέπων με ἱλαρῶς καὶ διαστέλλον τὰ χεῖλη εἰς μειδιάμα ἐκυστικόν.

— Διὰ τὸ Πρωτομαγιατικὸ τεῦχός μας, προσέθηκέν εἰς τὴν ἰδίαν ἔκφρασιν καὶ τὸ ἴδιον μειδιάμα.

Ὡστε ετοιμάζεται τὸ Πρωτομαγιατικὸ «Ἀπ' Όλα». Ἀλλοίμονον! Τὰ ἴδια πάλιν καὶ ἐφέτος! Ἐντυπώσεις διὰ τὸν Μάιον, διθυράμβους, περὰ ποιήματα, ἔμμετρα, διηγήματα, σκαλαθύρματα, εἰκόνες, γελοιογραφίαι, ὅλα εἰς τὸν Μάιον ἀφιερωμένα. Ἀλλοίμονον! Θὰ τὸν ξεθεώσουν πάλιν καὶ ἐφέτος τὸν καυμένο τὸν Μάι!...

Καὶ διὰ τὸ ἀνοσιούργημα αὐτὸ, ἐπιζητεῖς, ἀγαπητέ, καὶ ἄλλον συνένοχον, ὥσει δὲν ἐπαρκεῖς σύ, δὲν ἐπαρκεῖ ἡ πολυπληθὴς τῶν συνεργατῶν σου εὐκλεῆς χορεία!...

Ὅχι, φίλε μου. Ἀρκετὰς ἔχω ἁμαρτίας, διὰ νὰ ἐπιπροσθέσω καὶ ἄλλην. Ὅσον καὶ ἂν διαστείλῃς τὰ χεῖλη εἰς μειδιάματα γοητευτικά, δὲν θὰ κατορθώσῃς νὰ με ἴδῃς παρὰ τὸ πλευρὸν σου, συνένοχον τῶν καταχθονίων κατὰ τοῦ Μαῖου σκοπῶν σου!...

Φαντάζομαι τὸ Μαγιατικὸ «Ἀπ' Όλα» καὶ φρικῶ.

Ξεθέωμα πέρα-πέρα τοῦ καλοῦ μηνός.

Λογογράφοι καὶ ποιηταί, σοῦ προεξάρχοντος διὰ τῶν «Ἐντυπώσεων» σου, θὰ τοῦ ἐπιτεθῆτε πανταχόθεν ἐκ τοῦ συστάδην, καί, μετὰ διαθέσεις νὰ τὸν ἐξυμνήσετε, θ' ἀφαιρέσετε, δειλαιοὶ, ὅλον τὸ λεπτὸν ἄρωμά του, θὰ τὸν ἀποφυλλίσετε, θὰ τὸν νεκρώσετε! Καὶ τοῦτο πρὶν ἀκόμη ἀνατεῖλῃ ἡ πρώτη του ἡμέρα. Κακοῦργοι!

Δρόσος, αὔρα, νεότης. Ἴα καὶ μενεξέδες. Ρόδα καὶ τριαντάφυλλα. Λειμώνες καὶ λιβάδια. Κῆποι καὶ μπαξέδες ἀνθοστόλιστοι. Ροιὰ καὶ μηλέα, καὶ... μαρούλια. Ἀηδόνια

καὶ παγόνια, κορυδαλοί, χελιδόνια, σπίνοι, στρουθία καὶ σπουργίτες, καὶ ὅλος ὁ λοιπὸς πτερόεις τῶν πτηνῶν καὶ τῶν πουλιῶν κόσμος. Καὶ οὐρανὸς γελόεις, καὶ ρύακες, καὶ ποτάμια, καὶ θάλασσα γαληνιαία. Σύσκια ἄλση. Ἔρως καὶ ἐρωτικὰ ἔσματα καὶ τραγούδια, καὶ κιθάρας μολπαί. Παρθένοι καὶ κορίτσια δροσοβόλα, καὶ ξανθὴ καὶ μελαγχροινὴ, καὶ βοῶπις καὶ... ἀνοιχτομάτα. Στέφανοι ἀπὸ εὐώδη καὶ πολύχρωμα ἀνθῆ, ἀπὸ κτρινολούλουδα τοῦ ἀγροῦ, στέφανοι ἀπὸ ἀγριολούλουδα, καὶ στέφανοι ἐξ ἀκανθῶν διὰ τοὺς δυστυχισμένους ἀναγνώστας...

Ἴδου τὰ ὄπλα σας. Μὲ αὐτὰ τὰ πυρομαχικά, ἐχθροὶ ἐπίβουλοι, ἀναλαμβάνετε, σὺ καὶ οἱ συνένοχοί σου, νὰ χαιρετήσετε τὸν Μάιον, νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε, νὰ τὸν ἐξυμνήσετε. Καὶ τοῦτο καθ' ὅλας τὰς μορφὰς τῆς γραφομένης γλώσσης. Εἰς τὴν «Θρησκείαν» — καὶ ἐδῶ ἀκόμη; ἀθεόφοβοι! — Εἰς τὴν «Ἐντύπωσιν». Εἰς τὸ «Διήγημα». Εἰς τὸ «Πεζὸν ποίημα». Εἰς τὸ «Ἐμμετρον ποίημα»... Ὡ! εἰς αὐτὸ πρὸ πάντων! Ἐπὶ παραδείγματι:

Ὁ Μάιος, ὁ μήνας τῶν ἀνθέων,
ὁ ποιητὰς ἐμπνέων,
ὁ χεῖαν δρόσον καὶ χαρὰν,
καὶ ἀνθῆ καὶ μυρσίνας
εἰς εὐαισθητοὺς ρίνας.

Ὡ! ρίγος καὶ σύγκρουσις ὀδόντων καὶ βαθμιαία γενική τοῦ σώματος ψύξης. Φέρετέ μοι γοῦνες, παπλώματα. Ξεπάγιασα!...

Διὰ νὰ μαγεύσῃ ὁ Μάγης δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς μαγείας τῆς γραφίδος σοῦ καὶ τῶν ὁμοίων σου.

Ὁ Μάιος, ὁ μὴν τῶν ἐρώτων καὶ τῆς νεότητος, ὁ διαχέων τὴν δροσιὰ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ὁ ἀρωματώδης...

Γελᾶς πονηρά, πονηρέ. Μὲ εἰσάγεις, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, εἰς τὸν φαῦλον κύκλον σου. Ὅχι, δὲν θὰ τὸ ἀξιωθῆς.

Καλλίτερα ἔχω νὰ εὐχηθῶ, ὅπως ὅλοι μας — οἱ συνεργάται σου καὶ ὁ ἀναγινώσκων τὸ «Ἀπ' Όλα» κόσμος — ἐπανίδωμεν καὶ ἄλλο τοῦ προσεχοῦς ἔτους «Ἀπ' Όλα», Μαγιατικὸ ἐπίσης, παρὰ νὰ ὑπερηφανεύσῃς, λέγων, ὅτι μετὰ ἐμάγευσες μετὰ τὸ μειδιάμα σου, ὅτι μετὰ ἐξώθησες εἰς τὸ ἀνίσρονον ἔργον σου, καὶ ὅτι, ὡς καβαλιέρος, μετὰ ἔσυρες ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς τὸν δαιμονιώδη χορὸν σου!

ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ

Όλοι οἱ νεωτερισμοὶ τῆς ἐποχῆς
Εἰς τοῦ ΤΙΡΙΓΓ - ΓΑΛΑΤΑ

ΦΑΡΟΣ — ΑΓΑΠΗ

Ὅταν ἡ θάλασσο' ἀγριεύῃ
καὶ ἡ βαρκούλα σπαρταρᾷ,
καὶ νὰ τὴν καταπιῇ γυροῦν
τὸ πέλαγος μὲσ' στὰ νερά,

Ὁ ναύτης, μὲσ' στὴν τόση μπόρα,
γιὰ μόνη του παρηγοριά
στὴν ὕστερη, τὴ μαύρη ὥρα,
τὸν φάρο βλέπει μακρυνά.

Ξυγᾷ τὰ τόσα βάσανά του,
μ' ἐλπίδα τρέφεται γλυκειά,
πῶς θαύρη πάλι τὴ χαρὰ του
σ' ἀγαπημένη ἀγκαλιά.

Καὶ στῆς ζωῆς τὴν ἀτυχία,
π' ἀδιάκοπα μὲ τυραννεῖ,
γιὰ μόν' ἐλπίδα κ' εὐτυχία
καὶ γιὰ παρηγοριά ἀγνή,

Τὴν ὁμορφὴ σου ἔχω ἀγάπη
φάρο τῆς δόλιας μου καρδιάς,
ποῦ στέλνει τὴ χαρὰ νὰ λάμπη
σὲ πέλαγος ἀπεισιτιάς.

N...

Η' ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

Ὁ ρόδον εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνθέων, τὸ καύχημα τοῦ ἔσρος· χαιρετήσωμεν τὴν καλλονὴν του! Διὰ μέσου τῶν αἰώνων, αὐτό, μεταξὺ τῶσων ἀνθέων, ὑμνήθη περισσότερον ἀπὸ τοὺς ποιητὰς.

Αἱ ἤχοι τῶν αἰώνων ἐγήρασαν, ἀντηχοῦσαι τὸν ἔπαινό του, καὶ ὁμοῦ ὁ ἔπαινό του δὲν ἐγήρασε ποσῶς. Καὶ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ρόδου προκαλεῖ τὴν εὐωδίαν καὶ τὴν τρυφερότητα. Αὐτὸ εἶναι τὸ κόσμημα ὅλων τῶν ἡλικιῶν, ὁ στολισμὸς πάσης ἑορτῆς. Τὸ ρόδον συμμετέχει εἰς τὰς χαρὰς μας καὶ εἰς τὰς θλίψεις μας· ἡ φαιδρότης στέφεται δι' αὐτοῦ καὶ ἡ αἰδῶς παρ' αὐτοῦ δανεῖζεται τὴν πορφύραν τῆς. Εἶναι τὸ τριπλοῦν σύμβολον τῆς νεότητος, τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς τρέψεως.

Ἡ ποίησις καὶ ἡ μυθολογία.

Τὸ ρόδον τὸ ἔφαλεν ὁ Ἀνακρέων, ὁ ποιητὴς οὗτος τοῦ ἔρωτος:

Τὸ ρόδον τὸ τῶν Ἐρώτων μίξωμεν Διονύσω·
τὸ ρόδον τὸ καλλίφυλλον κροτάφοισιν ἀρμόσαντες πίνωμεν ἄβρᾶ γελῶντες·
ρόδον, ὦ φέριστον ἄνθος! ρόδον, ἔσρος μέλημα·
ρόδα καὶ θεοῖσι τερπνά! ρόδα, τοῖς ὁ παῖς Κυθῆρας στέφεται καλοῦς λούλους, Χαρίτεσσι συγχορεύων, στέλλον οὖν με καὶ λυρίζων παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς, μετὰ κούρης βαθυκόλπου ροδίνοισι στεφανίσκοις πεπυκασμένος χορεύσω.

Ἦτοι περίπου:

«Τὸ ρόδον εἶναι τὸ μειδιάμα τοῦ ἔσρος» μὲ ρό-

ΕΥΚΑΙΡΙΑ μοναδικὴ διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ εἰς χόνιν ΦΥΣΙΚΟΥ ΣΑΠΩΝΟΣ.

Δὲν ἀφρίζει οὗτος. ἄλλ' ἐκτελεῖ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κοινοῦ σάπωνος. Ἐξέως ἀπὸ βλαβερᾶς οὐσίας, δὲν καταστρέφει τὰ ἀσπρόρρουχα, ἀλλ' ἰξαιλείφει τὰς κηλίδας καὶ τὰς διαφόρους ἀκαθαρσίας. Εἰς ὅλα τὰ συστήματα τῆς πλύσεως δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε τὸν φυσικὸν σάπωνα.

Προσόντα του: Εὐθηνία, εὐκολία, ταχύτης καὶ ἐξαιρετος πλύσις. Θεραπεύει τὴν πιτυρίασιν, τὰ ἐξανθήματα, τὰ σκασίματα, καὶ καθαρίζει καὶ στειλβώνει τὰ μεγαλειῶνα καὶ ἐπιτραπέζια σκεύη καὶ τὰς ἐλαιογραφίας. Ἀπλὴ δοκιμὴ πείθει καὶ τὸν δυσπισιότατον ἀγοραστήν.

Πωλεῖται παρὰ τῶ κ. Παναγιώτη Κ. Παγοπούλου, ἐν Γαλατῇ, δι' ἑ Βοϊβόδα, ἀριθμ. 2, παραπλεύρως τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.

Τὸ κυτίον 300 δραμιῶν γρ. 8.

Τρόποι χρήσεως. — 1ος) Εἰς ὕδωρ 12 ὀκάδων (ἑνὸς τενεκῆ πετρελαίου) ρίπτετε 4 κοχλιάρια τῆς σούπας ἀπὸ τὸν φυσικὸν σάπωνα καὶ ἀφίνατε νὰ βρῶσῃ τὸ νερὸ, διὰ νὰ διαλυθῇ ὁ σάπων. Κατόπιν ρίπτετε τὸ διαλελυμένον νερὸ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔχετε τὰ ρούχα, καὶ ἀφίνατε καθ' ὅλην τὴν νύκτα, τὴν δ' ἐπιούσαν τὰ πλένετε εἰς τὸ ἴδιον νερὸ καὶ ἔπειτα τὰ ξευγάξετε εἰς δύο ἄλλα καθαρὰ ζεστά νερά. — 2ος) Ἐὰν θέλετε τὴν ἰδίαν ἡμέραν νὰ πλυθῶσιν, τότε ἀφίνατε τὰ ρούχᾶ σας ἐντὸς τοῦ διαλελυμένου σάπωνος ἐπὶ 3 ὥρας καὶ κατόπιν τὰ πλένετε κατὰ τὴν ἄ. ὡ. ὁδηγίαν.

δον κοσμεῖ τὴν κόμην του ὁ υἱὸς τῆς Κυθαιρείας, ὅταν χορεύῃ μὲ τὰς Χάριτας. Ὡ! στεφάνωσέ με μὲ ρόδα, ὦ Βάκχε, καὶ θὰ ἔλθω νὰ χορεύσω, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς λύρας μου, παρὰ τὸ ἱερόν σου».

Κατὰ τὸν ποιητὴν, τὸ ρόδον ἐγεννήθη τὴν σιγμὴν, καθ' ἣν ἡ Ἀφροδίτη ἐξήρχετο ἀπὸ τοὺς θαλασσίους κόλπους. Τὸ ἔκαμε νὰ γεννηθῇ ἐπὶ ἀκανθάδους θάμνου, διὰ νὰ τρέψῃ τὰ μάτια τῆς θεᾶς καὶ νὰ εὐωδιάσῃ τὸν ἄερα, τὸν ὁποῖον αὐτὴ θ' ἀνέπνευεν.

Ἔτερος μῦθος, ὄχι ὀλιγότερον κομψός, μᾶς ἐξηγεῖ τὴν καταγωγὴν τῶν ἐρυθρῶν ρόδων.

Ἡ Ἀφροδίτη, ἡ ὁποία ἠγάπα τὸν Ἄδωνιν, εἶχε ἀφήσει τὸν Ὀλυμπον, ἀκολουθοῦσα τὸν νέον, ὅτε οὗτος ἐφρονεῖτο ἀπὸ ταῦτον, ὅστις τὸν κατεδίωκεν. Ἡ θεὰ, τρέχουσα εἰς βοήθειαν τοῦ ἔραστοῦ τῆς, ἔσχισε τοὺς πόδας τῆς εἰς τὰς ἀκάνθας μᾶς κάκτου. τῆς ὁποίας τὰ ἀνθη ἐπορφυρώθησαν ἀπὸ τὸ αἷμα ἐκείνης.

Τὸ ρόδον καὶ ἡ Γραφή.

Τὸ ρόδον ἔχει ὑμνηθῆ καὶ εἰς τὰς Γραφάς. Ὁ Σολομὸν τὸ παραβάλλει πρὸς τὴν αἰωνίαν σοφίαν, πολλάκις δὲ φέρεται εἰς τὰ ἱερὰ κείμενα ὡς σύμβολον τῆς χάριτος καὶ τῆς καλλονῆς, τῆς τελείας καὶ ἡρέμου χαρᾶς.

Καὶ εἰς τὴν ἑβραϊκὴν λατρείαν τὸ ρόδον παίζει σπουδαῖον ὄλον. Ὁ μέγας ἀρχιερεὺς ἐστέφετο μὲ ρόδα, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διατηροῦσιν ἀκόμη τὴν παράδοσιν τελετῆς, καθ' ἣν τὰ ἐπιπλα ἦσαν ἐστολισμένα διὰ ρόδων.

Ἰνδοὶ καὶ Αἰγύπτιοι.

Κατὰ τινὰ Ἰνδικὴν παράδοσιν, τὸ ρόδον τῆς Βακαβάλλης ἐθεράπευε τοὺς τυφλοὺς· ἀλλὰ τὸ θαυματουργὸν αὐτὸ φυτὸν δὲν ἦνθει, εἰμὴ εἰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας κατοικεῖ ὁ ἥλιος.

Διὰ τῆς ἀλληγορίας ταύτης, τὸ ρόδον, τέκνον τοῦ ἡλίου, εἶναι ἡ εὐεργετικὴ ἡδῶς, ἡ ὁποία ἐκδιώκει τὰ σκότη καὶ φωτίζει τὸν κόσμον.

Τὸ ρόδον δὲν ἐμφανίζεται ἐπὶ τῶν ὀβελίσκων, ἐν τούτοις, δὲν ἦτο ἀγνωστον ὑπὸ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου. Εἰς ἕν ὑπόγειον τοῦ Καρτούμ ἀνεῦρον ἐξηραμένον ρόδον εἰς ἀρκετὰ καλὴν κατάστασιν. Οὐδόλωσ ἀπίθανον ἡ αἰγυπτιακὴ λατρεία νὰ εἶχε καὶ τὸ «ἱερόν ρόδον» τῆς.

Ἐν Ἑλλάδι καὶ Ρώμῃ.

Ἐν Ἑλλάδι τὸ ρόδον ἦτο ἄνθος τοῦ Ἄρποκράτου, τοῦ θεοῦ τῆς σιωπῆς, καὶ ἦτο, ὡς ἐκ τούτου, ἔμβλημα τῆς ἐχεμυθείας. Κατὰ τὰ συμπόσια τῶν οἱ Ἕλληνας ἐκρεμοῦσαν ἐκ τῆς στέγης τῆς αἰθούσης πρὸς τὸ ἔδαφος ἕν ρόδον, δηλοῦντες δι' αὐτοῦ,

ὅτι ἀπαιτοῦσι μυστικότητα ἐπὶ τῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι ἤθελον ἐκεῖ ἀνταλλαγῇ.

Τὸ ρόδον ὑπῆρξε τὸ προτιμώμενον ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων ἄνθος. Ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Φλόρα, ἡ Ἥβη, ἐστέφεοντο μὲ ρόδα, καὶ ὁ ψάλτης τῆς Ἰλιάδος κοσμεῖ δι' αὐτοῦ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ Ἐκτορος καὶ τοῦ Αἰνείου. Ὁ Πρίαμος ἀλείφει μὲ ροδέλαιον τὸ πτώμα τοῦ υἱοῦ του. Ἡ χρῆσις τοῦ διεδόθη καθ' ὅλην τὴν Ἀτικὴν, ὅλοι δὲ ἔφερον ἐπὶ τῶν τάφων τῶν προσφιλῶν τῶν ρόδα καὶ ροδίονος στεφανίους.

Ἐν Ρώμῃ δὲν κατεδέχοντο τὰ ρόδα κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος. Ἐπρομηθεύοντο τοιαῦτα τὸν χειμῶνα ἐξ Αἰγύπτου. Κατὰ τὰς θυσίας, οἱ βωμοὶ ἐκοσμοῦντο δι' αὐτῶν. Οἱ Συβαρίται ἐκοιμῶντο εἰς στρώματα πλήρη ἀπὸ ροδοπέταλα· ἡ δὲ Κλεοπάτρα, δεχομένη τὸν Ἀντώνιον, ἔστρωσε τὸ δάπεδον τοῦ τρικλίνου μὲ ρόδα τόσον πολλά, ὥστε ἐφθάνον ὕψος ἑνὸς μέτρου ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

Καὶ εἰς τὰ γεύματά των μετεχειρίζοντο τὰ ρόδα. Αὐτὰ ἀπέδιωκον τὰς ἀποπονοίας τοῦ οἴνου, οἱ δὲ συνδαιτημόνες περὶ τὸ τέλος τῶν συμποσίων ἐστέφεοντο μὲ ρόδα. Εἰς ἐνδειξιν ἀγότητος πρὸς τινὰ τῶν συνδαιτημόνων των, συήθιζον ν' ἀποφυλλίζον εἰς τὸ κύπελλον ἐκείνου ρόδα ἐκ τοῦ στεφάνου των. Ἡ συνήθεια αὕτη ἐκλήθη: coronas bibere=πίνειν τοὺς στεφάνους.

Κολοσσαῖαι δαπάναι.

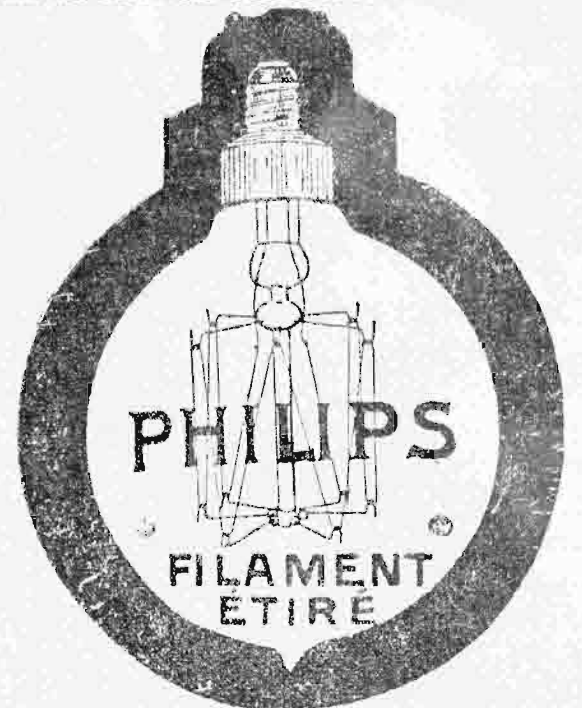
Ἡ μαγία τῆς ἀγάπης τῶν ρόδων ἔλαβε παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις μεγάλας διαστάσεις. Αἴφνης, φίλος τις τοῦ Νέρωνος, κατὰ τὸν Σουετόνιον, ἐξέδουεν εἰς γεῦμά τι ἕν ἑκατομμύριον σεστέγσια διὰ ρόδα, ὁ δὲ Νέρων τέσσαρα ἑκατομμύρια σεστέγσια διὰ μίαν ἑορτὴν. Ὁ Verius Καῖσαρ, ὅστις συνεβασίλευε μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἦτο νέος ἐκδιαιτημένος. Ἐφαντάσθη λοιπὸν κλίνην, τῆς ὁποίας τὰ στρώματα καὶ τὰ προσκεφάλαια ἦσαν πλήρη ἀπὸ ροδοπέταλα, τὰ δὲ καλύμματα ἀρωματισμένα διὰ κρίνων. Εἰς τὴν κλίνην ἐκείνην ἠρέσκετο νὰ ἐξαπλοῦται, ἐπαυξάνων τὰς ἀπολαύσεις του.

Ἄλλοτε καὶ τώρα.

Φρονεῖτε ὁμοῦ, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ τελειώσῃ τις, ἐκθέτων τὴν λατρείαν, τὴν ὁποίαν οἱ αἰῶνες ἀπένειμαν εἰς τὸ δῶρον καὶ ἡ ὁποία ἐκκληροδοτήθη ἀμείωτος μέχρις ἡμῶν; Τὸ ρόδον, ὅπως ὑπῆρξεν, οὕτω καὶ εἶναι τὸ ἠραιότερον κόσμημα τοῦ ἔσρος, τὸ σύμβολον τῆς χαρᾶς, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐλπίδος. Τὸ ρόδον εἰς τὰ πέταλά του κρατεῖ τὰς ἀναμνήσεις τρυφερῶν ἐρώτων καὶ ἡ εὐωδία του ἀναδιβάζει τὴν ψυχὴν εἰς ἕνα κόσμον ἄλλον, κόσμον ὠραῖον, κόσμον ἰδανικόν, κόσμον αἰωνίας ἀγάπης, χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας.

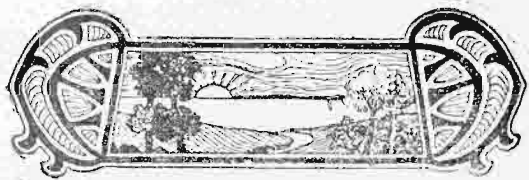
ΦΙΛΑΝΘΗΣ

Ἡ ἠλεκτρικὴ λάμπα « PHILIPS » (1/2 watt)

εἶναι ἡ καλλιτέρα πρῶτη. Προσερμόζεται εἰς παντὸς εἶδους φωτισμὸν δίδει λαυκὴν καὶ σταθερὰν ἀκτινοβολίαν, παρέχει μεγάλην εὐκονομίαν ρεύματος καὶ εἶναι στερεὰ καὶ μεγάλης διαρκείας. Ἐπὶ τούτοις εἶναι καὶ ἡ μᾶλλον εὐθηνή.

Γενικὴ ἀποθήκη: Ἐν Γαλατῇ, Χαβιαροχάνη, 77.

ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΥΚΑ

Τὸ ἔαρ εἶναι τόσον σφικτὰ συνδεδεμένον μὲ τὰ μωρωμένα νησιά τῆς γλυκερᾶς Προποντίδος, ὥστε δὲν μένει κανεὶς, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ στρέψη τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του πρὸς τοὺς τόπους αὐτούς, ὅπου ἡ φύσις ἀπλόνει τὰ ὠραιότερα καὶ τὰ ἀρθρονώτερα τῶν θεληγῶν τῆς:

“Ἐν ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα στοιχεῖα τῆς καλλονῆς τῶν εἶναι, ἀναμφισβητήτως, τὰ γραφικὰ πεῦκα, τῶν ὁποίων οἱ ὠραῖοι θύσανοι περικοσμοῦσι τοὺς λόφους τῶν καὶ στολίζουν μὲ τὴν πρασίνην χλιδήν τῶν εἰς νηχομένας νύμφας τῆς Προποντίδος.

Χάριν τῶν πεύκων αὐτῶν ἀφιερώνομεν τὴν σελίδα αὐτήν. Τὰ καυμένα! ὑποφέρουν, καὶ ὁμοῦς πρέπει νὰ τ’ ἀγαπήσωμεν, νὰ τὰ συμπαθήσωμεν, νὰ τὰ περιβάλλωμεν διὰ τρυφερᾶς στοργῆς.

Ὁ μηχανικὸς - ἀγρονόμος Ἀζεβὰδ Ρουσσὴ βῆς, ὅστις διορίσθη γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν Πριγκηποννήσων, πρὸς καταπολέμησιν τῶν καμπῶν, ἔγραψεν, ἐπιτήδες χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, τὴν ἐπομένην πραγματείαν, ἣν καὶ δημοσιεύομεν μετὰ τῆς εἰκόνας του, κατὰ μετάφρασιν τοῦ φίλου συνεργάτου κ. Ἰορδάνου Ι. Λημιτίδου. Ταύτης τὴν ἀξίαν θέλουσιν ἐκτιμῆσαι δεόντως οἱ ἀναγνώσται μας.

νον ὁ Πεχλιβάν-ἑλ-μασροῦφ Κεμανῆ εἰς τὴν «Δενδροκομίαν» του κόμνει λόγον περὶ τῆς ἀσθενείας τῶν δένδρων.

Οἱ ἐπισκέπται τῶν Πριγκηποννήσων, βλέποντες ἐπὶ τῶν πεύκων τὰ θυλάκια τῶν καμπῶν καὶ τὰς καταστροφάς, τὰς ὁποίας ἐπιφέρουσιν αὐταὶ εἰς τὰ πεῦκα, ἠπύρουν διὰ τὴν μὴ λήψιν τῶν πρὸς καταστροφὴν αὐτῶν ἀναγκαιοῦντων μέτρων. Ἡ ἐντομολογικὴ ἐπιστήμη, τὰς κάμπας, αἰτίνας καταστρέφουσι τὰ πεῦκα τῶν Πριγκηποννήσων, ὀνομάζει Βόμβυκας τῆς πιύκης ἢ Κνηθουκάμπην ἢ Πιτυοκάμπην. Ἡ κάμπη αὕτη ἄλλοτε εἰς τὰ νότια, κυρίως δὲ εἰς τὰ νοτιανατολικὰ μέρη τῆς Γαλλίας εἶχεν ἐπιφέρει μεγάλην καταστροφὴν εἰς τὰ πεῦκα. Αἱ χρυσαλλίδες τῆς κάμπης ταύτης παρουσιάζονται κατὰ Ἰούνιον. Αἱ θηλυκαὶ χρυσαλλίδες ἀποθέτουν τὰ φάρια τῶν ἐπὶ τῶν βελονοειδῶν φύλλων τῶν πεύκων. Ἀργότερον αἱ ἐκ τῶν φαρίων ἐξερχόμεναι κάμπαι ἀρχίζουσι νὰ κατατρώγουν τὰ φύλλα τῶν πεύκων καὶ εἰς τὰ ἄκρα τῶν κλάδων ὑφαίνουσι ἀρκούντως μέγα καὶ χωνοειδῆ λευκὸν θυλάκιον, τὸν δὲ χειμῶνα διέρχονται ἐντὸς αὐτῶν. Κατὰ τὴν ἀνοιξὴν αἱ κάμπαι ἐξέρχονται τῶν θυλακίων ἀνεπτυγμέναι, θάπτονται εἰς τὸ χῶμα καὶ ἐντὸς τοῦ βόμβυκος μεταμορφώνονται εἰς χρυσαλλίδας. Κατὰ τὸν Ἰούνιον πετώσιν ὡς χρυσαλλίδες. Αὕτη λοιπὸν ἡ κάμπη εἶναι ἡ ἐπιφέρουσα τὰς μεγαλειτέρας καταστροφάς εἰς τὰ πολύτιμα πεῦκα τῶν νησιῶν μας.

Ἐτερον εἶδος κάμπης εἶναι καὶ ἡ λεγομένη Λασιοκάμπη. Αἱ χρυσαλλίδες τοῦ εἶδους τούτου ἀναφαίνονται τὸν Ἰούνιον καὶ πετώσιν τὴν νύκτα. Αἱ θηλυκαὶ ἀποθέτουν ἐπὶ τῶν φλοιῶν τοῦ κορμοῦ τῶν πεύκων 100-200 φάρια. Περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἀυγούστου αἱ κάμπαι ἐξέρχονται ἐκ τῶν φαρίων καὶ ἀρχίζουσι νὰ κατατρώγουν τὰ φύλλα τῶν πεύκων. Κατὰ Ὀκτώβριον ἢ Νοέμβριον πίπτουσι ἐκ

χάριν διασκεδάσεως, ἰσκόπτουσι εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε τοὺς νεοβλάστους κλάδους τῶν δένδρων. Ἄλλοι πάλιν πρὸς ξύλευσιν κόπτουν τὰ πεῦκα ἐκ τῆς ρίζης τῶν.

Δὲν ἀμφιβάλω, ὅτι οἱ φιλόδενδροι ἀναγνώσται τοῦ ‘Ἀπ’ Όλα», κατὰ τὰς εἰς τὰς νήσους ἐκδρομάς τῶν, θέλουσιν ἀπεφεύγει νὰ κόψωσι κλάδους τῶν πεύκων χάριν παιδείας ἢ διασκεδάσεως.

τῶν δένδρων καὶ διέρχονται τὸν χειμῶνα ἐντὸς τῆς χλόης ἢ κάτωθεν ξηρῶν φύλλων. Κατὰ τὴν ἀνοιξὴν, δηλ. κατὰ Μάρτιον ἢ Ἀπρίλιον, πάλιν ἀναρριχῶνται ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ἐξακολουθοῦσι τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς. Κατὰ Ἰούνιον αἱ κάμπαι εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν καὶ φθάνουσι εἰς μῆκος 7-8 ἑκατοστομέτρων. Καὶ αὐταὶ κατὰ μῆκος τῶν κλάδων ὑφαίνουσι θυλάκια μισρινοπὰ καί, ἀφοῦ ἐντὸς αὐτῶν, εἰς διάστημα εἰκοσιν ἡμερῶν, μεταμορφωθῶσιν εἰς χρυσαλλίδας, πετώσιν.

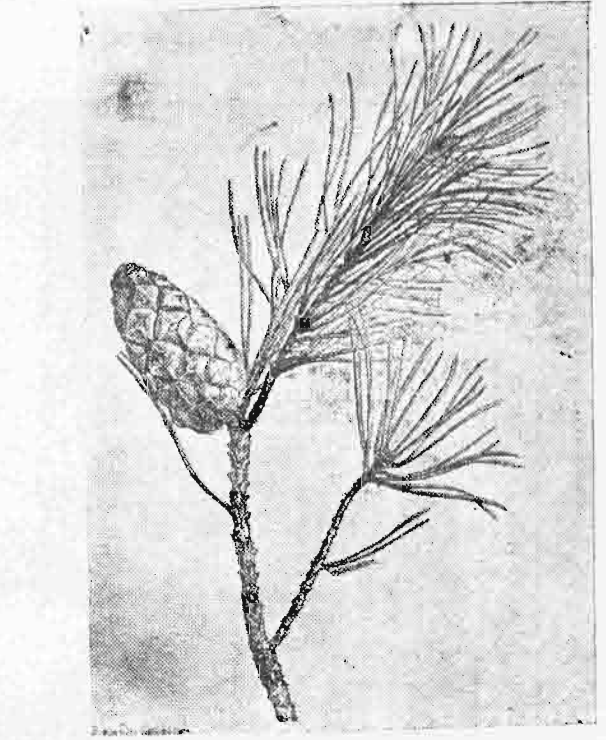
Δὲν εἶναι ὁμοῦς μόνον αἱ κάμπαι, αἰτίνας καταστρέφουσι τὰ πεῦκα, ἀλλ’ ὑπάρχουσι καὶ διάφορα ἄλλα ἕντομα, αἵτινα τρώγουσι τὰς ζωϊκὰς ἰνας τῶν δένδρων. Ἐπειτα, ὡσεὶ μὴ ἤρπουσι τὰ βλαβερά αὐτὰ ἕντομα, ὑπάρχουσι καὶ τινες ἄμοιβεῖς καὶ ἄποιοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀφίουν ἡτύχα τὰ δένδρα. Μερικοὶ ψυχράδες, διὰ νὰ βάνωσι τὰ δίκτυά των, ἀποφλοιούσι τὰ δένδρα, ἕτεροι δὲ,

Τὰ πρὸς καταστροφὴν τῶν βλαβερῶν τούτων καμπῶν καὶ ἐντόμων μέσα εἶναι τὰ ἑξῆς:

- 1 — Ἡ ἀπ’ εὐθείας καταστροφὴ, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν δι’ ἐργατῶν ἢ παιδίων περισυλλογὴν καὶ καύσιν τῶν ἐντόμων ἢ τῶν θυλακίων. Ἐφέτος εἰς τὰς Πριγκηποννήσους ἐφηροδόθη ἡ μέθοδος, δι’ ἣς ἐντὸς μηνῶν τινῶν ἡ Δημαρχία ἐπέτυχε τὴν περισυλλογὴν καὶ τὴν καύσιν πλέον τῶν 150 χιλ. θυλακίων.
- 2 — Ἡ διὰ χημικῶν μέσων καταστροφὴ, συνισταμένη εἰς τὴν διὰ σύριγγος χρῆσιν διαφόρων χημικῶν οὐσιῶν καὶ σκευασιῶν, εἰς πετρελαίου, ἄσβεστοῦ σάπουνος, βενζίνης, sulfur de charbon καὶ κιάζ-τασῆ.
- 3 — Ἡ διὰ μηχανικῶν μέσων καταστροφὴ, συνισταμένη εἰς τὴν χρῆσιν ἰδιαίτερων τινῶν μηχανημάτων.
- 4 — Ἡ διὰ φυσικῶν μέσων καταστροφὴ, συνισταμένη εἰς τὴν χρῆσιν θερμότητος, θερμοκαυτήρος, φωτὸς (λάμπας ἀστυλίνης), ζεστοῦ νεροῦ. Τὰς λάμπας ἀστυλίνης συνήθως μεταχειρίζονται διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν νεκροβίων καμπῶν.
- 5 — Ἡ διὰ γεωργικῶν μέσων καταστροφὴ, συνισταμένη εἰς τὴν χρῆσιν γεωργικῶν τινῶν μεθόδων πρὸς παρακάλυψιν τῆς πληθύνσεως τῶν ἐντόμων. Ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῆ διὰ τὰ πεῦκα, καθότι ἐγγχώρις γεωργία σχεδὸν δὲν ὑπάρχει.
- 6 — Ἡ διὰ ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν μικροβίων καταστροφὴ, συνισταμένη εἰς τὴν παραγωγὴν ἐν τοῖς χημικοῖς ἐργαστηρίοις διὰ culture ἐπιδημιοφόρων μικροβίων καὶ τὴν δι’ αὐτῶν ἐμβολίασιν διαφόρων ἀσθενειῶν μεταξὺ τῶν βλαβερῶν ἐντόμων.

Γράφον τις περὶ τῶν Πριγκηποννήσων, δὲν δύναται νὰ μὴ ἐνθουσιασθῆ τὰ πεῦκα, αἵτινα προσδίδουσιν ἕκτακτον καὶ ἰδιοζυσαν καλλονὴν εἰς τὰ θέρετρα μας, καὶ τὰ ὁποῖα ἡ φύσις δίκην μαργαριτῶν ἐσκόρπισεν εἰς τὸν Μαρμαρᾶν, ὅστις ἀποτελεῖ ὄσφ φυσικὴν, τόσφ καὶ ὠραῖαν καὶ εὐρεῖαν λεκάνην τῆς πόλεός μας. Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν τοῦτο, ἀφοῦ νησιά καὶ πεῦκα εἰσι τοῦτοσήμενα;

Σήμερον, βλέποντες τὴν μεγάλην καταστροφὴν, τὴν ὁποίαν ἐπιφέρουσιν εἰς τὰ πεῦκα διάφορα ἕντομα, δὲν πρέπει νὰ υπεθῶμεν, ὅτι ἀνάκαθεν ὑτήρημεν ἀπαθεῖς καὶ ἐδιάφοροι εἰς τὰς ἀσθενείας τῶν δένδρων, διότι πρὸ τριῶν περὶ τοῦ αἰῶ-

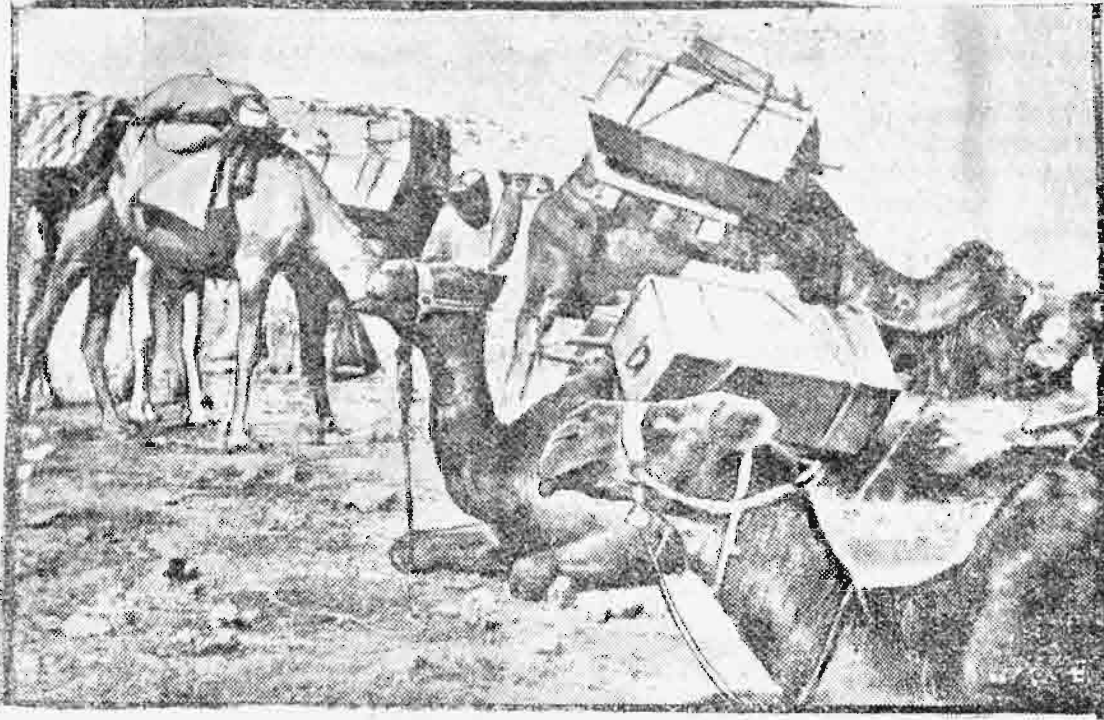
Διὰ τοὺς κοφαλάλους καὶ τοὺς τραυλοῦς.

Διδασκάλισσα τῶν κοφαλάλων πιτυοκῆς, σπουδάσασα καὶ διδάξασα εἰς τὸ Ἄνωκατον Ἐκπαιδευτήριον τῆς Mass, ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν τῶν κοφαλάλων καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν αὐτῶν, ὥστε νὰ ὁμιλῶσι προφορικῶς καὶ ἀνευ σημάτων, καὶ νὰ γράφωσιν ἀπαιστωῶς. Ἐπίσης ἀναλαμβάνει καὶ τὴν τελείαν θεροπειάν τῶν τραυλῶν καὶ βραδυγλώσσων. Πληροφορίαι παρ’ ἡμῖν.

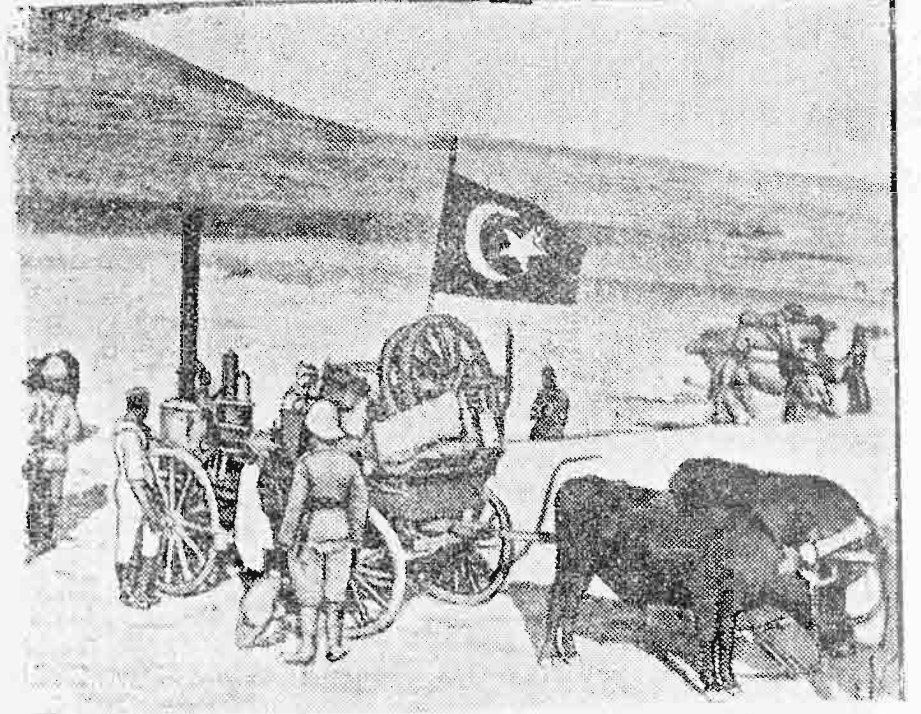
Ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἐντὸς τῶν ἐπιστημονικῶν μέσων πρὸς καταστροφὴν τῶν βλαβερῶν ἐντόμων, ἀνάγκη νὰ διοργανωθῆ καὶ ἰδιαίτερον σύστημα ἀγροφυλάκων πρὸς προστασίαν τῶν πεύκων ἀπὸ τῆς καταστρεπτικᾶς ὁρμᾶς τοῦ λαοῦ. Δὲν ἀμφιβάλωμεν ὁμοῦς, ὅτι ἡ Δημαρχία θὰ λάβῃ τὰ δεόντα μέτρα ἐν εὐρυτέρῳ κλίματι πρὸς προστασίαν τῶν πολυτίμων πεύκων μας ἀπὸ πάσης καταστροφῆς, ὁποῦθιδήποτε προσερχομένης.

ΑΖΕΒΑΔ ΡΟΥΣΔΗ

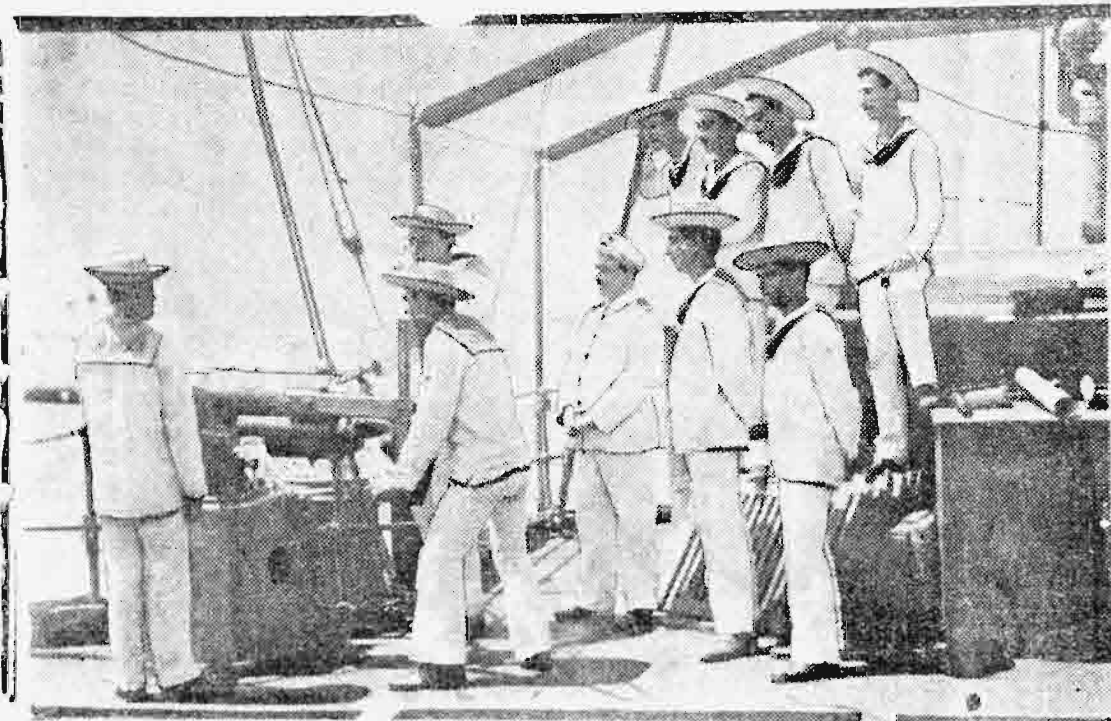
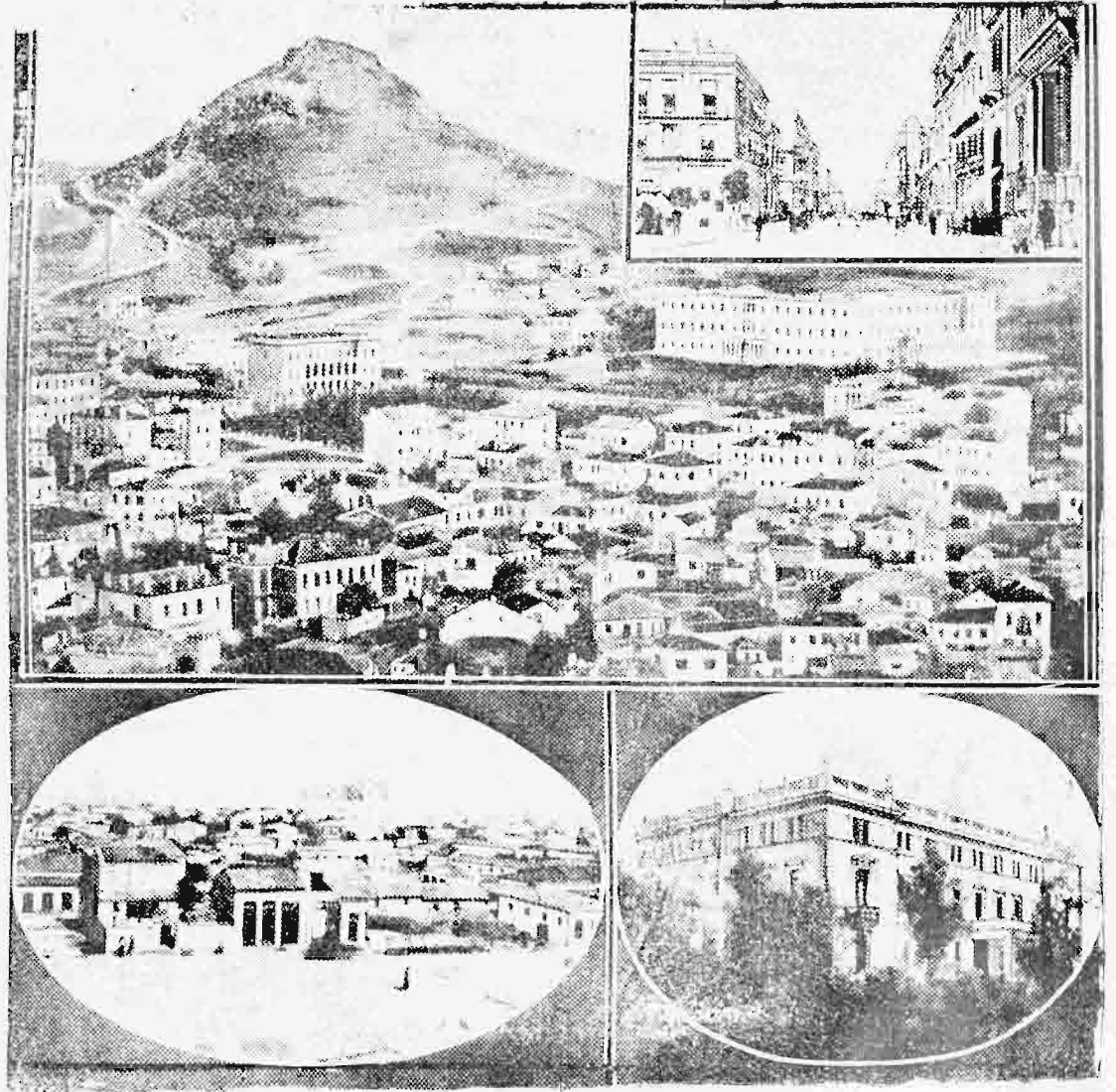
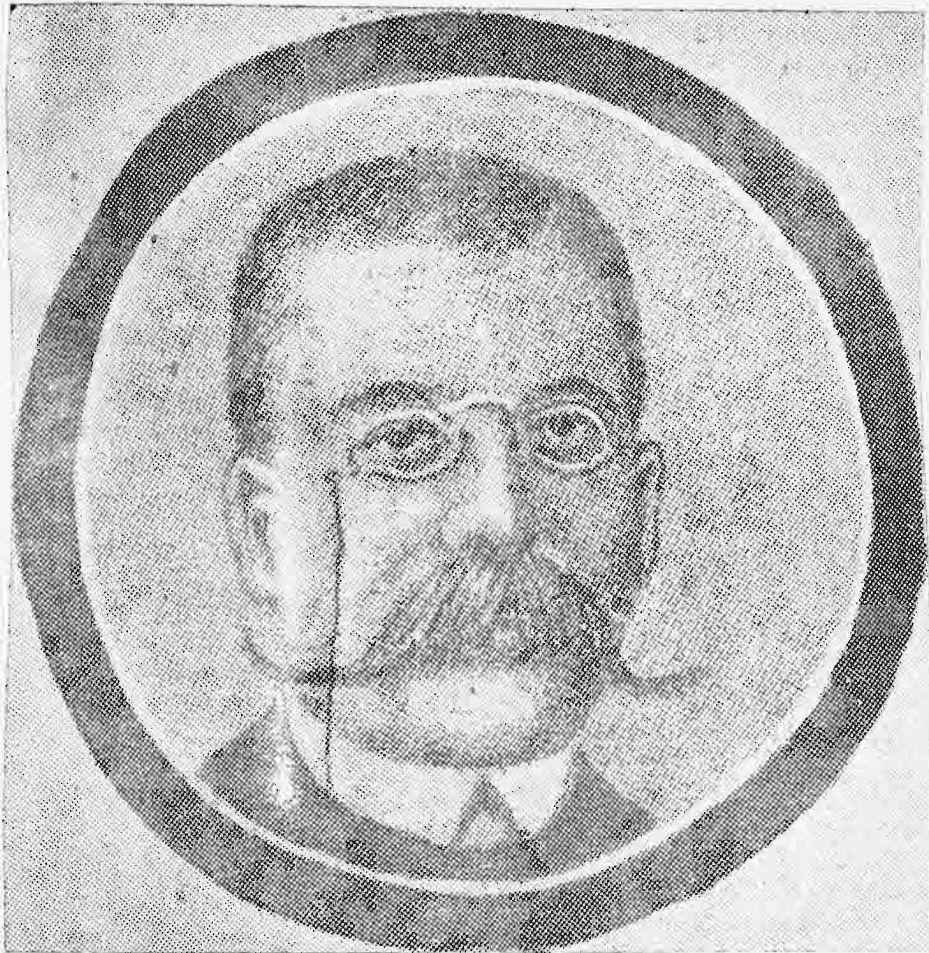

Ἵγειονομικὸν σῶμα ἐπὶ καμήλων ἐν Μεσοποταμίᾳ.

Διύλιστήρια ὕδατος ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ στρατῷ.

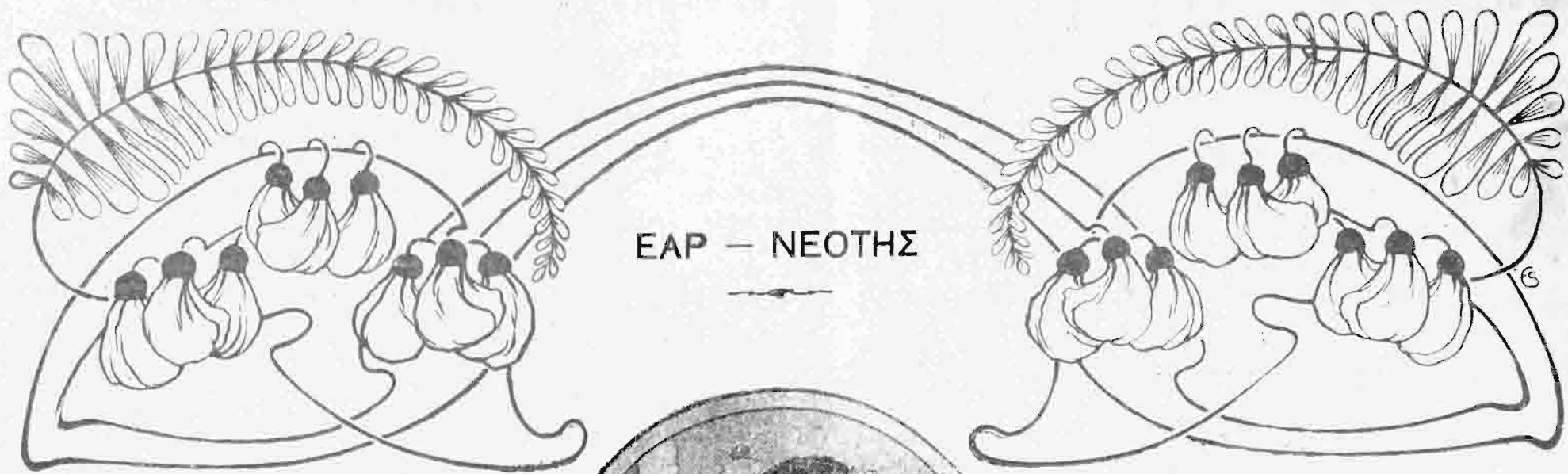

Ὁ νέος πρωθυπουργὸς
τῆς Ἑλλάδος:
κ. Ἀλ. Ζαῖμης.

Ἀποφίς τῶν Ἀθηνῶν.
Ἑλληνικὸν ναυτικόν.

Δημ. Ράλλης,
πολιτικὸς ἐν Ἑλλάδι.

ΚΑΛΩΣ ΤΗΝ

Καλῶς την τὴν Πρωτομαγιά, πῶρχειται στολισμένη μ' ἀγρόμπελες, μὲ λούλουδα, μὲ νερανιζιάς κλωνάρια, καὶ χύνει γύρω της χαρὸς καὶ γέλια ὅθεν διαβαίνη, καὶ τὴ ζηλεύουν τόσες νεῖς καὶ τόσα παλληκάρια.

Καλῶς την τὴν Πρωτομαγιά, ὅπ' ἔχει τέτοια χάρι, γὰρ δὴν ἀγάπη σὴ ζωή, σὴν ὁμορφιά καμάρι.

Ποιά ἔχει τέτοια ὁμορφιά καὶ τέτοια περηφάνια ; ποιά παίρνει τ' ἀνθη ἀπ' τὴ γῆ, ἀπ' τὴ νυχτιά τ' ἀστέρια ; ποιά φέρει τόσα ζηλεύτὰ στὸ μίτωπο σισφάνια ; καὶ ποιά σκορπῆ τόσες μουσκὲς μὲ τὰ δικί της χέρια ;

Μονάχα ἡ Πρωτομαγιά τέτοια στολιδία φέρει, συντροφευμένα, ταιριαστά, μ' ἀγάπης καλοκαίρι.

ΣΤΗΝ ΕΥΜΟΡΦΙΑ

Γιὰ σας - χαρά σας, ὁμορφες, ἀπόψε μὴ φοβᾶστε, καθίριος εἶν' ὁ οὐρανός, νέφη δὲν περπατοῦνε, εἰλάτε σὴν Πρωτομαγιά, πετάξετε, γελάστε, τὴν ἀδολή σας τὴν καρδιά πολλοὶ θὰ τὴ ντραποῦνε.

Τ' ἀνθη γιὰ σᾶς εἶν' ὁμορφοφά, ὁμοιοι τὸν ὁμοιο μοιάζει, ὁ κρίνος κ' ἡ ἀγρόμπελη στὰ στήθια σας ταιριάζει.

Ἀδέλφια κάτ' ἐδῶ σὴ γῆ ὁ Πλάστης σᾶς χαρίζει γὰρ τᾶχτε γιὰ συντροφιά καὶ γιὰ παρηγοριά σας τὰ ρόδα τὰ μωσχόβολα καὶ κάθε τι, π' ἀνθίζει, γιὰ νὰ φυλάτε ἀφοβα σ' αὐτὰ τὰ μυστικά σας.

Στὴν ἀδολή σας τὴν καρδιά αὐτὰ κρυφομιλοῦνε, γι' αὐτὸ μονάχα τὰ λευκὰ τὰ σιγήθια σας ζητοῦνε.

Χ.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Γεμίσετε τριαντάφυλλα τὰ δόλοεκά σας στήθια, μεθῆστε μὲ τὴν εὐμορφη γλυκειά τους μυρωδιά ! τοῦ κόσμου ὅλα τὰ ψέμματα, ὅλα τὰ παραμύθια ἀφήστε τὰ τοὺς πόνους σας βγάλετ' ἀπ' τὴν καρδιά !

Τὴ νειότη μὴν ἀφίνετε νὰ σᾶς μαράνη ὁ πόνος, πανώρηες. Κάθε λούλουδο γοργὰ θὰ μαραθῆ καὶ σὰν φονιάς, σὰν δαίμονας θὲ νὰ περάση ὁ χρόνος κ' εἰς τὸ κομψὸ κεφάλι σας τὸ χιόνι θ' ἀπλωθῆ.

Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Η ΧΑΡΑ

Μὴ ντρέπασθε, κοπέλες μου, γιὰ σᾶς, γιὰ σᾶς ἀνοίγει ἡ νύχτα τῆς Πρωτομαγιάς τὴν τρυφερὴ ἀγκαλιά της· θέλει μὲς' στὸ σκοτάδι της τῆς ὁμορφιάς νὰ σμίγη καὶ μὲς' σὴ δρόσο τ' οὐρανοῦ νὰ λούξη τὰ παιδιὰ της.

Τοῦ Μάϊ τ' ἀνθη καρτεροῦν νὰ ἰδοῦν τὴν ὁμορφιά τους μέσα σὲ μάτια ζηλεύτὰ, ποῦ θ' ἔν' ὀλόγουρά τους.

Στὰ περιβόλια τί χαρὸς ! τί γέλια ξεπειτᾶνε ! τί μάτια γοργοκίνητα σπύθες, φωτιὲς σκορπίζουν ! ὦ ! πόσα χεῖλη κόκκινα, γλυκὰ, ποῦ τραγουδοῦνε ! καὶ πάλι πόσες ἀγνωστες καρδούλες νὰ δακρύνουν !

Μέσ' σὴν χαρὰ παντοτεινὰ εὐρίσκειται τὸ δάκρυ, θρημμένο παραβλάσταρο στοῦ στήθους μας τὴν ἄκρη.

Τ' ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

Ἀγριολούλουδα τοῦ κάμπου μὲς' στὸ φράχτη μοναχὰ ἀνασηκῶνετε στὸν ἥλιο τὴν κορφή δειλὰ-δειλὰ.

Μέσα σι' ἀνανθα χορτάρια, μὲς' σι' ἀγκάθια τὰ κακὰ εἶσι' ἐσὲς κάποιο στολίδι, ἀγριολούλουδα φτωχὰ.

Ταπεινὰ κ' ἀθῶα λουλούδια, μὲς' στὸν κῆπο τὸν πλατὺ τ' ἀνθη ἀδιάντροπ' ἄς σκορπίζουν μιὰ εὐωδιά μεθυστική.

Μέσ' στὸ φράχτι ἐσὲς κρυμμένα μοιάζετε μὲ μιὰ καρδιά, ποῦ κρατεῖ τὰ αἰσθηματὰ της ἀπ' τὸν κόσμο μυστικά.

Λ.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΣΤΗΝ ΙΤΙΑ

Κάτω ἀπὸ τὰ φουντωτά, τὰ μυροδόλα κλαδιά σου — ἓνα δειλινὸ Πρωτομαγιάς — δύο νέοι κάθονται καὶ θαυμάζουν τὸ πράσινο μεγαλειόν σου. Τοῦ ἐνὸς τὸ πρόσωπο συσφίγγει ὁ πόνος καὶ δακρυσμένο εἶναι τὸ μάτι. Ὁ ἄλλος εἶναι φαιδρός ἀπέναντι τῆς καλλονῆς σου καὶ ζητεῖ βιαστικὰ ν' ἀποφυλλίσῃ κάποιο κλαδάκι σου, ποῦ, γυρμένη ὡς εἶσαι σὴν ἄλλη τοῦ κῆπου πλευρά, ἀφίνεις ἀδιάφορη νὰ τὸν θαυπεύῃ.

Εἶναι εὐμορφα τὰ γέλια τῆς χαρᾶς, ὠραία μου, εἶναι γλυκὰ τὰ μειδιάματα τῆς ζωῆς, εἶναι θελκτικοὶ οἱ φρικιασμοὶ τῶν αἰσθησεων καὶ εἶναι πικρὸς ὁ πόνος, ἀλμυρὸ τὸ δάκρυ, βαρὺ τὸ λυπημένο καὶ σκυθρωπὸ πρόσωπο.

Καὶ ὅμως, μὴ σπεύσῃς εἰς τὴν χαρὰν, μὴ γελασθῆς ἀπὸ τὸ γέλιο, μὴ δελεασθῆς ἀπὸ τὴν ἐπιείκειαν, μὴ ζητήσῃς νὰ μειδιάσῃς σ' ἐκείνον, ποῦ ψάλλει, πῶς ἀρκεῖται σ' ἓνα φύλλο καὶ μόνον ἀπὸ

τὸν γλοερὸν θησαυρόν σου, καὶ σ' ἓνα μειδιάμα σου ἀπὸ τὰς χιλιάδας ἐκείνων, ποῦ σκορπίζεις ἐδῶ κ' ἐκεῖ

Στρέψε σὴν θλιμμένη ψυχὴ, κύτταξε τὰ δακρυσμένα της μάτια καὶ μὴ τὴν ζητήσῃς τὴν αἰτίαν τοῦ πόνου της· τὸ παράπονόν της εἶναι βαθύ, μυστικό, γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃς. Κι' ἂν ἐπιμένῃς, Ἰτιά, νὰ τὸ μάθῃς, ἐρώτα τὰ τρελλά σου κλαδιά, κύττα τὰ πράσινα φύλλα σου, ποῦ ἀδιάφορα ἀπλώνονται στὸν διπλανὸ κῆπο, ἐκεῖ, ποῦ μερικὰ χαρούμενα πρόσωπα προσπαθοῦν νὰ ρουφήξουν τὴν εὐμορφιά σου, τὴν ἀνθισμένη σου εὐμορφιά, ἐνῶ δὲν τοὺς ἀνήκει.

Ἰτιά μου, σὴς καρδιὲς ἐκεῖνες δὲν εἶναι ριζωμένη ἡ ἀγάπη, στὸ χαρούμενο πρόσωπόν των δὲν καθρετίζεται ἡ ἀφοσίωσις. Καθῶ, μὲ χαρὰ ἀρκοῦνται τῶρα εἰς ἓνα φυλλάκι σου καὶ μόνον, καὶ τ' ἄλλα τ' ἀφίνουν νὰ σκορπιῶνται ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἶται μ' ἐλαφρότητα πεταλούδας θὰ φύγουν ἀπὸ σένα αὐριον, σὰν δοῦν πῶς ἔτεσαν τὰ φύλλα, ποῦ σ' ἐστόλιζαν, σὰν κουρασθοῦν ἀπὸ τὴν καλλονῆν σου, γιὰ νὰ πετάξουν σὲ ἄλλες εὐμορφιάς.

Ἰτιά μου, ἂν εἶσαι ὠραία, ἂν μέσα εἰς τὰ κλαδιά σου σφύξη ὁ δυνατὸς χυμὸς τῆς ζωῆς — μὴ τὸ ξεχιάς — τὴν εὐμορφιά σου αὐτὴ, τὴν ζωὴ, τὴν δύναμι, τὴν μυρωδιά, σοῦ τὴν ἐχάρισεν ἡ προσπάθεια, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ ἀγάπη ἐκείνου. Εἶναι τῶρα δακρυσμένος καὶ σκυθρωπός, γιατί, καθὼς ἀφιέρωσεν ὅλην τὴν καρδιά του γιὰ σένα, ὄνειρεῦεται καὶ ὅλη σὺ ν' ἀνήκῃς σ' αὐτόν.

Ἰτιά μου, τὸ δάκρυ του εἶναι τὸ καλλίτερο δεῖγμα τῆς ἀγάπης του, καὶ αὐτὸ κυλῖεται κάτω σὴς ρίζες σου, καὶ γίνεται χυμὸς, καὶ γίνεται φύλλα, καὶ γίνεται σὺ !

Ἰτιά μου, εἴμπορεῖς λοιπὸν ν' ἀγαπᾷς τὸν ἑαυτόν σου, τὴν καλλονὴν σου, τὸν δοξασμένο πράσινο θησαυρό σου, καὶ νὰ μὴν ἀγαπᾷς ἐκείνον, τὴν καρδιά του καὶ τὸ δάκρυ του ; Σκέπασέ τον μὲ τὴν σιάν σου, εὐωδίασέ τον μὲ τὰ μύρα σου, καὶ θὰ ἰδῆς καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του τὸ μειδιάμα τῆς χαρᾶς, μειδιάμα ἀγνό, ὠραῖο, εὐγενές, ἀθῶο, τὸ μειδιάμα καὶ τὴν χαρὰν, ποῦ χαρίζει ἡ ἀμοιβαίότης εἰς τὴν τελείαν ἀγάπην.

Θύμος.

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

36

(συνέχεια από σελ. 326)

Οι βραχιόνές της, τῶι ὁποῖον ὁ Πῶλ ἐθαύμασε μόνον τὴν λευκότητα καὶ τὴν εὐγραμμίαν, δὲν ἦσαν μόνον ὠρεῖοι, ὁλλὰ καὶ δυνατοί. Ὑπὸ τὰς λεπτάς των σάρκας εἶχον μῦς καὶ ἰεῦρα. Ἡνωρθώθησαν λοιπὸν ρωμαλέοι καὶ συνέσφιγγον μὲ ἀπόγνωσιν καὶ σπαραγγὸν τὰ βέβηλα χέρια τοῦ Ἀκάνθου. Πρὸς σιμὴν ὁ Πῶλ, καταληφθεὶς ἐξ ἀπροόπτου, ἠσθάνετο τὰ ὑποχωρῆ· δὲν ἐφαντάζετο τὴν δύναμιν ἀπὸ τὸ κομπῶν, τὸ εὐθραυστον τῆς Δώρας σωματάκι, ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ ἀντίδρασις ἐκείνη τὸν ἐγαλθάνιζε περισσότερο καὶ ἡ ἐντροπὴ τῆς ἡτις τοῦ ἔκοπτε τὴν ὑποχώρησιν.

Ἡ Δώρα, εἰς στιγμιαίαν εὐκαιρίαν, κατὰ τὴν ὁποῖαν εὗρεθῆ ὁ Πῶλ κάπως χαλαρός, κατάρθωσε νὰ ἐκτελέσῃ τῆς κλίνης τῆς, φωνάζουσα καὶ ριπτομένη πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλὰ ὁ Πῶλ τὴν ἔφθασεν. Εἶχε προλάβει νὰ βγάλλῃ ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸ μανδήλιον, τὸ ὑγρὸν ἀπὸ τὸ φάρμακον, μὲ τὸ ὁποῖον τὸ περιέβρεξεν.

Ἔσφιξε μὲ τὸ ἓνα χέρι του τὴν δεξιάν τῆς Δώρας καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἔφερεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ προσήρμοσε κάτωθι τῆς ρινός τῆς τὸ μανδύλι ἐκεῖ ο. Μάτην ἡ Δώρα προσεπάθει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτό. Ἡ κόπωση ἀπ' ἐνός, ἡ ἐνέργεια τοῦ ναρκωτικοῦ ἀπ' ἐτέρου, τῆς παρέλυσε τὰς δυνάμεις τὸσον, ἕως οὗ κατέπεσεν ἀπροστάτευτος, ἀναίσθη-

τος, εὐκολος πλέον βορὰ εἰς τοῦ θηρίου τοῦς ὀδόντας.

Παρήλθον μερικὰ λεπτά. Ὁ γόος ὁ ὑπόκρυφος τῆς ἀναίσθητου κειμένης κόρης ἐκαλύφθη ἀπὸ τὸν θρήνον τοῦ κύματος, τὸ ὁποῖον ἐξέσπα παραπονεμένον ἐπὶ τῆς ἀκτῆς.

Ὁ Πῶλ Ἀκάνθος εἶχε νικήσει! Ὅταν εἶναι καίσις πλούσιος καὶ ἀσυνείδητος, ἔχει τὰ μέσα νὰ καταστρέφῃ πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους.

Ἄλλ' ἄς φυλαχθῆ! ἡ ἀδυναμία ὀγκοῦται εἰς ἰσχὺν φοβεράν, ὁ ζέφυρος μεταβάλλεται εἰς σφοδρὰν λαίλαπα, καὶ συντρίβει, καταστρέφει, ποδοπατεῖ, ἀνατρέπει πᾶν ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ὑποῦτο ἐπληρόν καὶ κομπαστικόν. Ἡ χαρὰ τῆς ὑπεροχῆς τῆς βίας εἶναι διαρκείας πολὺ μικρᾶς· ἐπακολουθεῖ ἡ πικρία τῆς ἐκμηδενίσεως.

Ὁ Πῶλ Ἀκάνθος ὅμως δὲν εἶχε τὸν καιρὸν καὶ τὴν πνευματικὴν δύναμιν νὰ σκεφθῆ ὅλ' αὐτά. Οὐδὲ κἂν ἠνωχλήθη. Ὑπέθετεν, ὅτι ἡ κατὰκτησις ἐτελείωσεν. Ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ σοφὸς καὶ πεπειραμένος φίλος του, ὁ ὁποῖος τὸσον τὸν εἶχεν ὀδηγήσει καὶ ὅστις ἐπληθήθευσε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, θὰ ἐπηλήθευε μέχρι τῶν ἄκρων. Ἡσθάνθη λοιπὸν μίαν ἰδιαιτέραν χαρὰν, χαρὰν ἀγρίαν, ὅχι τὸσον διὰ τὴν στιγμιαίαν ἐκείνην κατὰκτησιν, ὅσον διὰ τὴν μελλοντικὴν. Ἐφαντάζετο τὴν Δώραν νὰ σὺρεται ὀπίσω του, ἐρωμένη κοινὴ, προσδεδεμένη εἰς τὸ ἄρμα του, πειθήνιος εἰς τὰς ἰδιοτροπίας του, καμπτομένη πρὸ τοῦ χρέματός του. Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν κατέλιπε τὸ δωμάτιον τῆς κόρης. Δὲν ἐφοβεῖτο μὴ τὴν ἀνησυχίῃ· ἡ κόρη πλέον ἐκοιμάτο βαθεῖα, πολὺ βαθεῖα. Τὸ ὑπνωτικὸν ἦτο δραστηκώτατον καὶ τὰ νεῦρα τῆς περθένου τὸσον ἐξητλημένα, ὥστε ὑπέστησαν ὅλην τὴν ἐπίδρασίν του.

Κατήλθε λοιπὸν ὁ Ἀκάνθος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἠναψε φῶς, ἐπέταξε μακρὰν τὸ βεστὸν, ποῦ εἶχε φορέσει, ἐκαλλώπισε τὸν ἑαυτὸν του καί, ἀφοῦ ἐφόρεσε πάλιν τὸ περβλημα τοῦ χοροῦ, διηυθύνθη εἰς τὴν λέσχην. Ἐπρεπεν αὐτὸ νὰ τὸ κάμῃ. Διὰ πολλοὺς λόγους. Πρῶτον ἐξ ὅλων διὰ νὰ μὴ παρατηρηθῆ ἡ ἀπομάκρυνσίς του. Ἐπειτα διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν φίλον του, ὁ ὁποῖος θ' ἀνέ-

μενε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγχειρήματός του, ἄλλὰ, τὸ σπουδαιότερον, διὰ νὰ μὴ ἐνοχοποιηθῆ ἀπὸ τὴν κόρην, ἂν ποτε...

Διότι πάντοτε κάποια ἀκαθόριστος ὑποψία τὸν ἐβασάνιζε.

Μετέβη εἰς τὴν λέσχην καὶ ἐφρόντισε νὰ παρουσιασθῆ εἰς ὅλα τὰ σαλόνια, νὰ συναντήσῃ ὅλους τοὺς ὀμίλους, νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς κάθε γνωστὸν. Συνήντησε πρῶτον ἐξ ὅλων καὶ τὸν φίλον ἐκεῖνον.

— Λοιπὸν; περιττὸν νὰ σ' ἐρωτήσω πῶς τὰ κατάφερες, τὸ φαντάζομαι.

— Ἔχεις πολὺ δίκαιον· σ' ὅσα μὲ εἶπες, σὲ ἤρα πολὺ πεπειραμένον· ὅλα ἔγειναν, ὅπως τὰ προεῖπες.

Ὁ φίλο, ἐμειδίασε μὲ ἐγκαύχησιν.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΟΜΨΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Georges - Antoine

Γ. ΕΥΕΙΔΗΣ ΚΑΙ Α. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ

Μεγάλη Ὁδὸς Μπέγιογλου, 264,
ἀδιέξοδος Ἀζναβούρ, 18 - 19,
(ἀριθμ. τηλεφώνου 367)

ἔφθασαν, ὅπως πάντοτε, ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν κέντρων τοῦ συρμοῦ καπέλλα garnis, ὅλα τὰ εἶδη τῶν νεωτερισμῶν γυναικείων καπέλλων, δηλαδή φόρμες ψάθινες, ἀνθη τεχνητά καὶ γαρνιτούρες διάφοροι, ὅλα ὠραιότατα, τελευταίας μόδας καὶ εὐθηνά.

Κομμώτης, ταχύτης καὶ καλαισθησία εἶναι τὰ ἰδιαιτέρα γνωρίσματα τοῦ καταστήματος τούτου.

29

Ἡ ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 334 καὶ τέλος)

— Θέλετε κυρία, νὰ σᾶς εἶπω ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα; ὁ Γουλιέλμος ἀνέκτησε τὸ λογικὸν του καὶ ἀνεχώρησε μαζί μὲ τὸν λόρδον Κύσιγκτων. Ἀργότερον κατέστη ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τῆς εὐλογογενειακῆς περιουσίας. Ἡ ἐπιστήμη διεπίστωσε μερικὰ σπάνια παραδείγματα, καθ' ἃ διάνοια ναρκωμένη ἐξασπονθήθη συνεπὲς ἰσχυρᾶς ἠθικῆς συγκινήσεως. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον σᾶς διηγήθη, εὗρεται τὴν φυσικὴν του ἐξήγησιν. Ἐν τούτοις, αἱ ἀγαθαὶ καὶ ἀφελεῖς γυναῖκες τοῦ χωρίου, αἱ ὁποῖαι εἶχον περιποιηθῆ τὴν Εὐαν Μερεδιθ κατὰ τὴν διαρκείαν τῆς ἀσθενείας τῆς, καὶ αἱ ὁποῖαι ἤκουσαν τὰς θεωρίας ἰατρίας καὶ προσευχᾶς τῆς, εἶναι πεπεισμένα, ὅτι εἶχε ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅπως ἡ ψυχὴ τῆς, ἡ ψυχὴ τῆς μητρός, εἰσελθῆ εἰς τὸ νοσηρὸν καὶ ἄνευ θαλήσεως σῶμα τοῦ παιδιοῦ τῆς.

— Ἦτο τὸσον καλῆ, εἶλεγον αἱ χωρικοὶ, ὥστε ὁ Θεὸς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἀκούσῃ τὴν παράκλησίν τῆς.

Αὐτὴ ἡ ἀφελὴς πεποιθήσις ἐρριζώθη εἰς τὰς καρδίας τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. Οὐδεὶς ἐκλαυσε τὴν Μερεδιθ ὡς νεκράν.

— Ζῆ ἀκόμη, εἶλεγον οἱ χωρικοί· ὀμιλήσατε εἰς τὸ παιδί τῆς, ἡ μητέρα του θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ μὲ τὸ στόμα ἐκείνου.

Καὶ ὅταν ὁ Γουλιέλμος Κύσιγκτων, γενόμενος κύριος τῆς περιουσίας τοῦ πάππου του, ἔστειλε καθε ἔτος ἀφθονα βεηθήματα εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἐγεννήθη αὐτὸς καὶ ὅπου ἀπέθανεν ἡ μητέρα του, οἱ πτωχοὶ ἐφώναζαν:

— Ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τῆς κυρίας Μερεδιθ μᾶς σκέπτεται ἀκόμη καὶ φροντίζει δι' ἡμᾶς. Ἄ! ὅταν ὑπάγῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἡμεῖς οἱ δυστυχεῖς θὰ μείνωμεν ἀξιολύπητοι καὶ ἀπροστάτευτοι.

Δι' αὐτὸ δὲν προσεκόμιζον ἀνθὴ ἐπὶ τοῦ τάφου

τῆς Μερεδιθ, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας, καὶ ἔλεγον:

— Ὅταν ἡ Εὐα προσήχητο πρὸ τῆς εἰκόνης αὐτῆς καὶ παρεκάλει διὰ τὸ παιδί τῆς, ἡ εἰκὼν ὀμίλησε καὶ τῆς εἶπε: «Θὰ δώσω τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸ παιδί σου!»

Ὁ Ιερεὺς δὲν ἠθέλησε νὰ κλονίσῃ αὐτὴν τὴν ἀφελὴ καὶ ἀθάνατον πίστιν τῶν χωρικῶν καὶ ἐγὼ ἀκέμη, ὅταν ὁ λόρδος Γουλιέλμος ἦλθε νὰ μὲ ἰδῆ εἰς τὸ χωρίον αὐτό, ὅταν προσήλθωσεν ἐπ' ἐμοῦ τὰ βλέμματά του, τὰ τὸσον ὅμοια πρὸς τὰ βλέμματα τῆς μητρός του, ὅταν ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία εἶχε τόνον τὸσον γνωστὸν, μοι εἶπε, καθὼς ἔκαμε καὶ ἡ Μερεδιθ: «φίλε ἱατρὲ, σᾶς εὐχαριστῶ!» τότε, κυρία, γελάσατε, ἂν θέλετε, ἐγὼ ἐκλαυσα καὶ ἐπίστευσα μαζί μὲ ὅλο τὸ χωριό μου, ὅτι ἡ Εὐα Μερεδιθ εὗρεσκετο πρὸ ἐμοῦ!

Ἡ γυνὴ ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἡ ὑπαρξις ἦτο σειρὰ θλίψεων, ἀφῆκε μετὰ τὸν θάνατόν τῆς μίαν γλυκείαν ἀνάμνησιν, παρήγορον, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τὸ λυπηρὸν δι' ὅσους τὴν ἠγάπησαν. Σκεπτόμενος αὐτὴν, ἀναπολεῖ τὴν θεῖαν συγκατάβασιν καὶ τὸ ἔλεος καί, ἂν μάλιστα ἔχῃ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του καὶ κάποιαν ἐλπίδα, ἡ ἐλπίς αὐτὴ ὀγκοῦται καὶ ἀποκτᾷ ρίζας βαθυτέρας...

Ἀλλὰ, κυρία, ἐπέρασεν ἡ ὥρα, εἶναι πολὺ ἀργά· ἀπὸ πολλοῦ τὰ ἀμάξια σὺς ἀναμένουν πρὸ τῆς αὐλῆς. Συγχωρήσατέ με διὰ τὴν μακρὰν αὐτὴν διήγησιν· συγχωρήσατε τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος σᾶς ἔκαμε νὰ γελάσατε κατὰ τὴν ἐμφά-

νισίν του καὶ νὰ κλαύσατε, ἂν τέλει, μὲ τὰ λόγια του.

Τὰ τελευταῖα ἐκεῖνα λόγια ἐλέχθησαν μὲ τὸν γλυκύτερον τόνον καὶ μὲ ὕψος πατρικόν, ἐνῶ μείδιμα ἐλαφρὸν διεγράφετο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ γέροντος.

Καθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς του τὸν ἐπλησίασε καὶ ἠρώχισε νὰ τὸν εὐχαριστή, ἀλλ' ὁ ἱατρὸς Βαρνάβας ἠγέρθη, διηυθύνθη εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὸ ἐπανωφόρι του καί, ἐνῶ οἱ ἱεραροὶ ἀκροαταὶ του τὸν ἐβοήθουν νὰ τὸ φορέσῃ,

— Χαίρετε, κύριοι καὶ κυρία, τοῖς λέγει ὁ ἱατρὸς τοῦ χωρίου· τὸ ἀμάξια μου εἶναι ἐκεῖ κάτω, ἡ νύκτα πλησιάζει, οἱ δρόμοι δὲν εἶναι καλοὶ. Χαίρετε, φεύγω.

Ὅταν ὁ ἱατρὸς Βαρνάβας ἀνέβη εἰς τὸ ἀμάξια του, τὸ δὲ στακτὶ ὄλογο ὑπὸ τὴν θωπεῖαν τῆς μαστιγῆς ἦτο ἔτοιμον νὰ ἐκκινήσῃ, ἡ κ. Μονκάρ ἐπροχώρησε βιαστικὰ πρὸς αὐτὸν καί, μὲ τὸ ἐν πόδι ἐπὶ τῆς βαθμίδος τῆς ἀμάξης, κλίνουσα πρὸς τὸν γέροντα ἱατρὸν, τοῦ εἶπε πολὺ σιγανά, τὸσον, ὥστε μόλις νὰ ἀκουσθῆ:

— Ἰατρὲ, σᾶς προσφέρω τὸ λευκὸ σπῆτι αὐτό, καὶ μάλιστα θὰ σᾶς τὸ ἐπιδιορθώσω, ὅπως ἦτο, ὅταν ἀγαπούσατε τὴν Εὐαν Μερεδιθ.

Μεθ' ὃ ἡ κ. Μονκάρ ἀπεμακρύνθη Ἀὶ πολυτελεῖς ἀμάξια τῆς συναδείας καὶ τὸ ἀμάξια τοῦ ἱατροῦ ἐξεκίνησαν, ἀκολουθαῦσαι ἀντιθέτους διευθύνσεις.

Εἴθετασαν ἐσχάτως:

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμωτικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὠραίας χρυσιζούσας ἀνταυγίας εἰς τὴν κόρην. *Suc de Laitue* ἀριθ. 8 (λευκαίνει τὸ δῆγμα καὶ κρατεῖ τὴν ποσῖδραν), Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθ. 35 (ἐξαιλεῖται καὶ τὰς παλαιότερας ρικνάδας τοῦ προσώπου, καὶ δίδει εἰς τὸ δῆγμα λευκότητα καὶ βελουδίνην ὄψιν). Διάφορα *Lotions* (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀριθ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χρῶμα μαγευτικόν). Ἐρυθρὸν ἀριθ. 31 (παρέχει ὠραιότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). *Montonnieres*, Πεταλοῦδες. Ταῖνια τοῦ μετώπου. Ταῖνια πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντῖναι κρυσταλλωμένα, καὶ ὅλα τὰ κατάλληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνανέωσιν τῆς γυναικείας ὠραιότητος

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδὸς, ἀρ. 77. — Τηλεφώνον 1143.

Ο ΞΑΝΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΤΥΦΟΣ

Πολλά μέχρι τουδ' εγράψαν περί του ζήτηματος του Ξανθηματικού και ήθελον θεωρήσαι περιττόν ν' άπασχολήσω τους άναγνώστας του όριστου περιοδικού «Άπ' Όλα», εάν εις τα γραφόμενά μου δέν διέβλεπον ποιάν τινα πρωτοτυπίαν και πρακτικὴν διὰ τὸ κοινὸν όφέλειαν. Τά μέχρι τουδ' εν τῷ τύπῳ γραφέντα, τὰ μὲν ήσαν καθαρῶς επιστημονικά, μετὰ τελείας περιγραφῆς, τὰ δὲ άτομικαί γνώμαι, μάλλον ή ήτιον όφέλιμοι και πόρρω απέχουσαι από του νά διδῶξωσι τὸ κοινόν και νά τῷ δώσωσι νά έννοήσῃ τί σημαίνει Ξανθηματικός τυφος, πῶς μεταδίδεται και πῶς πρέπει νά προφυλάττεται άπ' αὐτόν. Θά προσπαθήσω δι' όλίγων και διὰ γλώσσης απλής και σαφούς νά περιγράψω όποια τις είναι ή φοβερὰ σῆτη νόσος, ήτις, όπως άδικως, άποδεδεικται τόσας ύπάρξεις, ένῳ ήτο δυνατόν νά περιορισθῆ και έν τέλει νά έκλειψῃ.

Ο Ξανθηματικός τυφος δέν είναι νόσος του ανθρώπου είναι νόσος παρασιτική, όφειλομένη εις παρσίτον. Όνομάζομεν δὲ παρσίτη όλα τὰ μικρά ζωύφια, τὰ όποια σιτίζονται παρά τῷ άνθρωπῳ, άπορροφῶντα τὸ αἷμα του διὰ τῷ άπομυζητικῷ των κέντρου και συνεπῶς μεταδίδοντα τὰ μικρόβια, τὰ όποια εύρίσκονται έντός του πεπτικῷ αὐτῶν σωλήνος. Ταύτα παρσίτη είναι οἱ ψύλλοι, οἱ κοροοί, αἱ ψείραι και άλλα πολλά. Ο Ξανθηματικός είναι νόσος όξει, εισβάλλουσα άποτόμος εις τὸν άνθρωπον, ένῳ μέχρι τουδ' ήτο ήγής. Είναι νόσος μολυσματική, παραγομένη δηλ. από μικρόβιον, του όποιου την φύσιν άκόμη δέν έξηκριβῶσα σαφῶς ή επιστήμη, και του όποιου αἱ τοξίναι (τὰ υγρὰ του, τὰ δηλητηρία του, αἱ άκαθαρσίαι του), κυκλοφοροῦσαι έν τῷ αἵματι, τὸ δηλητηριάζουν και επιφέρουσι πυρετόν, κεφαλόπονον, πόνουσ κατά τὸ σῶμα και Ξανθημάτα. Κατόπιν χιλιάδων πειραμάτων, ή επιστήμη απέδειξεν, ότι τὸ μόνον παρσίτην, τὸ μεταδίδον την νόσον, είναι ή ψείρα, και μόνον ή ψείρα. Όστε δικαίως ό λσδς άποκαλεῖ αὐτήν «άρρώστια τῆς ψείρας», διότι, ως απέδειχθη, πρέπει πρώτον ή ψείρα νά μολυνθῆ, δηλ. νά άσθενήσῃ, διὰ νά δυνηθῆ νά μεταδώσῃ την νόσον και εις τὸν άνθρωπον. Πῶς γίνεται τοῦτο; Μία ψείρα υγιῆς κεντῶ τὸ δέρμα ανθρώπου πάσχοντος Ξανθηματικόν. άπορροφῶ τὸ αἷμα, τὰ όποια έντός του έντερικῷ σωλήνος τῆς ψείρας, έν διαστήματι 5-7 ήμερῶν καλλιεργοῦνται και καθίστανται επικίνδυνα διὰ τὸν άνθρωπον. Κατὰ κακήν σύμπτωσιν, ή μολυσμένη ψείρα κεντῶ άλλον άνθρωπον υγιᾶ και τῷ μεταδίδει τὸ μόλυσμα του Ξανθηματικῷ. Από τῆς στιγμῆς αὐτῆς ό κεντηθεῖς άνθρωπος είναι μολυσμένος. Ηδη ερωτᾶται: Διατί τῆς επομένην ήμέραν τὸ άνθρωπος δέν παρουσιάζει τὰ συμπτώματα του Ξανθηματικῷ τυφῳ; Η επιστήμη αἶς άπαντᾶ: Διότι τὸ μικρόβιον από τῆς στιγμῆς τῆς εισβολῆς του εις τὸ αἷμα του ανθρώπου επί 11-21 ήμέρας διάρχεται περίοδον λανθάνουσας, την λεγομένην περίοδον τῆς έπώσεως. Όνομάζομεν δὲ έπώσιν τὸ κοινῶς λεγομένην κλώσσημα. Όπως ή κλώσσα έπφάζει (ζεσταίνει) επί πολλὰς ήμέρας τὰ φά της, διὰ νά τὰ έκκολάψῃ νεοσοῦς (κλωσκόπουλα), τοιοῦτοτρόπος και τὸ σῶμα του ανθρώπου έπφάζει τὸ μικρόβιον επί 11-21 ήμέρας και τὸ καθιστῶ έτοιμον νά παραγάγῃ την νόσον. Έκ των άνωτέρω δῆλον γίνεται, ότι ό Ξανθηματικός κατ' εὐδένά τρόπον μεταδίδεται από άνθρωπου εις άνθρωπον, άλλ' από τῆς μολυσμένης ψείρας εις τὸν άνθρωπον, είτε διὰ του κεντήματός της, είτε διὰ του περιεχομένου των έντέρων της, όταν τύχῃ τις νά συνθλίψῃ αὐτήν διὰ των δακτύλων και ξεσθῆ εις μέρος του σώματος, όπου ύπάρχει λύσις τῆς συνεχείας του δέρματος (σπυράκι, τραῦμα κλπ).

Θεωρῶ περιττόν και έν πολλοῖς επιβλαβῆς νά περιγράψω την ψείραν, διότι εκ τῆς λεπτομεροῦς και επιστημονικῆς περιγραφῆς αὐτῆς σχηματίζεται παρά πολλοῖς ή ιδέα τῆς ιδιαίτερας ψείρας, ένῳ είναι αὐτή ή συνήθης Γνωστὰι τοῖς πᾶσιν αἱ ψείραι από καταβολῆς κόσμου, έργον τῆς πολυδαιδιά-

λου και πολυσχιδῆς δημιουργίας, και καθίς γνωρίζει, ότι ύπάρχουσι τριῶν ειδῶν ψείραι: ή ψείρα τῆς κεφαλῆς με τὰ φάρια της (κόνιδας) επί των τοιχῶν τῆς κόμης ή ψείρα του σώματος με τὰ φάρια της επί τῆς φλανέλλας και των πτυχῶν των ένδυμάτων, και ή ψείρα των άποκρῶφων μερῶν, ή όποια και εισδύει έντός τῆς επιδερμίδος. Και τὰ τρία είδη είναι λίαν επικίνδυνα, μεταδίδοντα την φοβερὴν νόσον εις τὸν άνθρωπον.

Πολλοί, και δὴ επιστήμονες, νομίζουσι, ότι και οἱ ψύλλοι μεταδίδουσι την νόσον. Η τοιαύτη γνώμη απέδειχθη υπό τῆς επιστήμης λίαν σφαλερὰ και καθίς άντιλαμβάνεται όπολον φοβερὸν κἀκὸν θά έγινετο, αν και οἱ ψύλλοι μεταδίδον την νόσον. Πᾶσα προφύλαξις και άντισηψία θά καθίστατο άνίκανος πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς. Πολλοὺς ήκουσα λέγοντας, ότι ή ψείρα κεντῶ. Και τοῦτο είναι λίαν έσφαλμένον, διότι ή ψείρα οὐ μόνον είναι άπτερον παρσίτην, άλλ', εὐτυχῶς δι' ήμᾶς λίαν βραδυκίνητον, όπερ μᾶς σώζει, αν ληφθῆ υπ' όψιν ή συχὴ επί των φορεμάτων μας επίβλεψις.

Ηδη ερχόμεθα εις τὸ σοβαρὸν ζήτημα: Πῶς είναι δυνατόν νά προφυλοχθῶμεν; Κατ' ήμέ, προφύλαξις από τὸν Ξανθηματικόν είναι τοῦτ' αὐτὸ προφύλαξις από την ψείραν, ως και μικρόβιον Ξανθηματικῷ σημαίνει μολυσμένη ψείρα. Έάν έξηλειφθῶσιν από τὸ μέσον αἱ ψείραι, δέν θά ύπάρχῃ Ξανθηματικός, όπαράλλακτα όπως, αν φρονεθῶσιν όλοι οἱ σκύλλοι, θά έξηλειφθῆ κατὸ 99 τοῖς εκατόν ή λύσσα Αἱ ερχουσι τῆς επιστήμης

Ο μόνος έναπομεινας ζῶν εις γαλλικὸν οχύρομα, βομβαρδισθὲν υπό Γερμανῶν.

πρὸς ανακάλυψιν μέσου, καταπολεμοῦντος την νόσον, είναι κατὰ πολὺ περιπλοκώτεροι τῆς καταστροφῆς των ψειρῶν, αἱ όποιαί, τοῦλάχιστον, είναι όραταί και διὰ γυμνοῦ οφθαλμοῦ. Πρὸς καταστροφὴν αὐτῶν όπιτεται καλή θέλησις και άρκυη δραστηριότης. Απαιτεται κατὰ πᾶσαν σειγμὴν κυνήγημα και καταστροφή τῆς ψείρας. Βεβαίως ή καθαριότης του σώματος είναι ή βάση τῆς υγείας και τῆς εὐεξίας αὐτοῦ, άλλὰ δέν άποτελεῖ και την βάση τῆς προφυλάξεως. Δύνασθε νά εἰσθε πρότυπον καθαριότητος, άλλὰ τοῦτο δέν έμποδίζει νά φιλοξενήτε ψείρας, αν δέν έπαγορευθῆτε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν. Πολλοὶ συνιστῶσι τὸν σάπωνα, άλλὰ, τολμῶ νά εἶπω, ότι είναι λίαν άπατηλὸν μέσον, διότι ό σάπων και τὸ γλαρὸν ήδωρ δέν καταστρέφει, άλλὰ τρέφει τὸς ψείρας. Οἱ φθειριῶντες δέν φθειροῦσι, διότι είναι άκάθαρτοι, άλλὰ διότι είναι όκηροί. Δύο ζήτήματα προβάλλουσι: α') εάν έχωμεν ψείρας, και β') εάν δέν έχωμεν, πῶς νά προφυλαχθῶμεν από αὐτάς.

α') Έάν έχωμεν: Σύρισμα τῆς κεφαλῆς και όλων των τοιχωτῶν μερῶν του σώματος, έφαρμογὴ φαρμάκων φθειροκτόνων, έν καλὸν λουτρὸν γενικόν, κούσιμον των άρχήσεων, βράσιμον επί δέκα λεπτά τῆς ώρας των έσπορευῶν, βοξίμιον διὰ διαλύσεως φαρμάκων των πραγμάτων, όσα δέν βράζονται, κολὸν σιδέρομα και σφουγγάρισμα του πατώματος και των λοιπῶν μερῶν του δωματίου, άποτελοῦσι την τελείαν καταστροφήν τῆς φθειροκορίας. Οἱ πάμπυχοι ως περιορισθῶσιν εις άπλούστερα μέσα: Έν δοχεῖον πετρελαίου πλη-

ρες ύδατος, όλίγα ξύλα και μερικὰ φάρμακα όγκουσι πρὸς τοῦτο. Άξιοσύστατα φάρμακα πρὸς καταστροφήν των ψειρῶν ύπάρχουσι πολλά, π.χ. ή αλοψή του έδραογύρου, τῆς ναφθολίνης, διάλυσις τρικρεζόλ 25-50 τοῖς εκατόν, διάλυσις άχνης ύδραογύρου 2:1000, τὸ εύκαλυπλόλιον και άλλα πολλά, τὰ όποια έκαστος δύναται νά προμηθευθῆ, συμβουλευόμενος ίατρον και λαμβάνων μίαν συνταγήν.

β') Έάν δέν έχωμεν ψείρας, πῶς νά προφυλαχθῶμεν: Δυστυχῶς πειράματα, τὰ όποια έξετέλεσαμεν επί έκατοντάδων ψειρῶν, απέδειξαν, ότι οὐδέν φάρμακον ύπάρχει, τὸ όπολον, χωρὶς νά μᾶς καταστρέφῃ τὸ δέρμα, νά είναι ίκανόν νά έμποδίσῃ την ψείραν νά εισέλθῃ έντός του σώματος ήμῶν και νά μᾶς κεντήσῃ. Μάθετε, ότι ή ψείρα είναι νοθηρότατον και άναίσθητον παρσίτην, σχεδόν άνευ όσφρήσεως, δυνάμενον άποράχως και άνευ στενοχωρίας νά περιπατῆ επί πολλά λεπτά επί οίουδήποτε φιομάκου, και, επί τέλους, νά εὐρη τὸν θάνατον επ' αὐτοῦ. Όστε ή επάλειψις φαρμάκων επί του δέρματος, τὰ κλασικά σακκουλάκια με ναφθαλίνην, τὰ έτι κλασικώτερα φουντουκάκια, πλήρη ύδραογύρου, κοσμάμενα δίκην φυλακτηρίου επί του στήθους μας, όχι μόνον είναι άνίσχυρα μέσα πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ψείρας νά εισέλθῃ έντός του σώματος ήμῶν, άλλὰ και εις μέγιστον βαθμὸν επιβλαβῆ, διότι ή άκράδαντος επ' αὐτῶν πεποιθήσις του φέροντος έλατοῖ τὴν δραστηριότητα πρὸς διηνεκὴ καταδίωξιν του παρσίτου και καθιστῶ αὐτόν, μοιρολατρικῶ τῷ τρόπῳ, όμέριμνεν και διαοκῶς άντιμέτωπον του θανάτου.

Τὰ μέτρα τῆς σεβαστῆς Κυβερνήσεως, εἴα ή άπολύμανσις των κέντρων των συναθροίσεων, των λουτρῶνων, των μέσων τῆς μεταφορᾶς και άλλα, είναι όξια παντὸς έπαίνου' εις έκαστον όμως έξήμῳν άπόκειται, όπως κατ' οὐδένά τρόπον φιλοξενήσωμεν ψείραν. Πρὸς τοῦτο δέον, όπως μη εοχώμεθα εις έποφήν πρὸς ύποπτα πρόσωπα και νά μη καθήμεθα εις ύποπτα μέση. Έάν έξ άνάγκης τὸ πράξωμεν, νά παρατηρῶμεν εὐθύς τὰ σημεῖα τῆς έπαφῆς, μήπως τὸ παρσίτην επεπόθησε των ένδιμάτων μας. Πρὶν καθήσωμεν, νά έπισκοπῶμεν τὸ κάθισμα, τοὺς πλησίον μας καὶ μένους' πρὶν θέσωμεν τὸ κάλυμμα επί τῆς κεφαλῆς μας, νά τὸ παρατηρῶμεν λεπτομερῶς και, πρὶν έξέλθωμεν από μέρος ύποπτον, νά επιθεωρῶμεν τὰ ύποδήματά μας. Είναι λίαν πρακτικόν νά έχωμεν εις τὰ θυλάκια μας έν μικρὸν καθαρεπτάμι, διὰ του όποιου συχνά νά έπισκοπῶμεν τὰ γεννηζόντα πρὸς τὸν λαιμόν μας μέρη, μήπως αδιάκριτος ψείρα έτοιμάζηται νά εισέλθῃ. μ' όλα τὰ φυλακτήρια και τὰς αλοψάς. Νά έξετάζωμεν συχνά τὰ φορέματά μας και συχνά νά ζητῶμεν, αν επιφυλάξωμεν και σεμνοτυφίας, από τὸν πλησίον μας νά επιθεωρήσῃ τὰ μέρη των φορεμάτων μας, τὰ όποια ήμεῖς άπ' εὐθείας δέν δύναμεθα νά ίδωμεν. Νά παρατηρῶμεν συχνά όλα τὰ στρατηγικὰ σημεῖα, όλας τῆς εισόδους, όπόθεν ύποπτεύομεν, ότι δύναται νά εισέλθῃ ή ψείρα. Καθ' έκάστην νύκτα, κατὰ την ώραν τῆς κατακλίσεως, νά αλλάσωμεν έσώρονον, εφοῦ λεπτομερῶς επιθεωρηθῶμεν τὰ άλλαχθέντα. Η κατὰ πᾶσαν όγδόην ήμέραν άλλαγή των έσπορευῶνων είναι μέγα σφάλμα, διότι ένδεχόμενον νά μολυνθῶμεν από ψείραν, ή όποια νά ήτο μὲν μολυσμένη, άλλὰ πρὸ του διαστήματος των 5-7 ήμερῶν, όπότε δέν είναι μὲν άκόμη επικίνδυνος, άλλὰ καθίσταται τοιαύτη, εάν την άφήσωμεν νά μᾶς κεντήσῃ μετὰ την έβδόμην ήμέραν. Οὕτω προφυλαττόμενοι, άπαλασσομέθα, κατὰ 99 τοῖς εκατόν, πάσης ένδεχομένης μολύσεως. Μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ήν ή επιστήμη μᾶς βεβαιώσῃ, ότι εὐρέθη μέσον άσφαλές και άπλοῦν πρὸς καταπολέμησιν τῆς νόσου, όφείλει πᾶς τις νά έκτελῆ τὰ άνωτέρω παραγγέλματα μετὰ θρησκευτικῆς και πλέον εὐλοβείας και νά διδάσκῃ αὐτὰ εις τοὺς άγνωστοῦς. Πᾶσα ιδέα προσωμίνον δέον νά έκλείψῃ τέλεον από τὸν λαόν και νά μη έσφῆται πᾶσα άτομικὴ μας μέριμνα άποκλεστικῶς πρὸς τὸ θεῖον. Επίσης άνάγκη νά έκλειψῃ και πᾶσα ιδέα θοουηνίας και τιμωρίας του ανθρώπινου γένους διὰ τὰ πολλά δῆθεν αὐτοῦ άμαρτήματα.

K. Σ. ΚΑΪΡΗΣ ΙΑΤΡΟΣ

Εφθασαν εις τὸ κατάστημα

Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

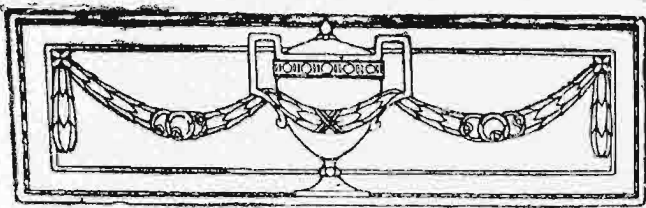
Μεγάλη όδός Μπέγιογλου, 188,

παραπλεύρως του Τοκατιάν,

10,000 ύποκάμισα και ζεφύρια δι' ύποκάμισα.

Πόλεμος κατὰ των έντόμων = πόλεμος κατὰ του Ξανθηματικῷ.

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΣ νωποτάτη, μόλις κομισθεῖσα εκ Σουηδίας, πωλεῖται εις κυτία των 5 γροσίων έν Γαλατῶ, Χαβιαροχάνφ, αριθμ. 77.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Εν ηλικία εξήκοντα τριών ετών απέθανεν εν Παρισίοις ὁ Ἰωάννης Ψυχάρης, ὁ γλωσσολόγος, ὁ καθηγητής, ὁ διάσημον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καταστήσας τὸ ὄνομά του, ὡς ἐπιχειρήσας νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν «μαλλιαρικήν» κληθείσαν, ὡς μόνην διὰ τε τὴν γραφὴν καὶ ὀμιλίαν, ἑλληνικήν γλῶσσαν, ἀντὶ τῆς σήμερον ἐπικρατούσης καθαρευούσης, καὶ δημιουργήσας, ὡς ἐκ τούτου, μεταξὺ τῶν λογίων καὶ τῶν ἐφημερίδων πολεμικήν, ἣτις ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν σθεναρῶς διεξήγετο, ἄλλοτε μὲν σοβαρά, ἄλλοτε δὲ καὶ κωμικήν πῶς προσλαμβάνουσα ὄψιν.

Δὲν θέλω, οὔτε ἀρμόδιος πρὸς τοῦτο εἶμαι, νὰ ἐξετάσω καὶ νὰ κρίνω ἢ νὰ ἐπικρίνω τὸ ἔργον τοῦ Ψυχάρη ἐν σχέσει πρὸς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα. Σκοποῦμαι ἀπλῶς σήμερον νὰ καταστήσω γνωστότερον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «'Ασ' Όλα» τὸν ἄνδρα, ὅστις ἐτίμησε τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ.

Ὁ Ἰωάννης Ψυχάρης, Χίος τὴν καταγωγὴν, ἐγεννήθη ἐν Ὁδησσῷ τῇ 3ῃ Μαΐου 1854. Ἐσπούδασε τὰ πρῶτα γράμματα ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐνταῦθα διήνησε τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν. Πάππος του ἦτο ὁ Ἰωάννης Ψυχάρης, διατελέσας ἐπὶ πολὺ διερμηνεὺς παρὰ τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ καὶ μεγάλως παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τιμώμενος. Πατὴρ του ἦτο ὁ Νικόλαος Ψυχάρης, ὅστις εὐεργετικῶς ἐδράσεν ἐν τῇ κοινοτικῇ παρ' ἡμῖν κινήσει, καθ' ὅλα ἀρχοντάνθρωπος, εὐθύς τὸν χαρακτήρα, ἀκαταπόνητος, μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ βίου του πρὸς πᾶν τὸ κοινωφελὲς παρέχων τὴν συμβολὴν του.

Ὁ Ἰωάννης Ψυχάρης, ζωηρὸν ἀπὸ τῶν παιδικῶν του ἐτῶν ἔχων πόθον νὰ σπουδάσῃ, ἀπῆλθεν εἰς Γαλλίαν, ἐγγραφεὶς ὡς ἐσωτερικὸς μαθητὴς ἐν λυκείῳ. Μετὰ τὴν περάτωσιν τῶν γυμνασιακῶν του σπουδῶν, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Γερμανικῆς καὶ Ἀγγλικῆς, ἐγκύβας ἰδίως, κατόπιν, εἰς τὴν γλωσσολογίαν ἐν Γερμανίᾳ.

Μετ' ὀλίγον ἀπαντῶμεν τὸν Ἰωάννην Ψυχάρην ἰδιαιτέρον γραμματέα τοῦ μεγάλου Ἑρνέστου Ρενάν, διατελοῦντος τότε εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς φιλοσοφικῆς καὶ φιλολογικῆς δράσεώς του. Ὁ νεαρὸς Κωνσταντινουπολίτης διὰ τῆς προσηθείας καὶ φιλοπονίας του εἶχε προσελκύσει τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τοῦ σοφοῦ Ρενάν, ὅστις ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ προσέλαβεν αὐτὸν καὶ ὁμοτρόπεζον εἶχε.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ψυχάρης ἐτελειοποίησε τὰς γλωσσολογικὰς γνώσεις του, τῶν Ἀνατολικῶν ἰδίᾳ λαῶν, διότι εἰς τὸ τμήμα τοῦτο μετὰ τοῦ Ρενάν συνειργάζετο. Ἀλλὰ τὴν συμπάθειαν τοῦ Ρενάν δὲν εἶχε προσελκύσει μόνον ὁ εὐφυὴς Κωνσταντινουπολίτης. Ὁ σοφὸς Γάλλος εἶχε δύο τέκνα, τὴν Νοεμὴν καὶ τὸν Ἀρῆ. Καὶ τὴν συμπάθειαν τῆς Νοεμῆς προσείλκυσε καὶ μετ' ὀλίγον ἀπαντῶμεν αὐτὸν γαμβρὸν τοῦ συγγραφέως

τοῦ «Βίου τοῦ Χριστοῦ». Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀρχεται ἡ δημοσία ὡς καθηγητοῦ δρᾶσις τοῦ Ψυχάρη. Τῷ 1884 διορίζεται καθηγητὴς τῆς Νεοελληνικῆς εἰς τὴν «Ecole des hautes études», καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἀποστέλλεται ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως εἰς Ἑλλάδα ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ γλωσσολογικῇ ἀποστολῇ.

Ἐπιστρέφας κατόπιν εἰς Παρισίους, ἔγραψε τὸ πρῶτον εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν «Τὸ ταξίδι μου».

Παρεμπιπτόντως ἀναγράφομεν, ὅτι ὁ Ἀρῆ Ρενάν, ζωγράφος διάσημος καὶ σοννετογράφος δεξιός, ἀποθανὼν νέος, κληρονόμον τῶν ἔργων του κατέστησε τὸν Ψυχάρην, ὅστις ἐπίσης ἐκληρονόμησε καὶ τὸν θεῖον τῆς συζύγου του, τὸν περίφημον ζωγράφον Ἀρῆ Σέφερ. Τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Σαπτάλ μέγαρον τοῦ Ψυχάρη ἐκ τῆς κληρονομίας ταύτης προήρχετο, ὡς καὶ πλουσιωτάτη πινακοθήκη ἔργων τοῦ πολλοῦ Ντελακρουά. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐμὶλ Λεγκράν, διωρίσθη καθηγητὴς, κατόπιν διαγωνισμοῦ πρὸς Γάλλους πολλούς, καθηγητὰς τῆς Ἑλληνικῆς, εἰς τὴν Σορβόννην, τὸ ἀνώτατον τοῦτο πνευματικὸν καθίδρυμα τῆς Γαλλίας. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς καθηγεσίας του ἐν τε τῇ σχολῇ τῶν «Ἀνωτέρων σπουδῶν» καὶ ἐν τῇ Σορβόννῃ, ὁ Ψυχάρης νέαν ὄλως ἔδωκεν ὠθησιν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Μεσαιωνικῆς καὶ Νεοελληνικῆς φιλολογίας, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατέστη εὐφώνως γνωστὸν ὄχι μόνον ἐν Γαλλίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Γερμανίᾳ, πρὸς τοὺς σοφοὺς ἰδίᾳ τῆς ὁποίας εὐρίσκετο ἐν τακτικῇ πνευματικῇ ἐπικοινωνίᾳ. Ὁ πολὺς Κρουμπάχερ περὶ πολλοῦ ἐποίητο τὸν Ψυχάρην καὶ πολλάκις κατὰ τὸ ἔαρ ἤρχετο εἰς Παρισίους, φιλοξενούμενος ἐν τῷ ἐξοχικῷ μεγάρῳ τοῦ Ψυχάρη — κληροδοτηθέντι αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ρενάν, ὅστις ἀπέθανε τῷ 1892 — καὶ ἐπιτιθέμενος μετ' αὐτοῦ εἰς γλωσσολογικὰς μελέτας.

Τέσσαρα τέκνα ἀπέκτησεν ὁ Ψυχάρης, δύο υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας. Ὁ πρωτότοκος υἱὸς του ἦτο ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ στρατιωτικὸς συγγραφεὺς, ἐκδόσας ἔργον μεγάλης ἀξίας ὑπὸ τὸν τίτλον «L'appel aux armes». Ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Ψυχάρη εἶναι φιλόλογος, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Ἀνατόλ Φράνς. Αἱ δύο θυγατέρες του ἐνυμφεύθησαν Γάλλους καθηγητὰς.

Ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Ψυχάρη ἀναφέρονται τὸν Ρερνὸτ, ὅστις ἐξέδωκε Γαλλιστὶ τὴν πληρεστέραν γραμματικὴν τῆς Νεοελληνικῆς γλώσσης.

Τῷ 1888 κατήλθε διὰ δευτέραν φοράν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ ἀποστολῇ ἐκ μέρους τοῦ Ἰνστιτούτου, ἵνα περισυλλέξῃ γλωσσικὴν ὕλην, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του, ἣτις κατὰ τὴν ἐξάμηνον ἐν Ἑλλάδι διαμονὴν τῆς ἐξέμαθε τὴν Ἑλληνικὴν. Τότε ὁ Ψυχάρης ἐπεσκέφθη καὶ τὴν πόλιν μας, ἀναπτύξας ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου

γλωσσολογικὸν θέμα. Ἡ διάλεξις αὕτη ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Εἰκοσιπενταετηρίδι τοῦ Συλλόγου (Παράρτημα 1888, σελ. 441—453, 463—496). Ἡ μελέτη αὕτη εἶναι ἡ πρώτη ἢ δημοσιευθεῖσα εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χρονολογεῖται ἡ νέα περίοδος τῆς δράσεως τοῦ Ψυχάρη, ὡς ἀνακαινιστοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Καὶ ἀρχίζει νὰ γράφῃ πλέον εἰς τὴν δημοτικὴν — μαλλιαρικήν, ἂν θέλετε — καὶ νὰ δημιουργῇ μαθητὰς.

Καὶ ἐκδίδει τὸ τρίτομον ἔργον του «Ρόδα καὶ Μῆλα», περιέχον μελέτας καὶ διηγήματα, «Τ' ὄνειρο τοῦ Γιαννίρη», «Τὸ Ρωμαϊκὸ θέατρο», τὴν «Ἀπολογία», «Ζωὴ καὶ ἀγάπη στὴ μοναξιά», μυθιστόρημα, τὴν «Ἀρρωστη δούλα», μυθιστόρημα, «Στὸν ἴσχιον τοῦ Πλατάνου», διηγήματα.

Ἡ «Ἐστία» καὶ τὸ «Ἄστυ» τῶν Ἀθηνῶν ἐγκολποῦνται τὰς ἰδέας τοῦ Ψυχάρη καὶ δημοσιεύουν τὰ ἔργα του. Εἰς τὴν «Ἐστίαν» τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθησαν ἡ «Ζούλια» καὶ ὁ «Μουσαφίρης».

Εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, ἐκτὸς τῶν πολλῶν γλωσσολογικῶν μελετῶν του εἰς διάφορα περιοδικὰ συγγράμματα, ἐδημοσίευσεν: «Essai de grammaire historique néogrecque», «Cadeau des nocces», «Le rêve de Yanniri», «Autour de la Grèce», καὶ ἄλλα πολλά. Ὁ κύριος ἀντίπαλος τοῦ Ψυχάρη, ὁ σοβαρὸς, εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ὑπήρξεν ὁ Χατζηδάκις καὶ κατὰ δεύτερον λόγον ὁ Μιστριώτης.

Ὁ Ψυχάρης πολὺ εἰργάσθη διὰ τε τῆς γραφίδος καὶ τοῦ λόγου ὑπὲρ τῆς ἀθώσεως τοῦ Δρέϊφους, συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ Ζολᾶ, εἰς τοῦ ὁποῦ τὴν σχολὴν αἰσθητικῶς ἀνήκεν.

Ὁ Ψυχάρης ἦτο τὸ enfant gâté τῆς ἀριστοκρατικῆς καὶ φιλολογικῆς κοινωνίας τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης, παρὰ πάντων τιμώμενος διὰ τε τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἀξίαν καὶ τὴν πρὸς τὸν Ρενάν συγγενείαν του. Κάτοχος περιουσίας ἱκανῆς, μεγαλοπρεπῶς διητάτο. Φιλόφρων, εὐπροσήγορος, ὀμιλητικὸς, φιλόκαλος τὴν περιβολὴν, ῥῶδον ἀειθαλὲς φέρων πάντοτε ἐπὶ τῆς κομμοδόχῃς, ἐράσμιος τοὺς τρόπους, μὲ μεϊδιάμα ἐπαγωγὸν διπλωμάτου, μὲ γλυκεῖαν καὶ τέρπουσαν φωνήν, ἐγοήτευσεν τὸν συνομιλητὴν του.

Παρὰ τὸ ἄχθος τῶν ἐτῶν, ἦτο τοσοῦτον ἀκμαῖος, ὥστε νὰ θέλῃ, κατὰ τὰς δυσμὰς τοῦ βίου του, νεαρὰν μαθήτριά του, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ν' ἀγαπήσῃ αὐτήν.

Καὶ μίαν ὥραιαν πρῶταν, πρὸ πενταετίας, τὸ γαλλικὸν δημόσιον μετ' εὐνοήτου ἐκπλήξεως ἐμάνθανεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι ὁ Μοσιὲ Ψυκαρὶ, διαζευχθεὶς τὴν σύζυγόν του, ἐνυμφεύετο τὴν εἰκοσαετίδα μαθήτριά του!

Εἰς ἀπολογία τοῦ δευτέρου του γάμου ἔγραψεν ὁ Ψυχάρης «Le crime du poète», προσπαθὼν δι' ἐπιχειρημάτων, ἐκ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς αἰσθητικῆς εἰλημμένων, νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πράξιν του. Εἰς τοὺς φίλους του, μεμφομένους αὐτὸν, ἔλεγεν, ὕψων τοὺς ὄμους:

— J'ai assez de la maison Renan.

Μ. ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

A. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή, 4-7 μ.μ.

Γαλατῆ, ὁδὸς Γιοργαντζιλᾶρ, ἀριθμ. 85,

φαρμακεῖον Μιχαὴλ Σωφρονιάδου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ

άνθρωπος εις όλας τας στιγμάς τής ζωής του, εις την χαράν ή εις την λύπην του, έζητησε συντρόφους άγαπητούς τά άνθη, Παντού και πάντοτε, με την ποιικιλίαν των χρωμάτων και την άριστοτεχνικήν συμμετρίαν και εύμορφίαν των, χάρουν ή συμπάσχουν μαζί μας. Εις του έρωτευμένου τον πόνον τó άνθος θά δώση θάρρος και παρηγορίαν, εις του γάμου την εύτυχίαν, αυτό θά συμβολίση την ώραιότητα τής ζωής μας, εις τó πένθιμον φέρετρον και τον ψυχρόν τάφον, αυτό πάλιν θά λάβη μέρος εις τó πένθος μας, την θλίψιν μας. Ένεκα τούτου, ή ποιήσεις, ή τέχνη και κάθε σκέψις του ανθρώπου, από τά άνθη έζητησε δύνσμιν και έμπνευσιν.

Η κοινωνία έθέσπισεν ύπερ αύτων και ιδιαιτέρας ήμέρας και εποχάς προς πανηγυρισμόν και λατρείαν των. Τι άλλο, εώς περακαλώ, είναι ή Πρωτομαγιά, ή όποία, παντού και πάντοτε εορτάζεται με χαράν και ένθουσιασμόν; τί ήσαν τά άρχαία έλληνικά Άνθιστήρια; τί είναι ασημερινά θορυβώδεστα πανηγύρεις, τας όποιας, προς πάντων εις την Άμερικήν και εις την Ιαπωνίαν, με άνθισπολέμους και άλλας διασκεδάσεις εορτάζουν την Πρωτομαγιά;

— Οί έρωτες και οί γάμοι των.

Μήπως και όλόκληρος μήν, ό Μάϊς, έν είναι άφιερωμένος εις τον κόσμον των άνθων; χάριν αύτων δέν τον παρεδέχθησαν οί ποιηταί ως μήνα των έρώτων και τής χαράς; Κατά τον μήνα αυτόν, προς πάντων, συμβαίνουσι και οί έρωτες, άκόμη και οί γάμοι, των άνθων.

Μάλιστα, άγαπητοί μας αναγνώσταί, και τά λουλούδια έρωτεύονται, έρωτοτροπούν και τελούν τους γάμους των.

Όταν κατά την έπιστήμην, ή κόνις, ή όποία όνεμάζεται γύρις, φεύγη από τους στήμονας ένός άνθους, διά νά μεταβή εις άλλο, γίνεται αίτια νά διαιωνισθί τó είδος του άνθους εκείνου. Τάτε άκριβώς συμβαίνει ένα είδος έμπληρώσεως όνειρου τρυφερού, άπαράλλακτα, όπως τούτο συμβαίνει και εις τά έρωτικά μας όνειρα.

Έχει άποδειχθί, ότι ή γύρις αυτή δέν έπικαθεται όπου εύχη, άλλ' όπου την φέρει κάποια μυστηριώδης δύναμις. Άν δέ τυχόν καθήση άλλου, παρ' όπου πρέπει, δέν γονιμοποιεί, τó όποιον σημαίνει, ότι δέν εύρίσκει εκεί έρωτα άμοιβαίον.

— Δίπροξενήτραί των.

Υπάρχουν και αί μεσάζουσαι, αί προξενήτραί δηλαδή εις τους γάμους των άνθων. Βλέπετε, όλα τέλεια και ταπεινά, όπως και εις τά λογικά δημιουργήματα του Θεού.

Μία πεταλούδα ή μία μέλισσα πετᾷ από άνθους εις άνθος. Την στιγμήν εκείνην φέρει μαζί της την γύριν και την άφνει εις όποιον άνθος καθίση, από τó όποιον μετ' όλίγον θά ίδωμεν νά γονιμοποιηθί άνθος, όμοιον με εκείνο, εις τó έπαιον άνήκει ή γύρις.

Εις την περίστασιν λοιπόν αυτήν, ή πεταλούδα ή ή μέλισσα δέν είναι είδος προξενήτρας, ή όποία διευκολύνει την γονιμίαν δύο ύπάρξεων, που έπιθυμούν νά συνυπάρξουν;

Άλλά και εις τά λουλούδια δέν λείπει ή προτίμηση και ό παραγκωνισμός. Εις τους έρωτας των άνθων άπαιτούνται περισότερον ή τσακίστρα, ή κορμακατού ή ή μοσχομυρωμένη, όπως ουήθως λέγομεν. Τούτο έχει παρατηρηθί και εις τους γάμους των άνθων. Η προξενήτρα πεταλούδα ή μέλισσα πετᾷ επάνω από χιλιάδας χιλιάδων άνθων. Δέν σαηνεύονται εύκολα από τον θαυμάσιον χρωματισμόν ή την άριστουρημητικήν κατασκευήν των. Ένθουσιάζονται όμως από την εύωδίαν, που χύνουν τά λουλούδια, και διά τούτο βλέπομεν περισότερον, σχεδόν μόνον τά εύωδη λουλούδια νά δέχονται τας έπισκέψεις τής προξενήτρας. Τά άλλα μένουσι παραπνεμένα, όχι όμως και άηλιασμένα, διότι ή φύσις, με άλλην θείαν οικονομίαν, κατέν από τά άτυχα ούιά άνθη δέν άφνει νά πεθουν την σκληράν δυστυχίαν τής γεροντοκόρης.

— Ο βασιλεύς των άνθων.

Ός βασιλεύς των άνθων θεωρείται τó τριαντάφυλλον, διά την εύμορφίαν και την εύωδίαν του.

Έπειτα έρχεται ή σεμνή βιολέττα, τó χαριτωμένο γιασεμί, τó κομψόν μη με λησμόνει και μερικά άλλα, περι των όποιων θά είπωμεν τά έξης ώραία πράγματα:

Διά τó τριαντάφυλλον, από όλα τά έθνη και από όλους τους λαούς, έπλάσθησαν αί ώραιότεροι μύθοι και αί περιπαθέστεραι παραδόσεις. Εις την Όλλανδίαν, όπου ή άγάπη προς τά άνθη είναι έξόχως άνεπτυγμένη, μεταξύ άλλων έχουν πλάσει και την έξης παράδοσιν:

Την νύκτα τής γεννήσεως του Χριστού εις την Βηθλεέμ, πτωχή χήρα έλπειτο, διότι δέν είχε τι νά φέρη ως δώρον εις τον νεογέννητον Χριστόν μας. Άλλ' έξαφνα ήκουσε φωνήν νά την λέγη: — Στρέψε, ίδε χαμηλά.

Η χήρα παρετήρησε τριαντάφυλλον άρωματισμένον με θεικόν άρωμα. Τό έφερεν άμέσως εις την θείαν φάτην και τó κατέθεσε μεταξύ των πλουσιωτάτων δώρων των Μάγων.

— Τό άνθος τής πίστεως.

Μετ' τó τριαντάφυλλον, τó μη με λησμόνει συμβολίζει τον έρωτα και την έρωτικήν πίστιν και άφοσίωσιν. Περι τής άρχής του κομπού αυτού άνθους ύπάρχει ή έξης γερμανική παράδοσις:

Δύο άδελφια, ένεκα τής κακίας τής μητριώς των, ήναγκασθησαν νά χωρισθούν, αφού έπέρασαν ποταμόν. Ο άδελφός έκοψεν όλίγα από τά γνωστά γαλάζια λουλούδια και με τó τελευταίον άδελφικόν φίλημα του χωρισμού ειπεν εις την άδελφήν του:

— Μη με λησμόνει.

Έκτοτε έλαβον τó όνομα τά χαριτωμένα ταύτα λουλουδάκια.

Και' άλλην παράδοσιν, και αυτήν γερμανικήν, άγγελος, έλθών έξ εύρανον εις την γήν και έρωτευθείς ώραίαν κόρην, κατεγίνετο με αυτήν νά συνάξη γαλάζια άγριολούλουδα. Όταν ό άγγελος, μετανοήσας, άπεφάσισε νά έπιστρέψη εις τον Παράδεισον, εύρε τας πύλας αυτού κλειστάς, έφ' συγχρόνως τον έγνωστοποίησαν οί άλλοι άγγελοι, ότι, κατ' άπόφασιν του Κυρίου, διά νά έπιστρέψη πηλίσιον των, έαρσε νά σπείρη εις όλην την γήν από τά ώραία εκείνα άνθη, που ένύναζε με την άγάπην του. Ο άγγελος έτρόμαξε διά τó δύσκολον έργον, που διατάχθη νά κάμη. Τον παρηγόρησεν όμως ή άγάπη του και τον έβόήθησεν εις την εκτέλεσιν του δυσκόλου έργου. Όταν επέστρεψεν εις τον Παράδεισον, τον συνάδευσεν έως στην πύλην αυτού ή άγοπητή του έρωμένη και, άποχωρισομένη, του έδωκεν από τά κομψά άνθη, αφού συγχρόνως περιπαθέστατα τον ειπε:

— Μη με λησμόνει.

— Τό άνθος τής άφοσιώσεως.

Και ή σεμνή βιολέττα έχει την έξης παράδοσιν: Βασιλεύς σλαβικής χώρας, διά την σκληρότητά του μετεμορφάθη εις βράχον, εις μίαν σχισμάδα του όποιου έφύτρωσεν ή κόρη του, ως βιολέττα, διότι δέν ήθελε νά τον άποχωρισθί. Ο βράχος ούτως σφίζεται, ως λέγουν, εις κάποιαν τοποθεσίαν του Καυκάσου και κάθε Πρωτομαγιά έρχονται εκεί νού και ιεάνιδες, διά νά μαζεύσουν βιολέττες. Πιστεύουν, ότι μεταξύ αυτών ύπάρχει και εκείνη τής πιστής κόρης και όποια ή όποιος την άποκτήση, έπιτυγχάνει εις τά έρωτικά του όνειρα. Η βιολέττα συμβολίζει την άφοσίωσιν.

— Έθνικó λουλουδί.

Εις την Ιαπωνίαν παραδίδονται, ότι τó γιασεμί έσχηματίσθη από τά δάκρυα του Θεού, όταν προς τής μεταπολιτεύσεως ό Πανάγαθος έκλαιε, βλέπων την άμάθειαν, εις την όποιαν έκυλίετο ή χώρα των χρυσαθέμων. Ένεκα τούτου, εις όλας τας έθνικάς των έαρχτάς αί Ιάπωνες, από του Μικάδου μέχρι του τελευταίου ύπηκόου του, υπεχρεωτικώς φέρουν εις την καρβι δόχην των γιασεμι.

— Τό συμπέρασμα.

Δέν είναι, βεβαίως, εύκολον νά γνωρίζη κανείς όλας τας ώραίας παραδόσεις και τους έμφρασιτικούς μύθους, τους όποιους παντού και πάντοτε έχουν πλάσει διά τά λουλούδια. Τό αληθές είναι ότι, ως άγαπητοί τής ζωής μας σύντροφοι, πουθενά δέν είμενν έχθρικοί και άπ' όλους ίθεωρήθησαν άξια συμπαιθίας και λατρείας.

Εύτυχής όσοι καταγινονται με την άγάπην και την λατρείαν των.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΑΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

ΗΙ ΦΩΝΕΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Τά Τριαντάφυλλα. — Έλάτε, τρελλά λουλουδάκια, στην άχνάδα του φεγγαριού, νά χορέψωμε τον πράσινο χορό τής βασιλίσεως Πρωτομαγιάς... Άπό τά μάγουλα των εύμορφων κοριτσιών, που γλυκομνήσανε τά χάρια των έραστών και ροδίζουσι από την ντροπή, από τά κερασένια χείλη των λιγερών νέων, που δίνουσι τó πρώτον τους έρωτικό φιλί, κλέψαμε την κοκκινάδα μας, τρελλά λουλουδάκια... Είμαστε καρδούλες, γλυκές καρδούλες, και χτυπάμε από την χαράν μας, που ήλθεν ή λουλουδένια μας βασιλίσα... Είμαστε τά κοράλλια και τά ρουμπίνια, που θά βόλη στον άσπρο της λαιμό ή γλυκειά μας Πρωτομαγιά... Έλάτε, τρελλά λουλουδάκια, στην άχνάδα του φεγγαριού, του μελιχρού άνοιξιάνικου φεγγαριού...

Οί Πανσέδες. — Είμαστε τά βελουδα, τά κίτρινα, τά όλόγλανα λευκά βελουδα, που θά στρώση στο άνάερο διάβα της ή πολυαγαπημένη μας βασιλίσα... Είμαστε τά ζαφείρια της και τά σμαράγδια της...

Η Βιολέττες. — Μοσχοβολάμε την πειδ ώραία εύωδιά μας... Φουντώσαμε μέσα στο περιβόλι και περιμένομε χάρια, χάρια από βελουδένια χεράκια...

Οί Κρίνοι. — Είμαστε τά κρίνα, τ' αλόβαστρα τής Πρωτομαγιάς... Είμαστε πειδ άσπρα από τους χιονάτους λαιμούς των παιδιών και πειδ ώραίοι από τó χιόνι...

Οί Μενεξέδες. — Μέσα στα φυλλαράκια μας παραμονεύομεν τον έρχομό τής άνοιξης. Αμέθυστοι είμαστε, όλόγλυκοι άμέθυστοι... Μοιάζομεν στάλες από μαύρο κρασί επάνω σε πράσινα τραπεζομάνδουλα...

Τό Αγρόκλημα. — Στους τοίχους άνυπόμονα σκαρφάδιω νά ίδω την εύμορφη βασιλίσα μας, χαμογέλω και χύνονται άφραστες λιγωμένες μοσχοβολίες από τους άναστεναγμούς μου...

Τά Γιασεμιά. — Κολυμβάμε στο άσημι του φεγγαριού και είμαστε τοποζια, κίτρινα τοπάζια... Τ' άστρα δέν είναι λαμπρά σαν κ' έμάς και μάς ζηλεύουσι...

Η Πασχαλιές. — Μεθάμε τον άέρα με την ήδυπάθειάν μας. Μοιράζομεν βάλασμα σής διψασμένες φυλλωσιές, κερνάμε άρώματα και νοσταλγίες... Φέρτε μας τά ποτήρια σας, τρελλά λουλουδάκια, νά σάς τά ξεχειλίσουσι από άφρους γλυκών κρασιών...

Η Μαργαρίτες. — «Μ' άγαπᾷ, δέν μ' άγαπᾷ... μ' άγαπᾷ, δέν μ' άγαπᾷ...»

Τό Φεγγάρι. — Μύρα κ' εύωδιές, μύρα κ' εύωδιές άνοβαίνουν από τó χῶμα' άκουμπᾷ άποσταμένο σ' ένα σύννεφο και πίνω μύρα κ' εύωδιές, μύρα κ' εύωδιές...

Τ' Άστρα. — Είμαστε ή θαμπές πουλιές στον βαθυκύανον πέπλον του μεσοιυχτιού... Είμαστε όλόλαμπρο περιδέραιο από έλαφρά έτοιμοθάνατα μαργαριτέρια...

Η Δροσιές. — Είμαστε τά διαμάντια και τά μπριλλάντια, τά όλότερα μπριλλάντια τής γλυκειάς Πρωτομαγιάς...

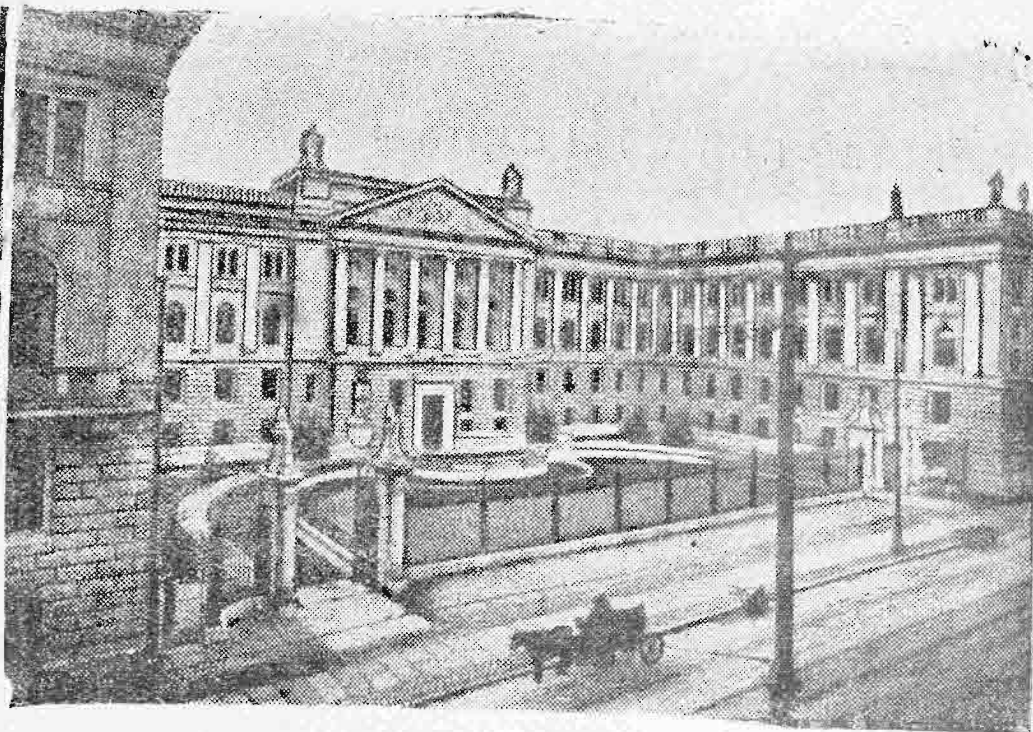
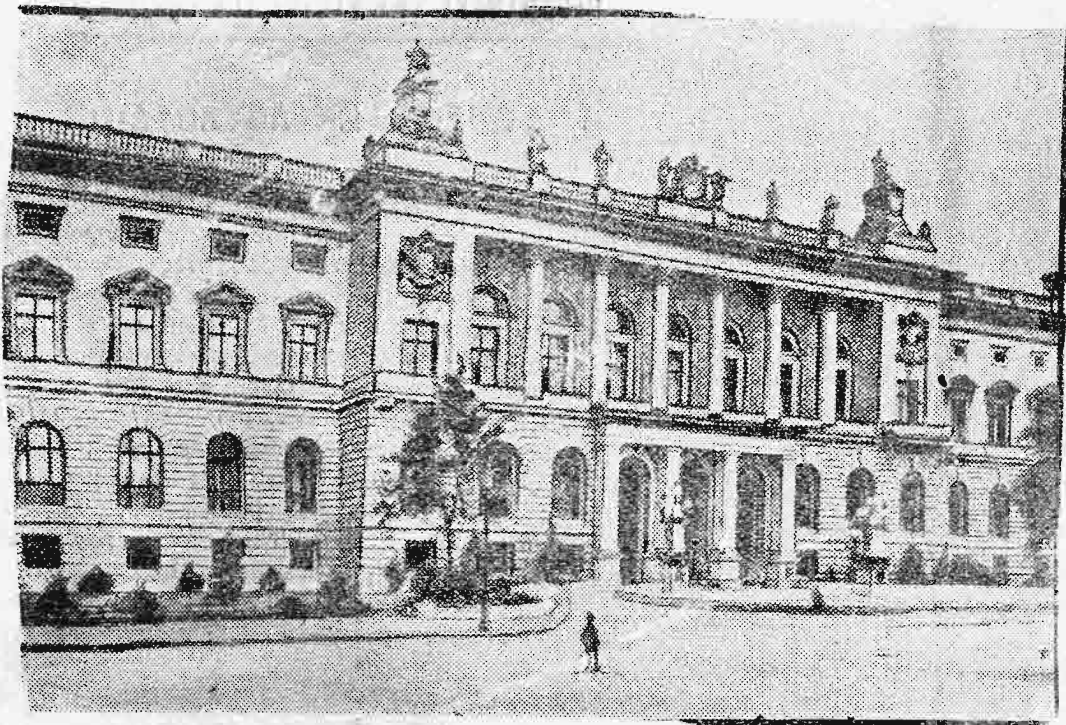
Η Νύκτα. — Έλάτε, τρελλά λουλουδάκια, νά ψάλλουσι «ώσανά!», έλάτε, τρελλά, μυρωμένα λουλουδάκια...

Εγώ. — Μία θλίψις βαρύνει την έρημη ψυχή μου. Περιπατᾷ μέσα στο περιβόλι και ή άκοίμητη άπελπισία μου σέρνεται βουδή μέσα στην καρδια μου' φοβούμαι τους ίσκιους και τά ακοτάδια' τó φεγγάρι είναι σαν σάβανο και σαν νεκροκεφαλή, που όλο μορφάζει από άνείπωτο καύμό...

Τά Τριαντάφυλλα. — Ποιός είν' αυτός, που πλανιέται σαν σκέλεθρο μέσα στη γιορτή μας και θολώνει την καρδιά μας με τά κρύα λόγια; ποιός είν' αυτός, που μάς πικραίνει με φαρμακερά κλέμματα; Έλάτε νά τον διώξουμε από τó περιβόλι, τρελλά λουλουδάκια, νά μη μάς σκοτώση τά όνειρά μας...

Όλα μαζί. — Έλάτε νά τον διώξωμεν, τρελλά λουλουδάκια! έλάτε νά τον διώξουμε, τρελλά λουλουδάκια!...

N. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Ἡ Πρωσικὴ Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων ἐν Βερολίῳ.

Ἡ Ἄνω Βουλὴ τῆς Πρωσίας ἐν Βερολίῳ.

Μ ΚΑΛΗ ΜΑΝΝΑ

Τικ-τάκ...

— Ἐμπρός.

— Γιάγκο μου, καλημέρα σου.

- "ὦ! ἡ κυρὰ μαμμή!... Κ' ἡ θυγατέρα σου;
  - Μὴ τὰ ρωτῆς, παιδί μου, καὶ ποῦ κακὸ μᾶς θέλει.
  - Πῶς; τί συμβαίνει;... Κάθισε, μαμμή μου.
  - Θὰ φύγω εὐθύς, καλέ μου, μὴ σὲ μέλη.
- Περνοῦσα βιαστικῆ, μὰ σ' ἀγαπῶ
 κ' ἐμπῆκα μιὰ στιγμή νὰ σοῦ τὰ 'πῶ.
 Μά, τσιμουδιά! στὰ μάτια σου σ' ὀρκίζω,
 κῦττα μ' ἰδῶ...

— Τί λόγος!

— Σὲ γνωρίζω,

μὰ πάντα ὁ κόσμος... ξέρεις, νοστιμεύεται
 στὰ ξένα μυστικά ν' ἀνακατεύεται.
 Ἄν εἰς ἐσὲν' ἀνοίγω τὴν ψυχὴ μου,
 δὲν εἶσαι ξένος... σ' ἔχω σὺν παιδί μου
 κ' ὅ,τι κ' ἂν ἔχω μέσα μου, στὸ βγάλω
 ἂν δὲν τὸ 'πῶ σ' ἐσέ, παιδί μου, σκάνω!

Εἶμαι ἀπελπισμένη...

Ξέρεις δὸς πῶς ἔχω ἀναστημένη
 τὴν Ὀλγα μου, ποῦ ὡς νὰ μοῦ μεγαλώσω
 μὲ ὑπόληψι καὶ με τιμὴ καὶ γιῶσι,
 τὸ 'ξέρω ἐγὼ κ' ἕνας Θεὸς γνωρίζει
 τί ἐτρόβηξα... κ' ὁ κόσμος ὡς γκαρῖζι!
 Καθ' ἕνας εἰν' ἐλεύθερος νὰ λέη...
 Ἐκεῖνο ἐμέ, ποῦ ψένει καὶ με καίει,
 εἶναι ἡ γλωσσοφαγιά τοῦ κόσμου τ' αἴτιμον,
 ποῦ ξέρει νὰ μιλή γιὰ τὸ κρεβάτι μου
 καὶ δὲν κυττάει τὰ τρόβα τοῦ σπιτιοῦ του,
 ποῦναι σὺν ζωγραφιαῖς τοῦ κούτελου του.
 Νᾶξερὸς πόσα ξέρω! Μά, αἰ! σιωπὴ!
 καλλίτερα ἢ μιλιὰ νὰ μοῦ κοπῆ!
 Ἄλήθεια, εἶμαι φτωχὴ, ἀλλ' ὡς κ' οἱ ὄχιτοί μου
 γνωρίζουνε καλὰ τὴ γέννησί μου,
 κ' ἂν πέσανε ἀπὸ με τὰ δαχτυλίδια,
 τὰ δάχτυλά μου ἐμείνανε τὰ ἴδια,
 κ' ὄχι ποῦ τόρα κάθε μιὰ τὸ θέλει
 κ' μ' ἕνα ἐκεῖ, ποῦ μᾶς φορεῖ μουρέλι,
 «Κυρὰ!» σοῦ λέει. Μὰ σῶπα κ' ὅσα βάνουνε
 γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος πῶς τὰ μάνουνε!
 Ὀλγαις τῆς βλέπεις καὶ συροκυλοῦνε
 καὶ μιὰ στιγμή τὴν Ὀλγα μου νὰ ἰδοῦνε,
 εἶτσι νὰ 'βγῆ νὰ πάρη 'λίγο ἀέρα,
 τοὺς παίρνει ὁ διάβολος μάννα καὶ πατέρα.
 Ὀλγαις μ' ἐκείνη τὴ γλωσσοφαγιά τους
 τὴν τρώνε, ποῦ νὰ φᾶνε... τὰ μυστὰ τους!
 Ἄν ἐφθασαν νὰ εἰποῦν πῶς τὰ σιηθάκια τῆς
 εἶναι πλαστικά, καὶ ξένα τὰ μαλλάνια τῆς,
 καὶ τόρα δὸς γνωρίζεις...
 μά, ἔλα λοιπόν, κάθου νὰ τοὺς γκαρῖζης.
 Εἶδες ποτὲ σ' ἀγγελικά τῆς μοῦτρα
 νὰ βάλῃ κοκκιγάδι; ξέρει μπουττρα;
 Καὶ ἡ αἴτιμες φωνάζουν πῶς μεῦ φτιάνονται
 μὰ χιεται μ' αὐτὰ μιὰ ιεῖά ἢ δὲ χάνεται;
 Ἡ ζήλεια τους, παιδάκι μου, εἶναι ζήλεια,
 κ' ἐγὼ μιλιὰ! ποῦ, ἂν σ' ἀνοίγα τὰ χεῖλια,
 θὰ σ' ἔκαγα νὰ φριξῆς... Μά, αἰ! σιωπὴ!
 καλλίτερα ἢ γλωσσοῦλα μου ὡς σαπῆ,

παρὰ νὰ βγάλω λέξι γιὰ τῆς βρώμαις τους...
 Ἄς τῆς χαροῦν ἢ χριστιανοῖς τῆς ἰόραις τους,
 ὅμως κ' ἐμέν' ὡς μὴ με φαλιδιζοῦνε.
 Γιὰ πὲς μου; φταίω, ἂν ἴσως μ' ἐρεθίζουνε
 καὶ 'πῶ μιὰ λέξι; φταίω;
 Τί νὰ σοῦ κάμω; εἰμ' ἀνθρώπος, τὸ λῖω!
 Καὶ πάλι ἀπ' ἴσας κ' ὅσα νὰ τοὺς γιῶρῃσα,
 μὲ ἀκουσες ποτὲ νὰ ἐκατηγόρησα;
 Κῦττα μ' ἔδω, γά... ξέρω ξεφονικά τους,
 ποῦ, ἂν θέλω νὰ μιλήσω, συμφορὰ τους...
 Μά, δὸς μου ἴσως ἄλλη κ' ὄχι ἐγὼ,
 νὰ ἰδοῦνε τὴ μαμμή τὴ Μαριγώ!
 Κ' ἔχουνε ἢ βρώμαις μοῦτρα, λέει, καὶ στόμα
 νὰ 'βρίζουν καὶ τὴν Ὀλγα μου ἀκόμα!
 Τὴν Ὀλγα, ναί!... Ἄκου τὸ γεγονός
 καὶ πιστεψέ μου, ἂν εἶσαι χριστιανός:
 Τόρα τῆς ἄλλαις ἤλθ' ἀπ' τὸ χωριό μου
 τ' ἀνεψίδι τῆς πρώτης ἐξαδέλφης μου.
 Κ' ἄκου νὰ ἰδῆς: ἀπὸ βραδὺς τριγύριζε
 σὴν Ὀλγα μου ἀλογόμυγα, κ' ἐσφύριζε
 ἀχάραγο τ' αὐτὴ μου, καὶ τῆς κάτω:
 — Κάποιος θαρρῆ. Ποῦ με στὸ λόγο ἔπάνω
 — Κύριε τῶν δυάμεων! — νὰ σου τῶνε!
 — Ὀλγα, τῆς λέγω, δὲ σ' ἴψα; δέξου τοιε.
 Ἄς εἶναι τὸν κρατήσομε στὸ πρόγευμα
 κ' ἐκεῖνος με τὴν ἄμαξα τ' ἀπόγευμα
 μᾶς πῆρε στὸ Μπερόνι τὴ μπιραρία...
 μὰ ποῦ μ' ἐκείνη τὴν πολλὴ κοκοχαίρα
 νὰ μείνῃ ἔξω ἢ Ὀλγα! Ἐσυμφωνήσαμε
 κ' ἤλθαμε πάλι σπιτὶ κ' ἐδειπνήσαμε.
 Ἄναθεμα, παιδάκι μου, τὴν ὥρα
 καὶ τρισαγαθιμάτη!
 Παιδὲς ἰώλιπε, πῶς θάβη τέτοια μόρσα,
 γιὰ νὰ ξεσπᾶσθ στὴ δικὴ μου πλάτη!
 Μὲ κ' ὄρελλὴ στὸ χέρι ἐκαρτερούσαμε
 ποτὲ θὰ πάψῃ! κ' ὄλο τὸν κρατεύσαμε,
 γιὰτὶ ὄχι ἐκεῖνος πεῦ ἦτο συγγειῆς,
 μὰ εἴτε καὶ ὄχιτο δὲν θ' ἀφῆς κάνειῖς
 νὰ φύγῃ μ' ἕνα τέτοιον θροποῖ...
 Κ' ὅμως ἰδὲς τὴν ἀιμη ἀνθρωπάτη,
 ποῦ ὡς καὶ γι' αὐτὸ φορμάκι θὰ ξεράσῃ.
 Μά, Θεέ μου, ὅποιος τὰ λέει νὰ ἐκουληκίωσῃ,

ναί, Θεέ μου, ὅσα τῆς λέει νὰ τὰ λάβουνε,
 παπᾶς νὰ μὴ 'βρεθῆ νὰ μεταλάβουνε,
 πατὲ νὰ μὴν ἰδοῦνε προκεπῆ
 ἢ βρώμαις, ἢ κοκότταις... Μά, εἰ! σιωπὴ!
 Παρὰ νὰ 'πῶ κακὸ γι' αὐτούς, παιδάκι μου,
 κάλλιο νὰ σαπηθῆ τὸ στοματάκι μου.
 Σῶλεα λοιπόν... ἂ, ναί, πῶς τὸν κρατούσαμε
 καὶ ποτὲ θεὸ νὰ πάψῃ ἐκαρτερούσαμε
 μὰ τοῦ κακοῦ ἀνέμου ἐπεριμέταμε,
 νὰ μείνῃ ἐκεῖ, νὰ κοιμηθῆ μαζί μας.
 — Δὲν εἶσαι ξένος, τὸ ψα, εἶσαι παιδί μᾶς.
 Μά ἐκεῖνος ποῦ;... Θεέ μου, τί 'ντροπαλός,
 τίμιος, σωστός, ἀθῶος, καλός, καλός!
 Χωρὶς νὰ στὰ πολυλογῶ, τὸν παῖσαμε
 κ' ἤθελε ναί ἢ ὄχι τὸν κρατήσαμε.
 Κοιμήθη μοναχὸς στὴν καμαρούλα του,
 τὸν 'ξύνησ' ἐνωρίς ἢ ἐξαδελφοῦλα του,
 ἤπιασε τὸν καφέ, ἐνίφθη, ἐντύθηκε,
 μᾶς εἶπε πῶς ἐκατευχαριστήθηκε,
 κ' ἐπῆγε 'στὸ καλὸ με τὴν εὐχή μου.
 Αὐτὸ καὶ μόνο ἐφθασε, ψυχὴ μου,
 γιὰ νὰ φωνάξουν ἢ αἴτιμες γειτόνισσαι,
 ἢ σκρόφαις, ἢ παληρόβρωμαις, ἢ φόνισσαις,
 — ποῦ κάλλιο ἀπὸ βούβα νὰ ψαφῆσω,
 πορὰ κακὸ γι' αὐτούς νὰ μελετήσω —
 ἐφθασε αὐτὸ καὶ μόνον νὰ τῆς κάμη
 — στὸ λέω κ' ἰδὲς με... τρέμω σὺν καλῶμι —
 νὰ τῆς τὸν βγάλουν ἀγαπητικῶ τῆς...
 ὕψιστε Θεέ! ἀκοῦς;... τὸν ξάδελοφὸ τῆς
 τῆς 'βγάλανε — ποῦ νὰ τοὺς βγῆ τὸ μάτι —
 τὸ Νίκο! Ἄκαῦς ἐκεῖ 'ντροπὴ καὶ σπάτη;
 Βλέπεις ἢ στρίγλα ἢ ζήλεια τί μοῦ κάνει;
 Κ' ἂν ἴσως τόρα ἢ Ὀλγα μου πεθάνῃ,
 τί θὰ γειῶ;... Κρίνε με τόρα ἐσὺ...
 Νὰ τὴν ἰδῆς, δὲν εἶμιν' ἢ μισή!
 Καὶ ἴσα-ἴσα γιὰ τοῦτο ἀναγκάστηκα...
 κ' ἤλθα νὰ σοῦ τὰ 'πῶ. — Ἄχ, ἐκουράστηκα...
 δὸς μου 'λίγο νερό... — Θεά με σκλαβώσης
 κ' ἐμέ καὶ τὴν Ὀλγοῦλα μου θὰ σώσης,
 ὅταν ὀδαιάξῃς νὰρχεσαι ἐκεῖ...
 Φοβοῦμαι μὴ τελειώσῃ φθισικὴ!
 Μ' εἶστελε νὰ στὸ 'πῶ χίλιαις φοραῖς,
 μὰ ποῦ μυσλὸ μ' αὐταῖς τῆς συμφοραῖς!...
 Κ' ἂν ἔλθῃς καὶ με φίλους, δὲν πειράζει
 στὴ θέαι ἐκείνη, πεῦναι,
 ὅσοι γιαιτρι τὴ 'δοῦνε
 τῆς λέει ὅσο 'μπορεῖ νὰ διασκεδάξῃ.
 Μὴ δαιξῆς στὴν περίστασι ἀπονιά...
 Εἰπ' ὅσα εἶπε τόρα ἢ γειτοιά,
 κ' ἂν πεῦνε καὶ γιὰ σᾶς, ποῦσθε παιδιά μου,
 τῆς ἔχω με συμπάθειο... στὴν καρδιά μου.
 Ἐλα, ἔχε 'γιά σ' ἐξάλισσ, παιδί μου.
 — Τί λόγος!

— Για σου.
— Στὸ καλό, μαμμή μου.

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ
 ἐν Γαλατῇ, Ὁμὲρ Ἀρπιτ χάν, 14—15,
 ἀγοράζει καὶ πωλεῖ εἰς τὰς τρεχοῦ-
 σασ τιμὰς τῆς ἡμέρας ὅλα τὰ εἶδη
 τῶν **χρεωγράφων**, **ἐξαργυρώνει**
τοκομερίδια λήξαντα καὶ **ἐξελέγ-
 χει** ὅλας τὰς κληρώσεις τῶν **λα-
 χειοφόρων ὁμολογιῶν**.
 Τηλέφωνον: Μπέγιογλου, 1912.

Ο έβδομηκοντούτης καθηγητής της Θεολογίας δόκτωρ Gregory, πεσών ως έθελοντής εις τας τελευταίας μάχας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

Ζωή.— Ήρωολόγιον, σφεινες εκάστη ώρα πληγόνει και η τελευταία φρονέσει. — Προετοιμασία διά τόν θάνατον. — Απόλαυσις διά τούς εύτυχούς. — Λύπη διά τούς δυστυχούς — Νόμισμα, δι' εϋ αγοράζομεν την άθανασίαν. — Ο απαιτούμενος καιρός προς πρόχειρον σιολισμόν, διά να παρουσιασθώμεν πρό του θανάτου. — Διά την γυναίκα: πιστεύειν, αγαπᾶν, συγχωρεῖν.

Ήδονή.— Απόλαυσις στιγμιαία.
Ήλικία.— Ένδγμα, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε μᾶς εύχαριστεῖ.

Ήλιος.— Μνηστήρ τῆς γῆς κατά τὸ ἴσος, σύζυγός τῆς κατά τὸ θῆρος, φίλος τῆς κατά τὸ φθινόπωρον και ἄπιστος, μετομελόμενος κατά τὸν χειμῶνα.

Ήττα.— Απογοήτευσις φιλορέσκων.
Ήρεμος.— Καρδια μὴ βληθεῖσα εἰσέτι ὑπὸ τῶν βελῶν τοῦ ἔρωτος.

Θάρρος.— Ἀρετὴ, δι' ἣν καυχῶνται οἱ ὀλίγο ψυχοῖ.

Θαῦμα.— Γυνὴ ὀλιγόλογος.
Θέλητρον.— Εἰς τὴν νεανίδα εἶναι ὅτι ἡ εὐωδία εἰς τὸ ἄνθος.

Θρησκεία.— Νόμος διέπων τὴν κοινωνικὴν ἀρμονίαν.

Θρίμβος.— Κατάκτησις τῶν ψυχῶν και πνευμάτων τοῦ κόσμου.

Von Luckner, διοικητής του γερμανικού πολεμικού «Seadler».

ΕΥΘΥΜΑ

Πρακτικότης.

— Θά σ' επιστρέψω, Νίκο, τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀρροβῶνός μας, διότι ἀγαπῶ ἄλλον.
— Πές μου: πῶς τὸν λένε και ποῦ κάθεται;
— Μήπως θάλας νὰ τὸν σκοτώσης;
— Ὅχι, ἀλλὰ νὰ πάω νὰ τοῦ πουλήσω τὸ δακτυλίδι μου.

Ἐν μέσον.

Ἐμπορος.— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ προσλάβω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, διότι θέλω ὅλοι οἱ ὑπάλληλοί μου νὰ εἶναι παντρεμμένοι.
Ἐποψήφιος ὑπάλληλος.— Μήπως ἔχετε καμμιὰ κόμη;

Θεραπεύσατε τὸν στόμαχον
και τὰ ἔντερά σας.

ΜΑΜΜΕΛΗΣ,

ΕΙΔΙΚΟΣ ΣΤΟΜΑΧΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Πέραν, ὁδὸς Θεάτρον, ἀριθμ. 11.

Δίχεται 2-5 μ. μ.— Τηλέφ. Μπέγιουλου 2275.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΑΣ

ἀποταθῆτε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ.

Δ. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ,

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ (Α' τάξεως)

και θὰ λάβετε τὰς πλέον **ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ** νομικὰς πληροφορίας και ὁδηγίας. Ἀναλαμβάνει τὴν ταχεῖαν διεκπεραίωσιν αὐτῶν ἐνώπιον ὅλων τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων και κυβερνητικῶν τμημάτων.

Γαλατῆ, **ΜΙΝΕΡΒΑ** χάν, ἀριθμ. 36,
(ἄνωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν).

Τὰ καλλίτερα κρασιά,
τὰ εὐγευστότερα ρακιά,

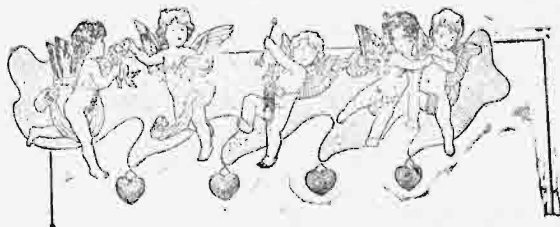
ὡς και τὸ περιώνυμον ἡδύποτον:

«Τριαντάφυλλον τοῦ Βοσπόρου»

εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἰν Γαλατῆ, Θεραπευτικὴ, 88-90, Τηλέφ. 1105.

ΠΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἐχθὲς ἀργά, ποῦ πήγαινα
πρὸς τὸ λιβάδι πέρα,
κ' εἶχα στὸ νοῦ μου χίλια-δύο,
ἀκούω μιὰ καλησπέρα.
Ξαφνιάστηκα κ' ἐγύρισα
ποῖα λὲς πῶς εἶδα πλάι;
τὴν Ἄνοιξι, ποῦ ξέγνοιαστη
πάντα ροδογυλάει.
Τῆς εἶπα: — Καλῶς ὤρισες,
κοπέλλα μου, ἀπ' τὰ ξένα.
Κ' ἐκείνη μ' εύχαρίστησε,
μ' ἐρώτησε γιὰ σένα.

Ποῦ νὰ στὰ πῶ τί μοῦλεγε!
πῶς σὲ λατρύει τόσο,
ποῦρθε γιὰ σένα μοναχά,
και μοῦπε νὰ σοῦ δώσω
χίλια φιλιὰ ἀπὸ μέρος τῆς
στό στόμα και στὰ μάτια
μοῦπε πῶς ἄνθη σοῦφρε
δεμάτια και δεμάτια
μοῦπε πῶς θέλει νὰ σὲ δῇ,
και σήμερα τὸ βράδυ
θὰ μᾶς προσμένῃ και τούς δύο
στὸ ἴδιο τὸ λιβάδι.

Ι. Π.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΑΓΟΡΑΙ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ γραφομηχανή occasion δι' ἐνοίκιον ἢ δι' ἀγοράν. 42

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόπεδον ἐκ 1000 πήχεων ἐν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. 4

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΘΕΣΕΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νέος, γνωρίζων καλῶς τὴν Τουρκικὴν και ἀρκετὰ τὴν Γαλλικὴν, δι' ἐμπορικὸν κατάστημα, μὲ μισθὸν ἱκανοποιητικόν. 74

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπορτηρῶν ἐκ 3 δωματίων, ἐπιπλαμένων φιλοκάως, μὲ ὅλα τὰ χρειαῶδη δι' εἰκοσίηναιαν, ἤλεκτροφῶτιστον, ἐν κεντρικῇ τῆς θέσει τοῦ Πέραν. 73

ΣΤΟΝ ΜΑΪΟΝ

Ὅταν ἐρχόσουν ἄλλοτε μὲ λούλουδα και μύρσι.
και τί, και τί δὲν σ' ἔψαλλε τῶν παλαβῶν ἡ λύρα!
Μὰ τώρα πειὰ ἐπέρασε και ἡ δικὴ σου φούρια
και ψάλται καλλικέλαδοι σοῦ μένουσιν τὰ... γαϊδούρια.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ὦ Μάϊε! θὰ σ' ἔψαλλα μὲ χάρι,
θὰ θαύμαζαν πολλοὶ τὴν πανταχοῦσά μου,
ἀλλ' ἔξαφνα γκαρίσαν δύο γαϊδάροι
κ' ἐντροπιασμένη τῶσασεν ἡ Μοῦσά μου.

Γ. ΡΙΖΑΣ

Τὸ καιάστημα νεωτερισμῶν

«ΝΕΣΤΕΡΕΝ»

ΚΑΣΗΜ ΖΑΔΕ ΑΔΕΛΦΟΙ και Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
μετεφέρθη εἰς τὴν ὁδὸν Βακτσέ Καποῦ, κάτωθι τοῦ
Δζελαλ βέη χάν, 18, ἐναντι τοῦ Ὁρόσδη Μπάκ.
Πλουσία συλλογὴ ὑφασμάτων μαλλίνων και μεταξωτῶν. Ἀφίξεις πρόσφατοι ὅλων τῶν γούστων.
Τιμαὶ ἄνευ συναγωνισμοῦ. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ.

Ἐν κέντρον ψυχαγωγίας,
προσιτὸν εἰς ὅλους.

Ἀγοράζοντες ἐν ΚΑΡΝΕ τοῦ Σινεμά Ὁριαντῶ
Πρώτης θέσεως μὲ γρ. 12
Δευτέρας > > 8
Διασκερμιμένης > > 20

ἔχετε 8 εισιτήρια, ἰσχύοντα δι' 8 προγράμματα.

Τιμαὶ χωρὶς Καρνέ:

Πρώτη θέσις γρ. 5. — Δευτέρα θέσις γρ. 3.—
Διασκερμιμένη γρ 7. — Διὰ παιδία τὰ ἡμίση.

Ταινίαι πρώτης τάξεως

τῶν διασημοτέρων τῆς Εὐρώπης καλλιτεχνῶν.

Συγκέντρωσις τοῦ καλλιτέρου κόσμου.

Εὐχάριστον κέντρον ψυχαγωγικόν.

ΦΑΡΜΑΚΑΠΟΘΗΚΗ

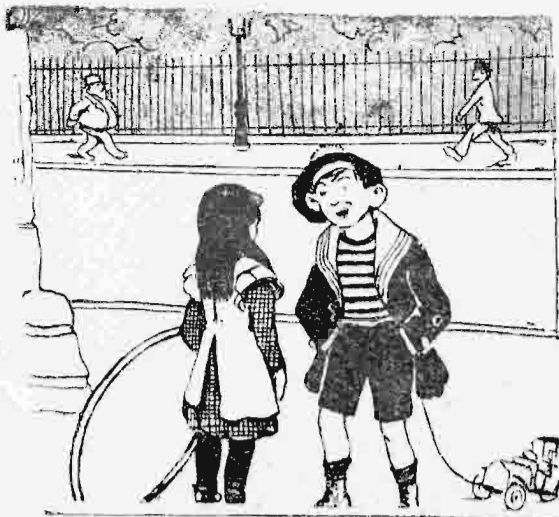
ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ν. ΤΑΚΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ

ἐν Πόλει, Ἀνανιάδη χάν, ἀριθμ. 8 και 9.

Φάρμακα πάντοτε νωπότατα.

Ὅλαι αἱ ἐγχώριοι και εὐρωπαϊκαὶ σκευασίαι. Εὐσυνείδητος ἐξυπηρέτησις τῶν φαρμακοποιῶν. Τιμαὶ συγκαταβατικά.

Ο Μάϊς τῶν παιδιῶν

Ο Μάϊς τῶν ἐρωτευμένων

Συζυγικός Μάϊς.

ΑΦΟΥΡΙΣΜΟΣ

Παιδιά!... Νά μή πιστέβιτι πουτέ στα θηλ'κά κι όταν κλαιίν κι όταν γιλουύν, μί δίνιτι πιτάρια! Έχ'νι στα μάτια τή χαρά, στοῦ στόμα τή λαχτάρα καί τήν ψιφτιά κρυμμέν' βαθειά στα σουθ'κά!...

Παιδιά!... Νά μή πιστέβιτι πουτέ στής κουπιλούδισ, π' αγάπη σάς ούρκ'ζουνοι μπρουστά στήν Παναγιά, γιατί είν' ή ἀφιλότ'μ'ις οἶπους ή πιταλουδισ, που τρέχ'νι ἀκούραστis σί όλα τὰ κλαργιά!...

Πουτέ νά μή πιστέβιτι στα λόγια, που σās λιένι κι γιά νά τὰ πιστέψιτι μί τέχνη λίγου κλαίνι. Άν τυχ' οἶμους κι μπλέξητι, λιμένα νά θυμάσι, γιατί αν μί λησμουνησητι, ἀφουρισμέν' θί νάσι!...

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΑΤΣΙΚΗΣ

Νέος όμογενής έπιστήμων.

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ ἡμέτερος συμπολίτης καί ἐκ Ταταούλων καταγόμενος κ. Θεόδ. Καβουρμολόπουλος, μετὰ ἐπιμελεῖς σπουδᾶς ἐν Γενεῇ τῆς Ἑλβετίας, ἀνεκηρύχθη διδάκτωρ χειρουργός, γυναικολόγος-μαιευτήρ. Ὑπέστη τὰς διδακτορικός του ἐξετάσεις ἐπιτυχῶς, παρουσιάσας συγχρόνως καί τήν ἐναίσιμόν του διατριβήν. Ἦδη προσελήφθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον Cantonal Genève. Αἱ ἐξετάσεις του ἦσαν καθ' ὅλα θριαμβικαί, διότι, μεταξύ ἄλλων συνεξετασθέντων, αὐτὸς ἀνεδείχθη πρῶτος, παρουσιάσας συγχρόνως καί τήν ἐναίσιμον διατριβήν του. Ἦδη προσελήφθη βοηθὸς χειρουργός παρὰ τῷ διασήμῳ καθηγητῇ κ. Κούμερ, ὅστις ἀντικατέστησεν τὸν ἐν τῷ πρώτῳ νοσοκομείῳ τῆς Γενεῆς ἐργαζόμενον καί ἀποθανόντα πεφημισμένον καθηγητὴν Ζερρόφ.

Συγχαίρομεν τοὺς γονεῖς τοῦ νέου ὁμογενοῦς ἐπιστήμιος, εὐχόμενοι αὐτῷ τελείαν εὐδοκίμησιν καί κατὰ τὸ προκικόν του στάδιον.

Π'ΡΑΣΜΕΝΑ...

Τοῦ στοῦ παραθοῦρι σου κ' ἰγὼ εἰς τοῦ θ'κό μου καθούμασταν κ' ἀνάψαμι φουτιά μέσ' στήν καρδιά, τὰ μάτια σου νυχθημιρὸν καίγαν τοῦ σουθ'κό μου κ' κάρουσα οὐ ἐρημούς μιὰ ἄμμουρφη βραδεία!

Κ' ἐκτουτis ζουσις γιά ἰμέ κ' ἰγὼ γιά σένα ζουσα γλυκά φιλάκια σουδεῖνα κι μοῦδεῖνις κ' ἰσῷ, ἰσῷ μί ἱκαμάρουνις κ' ἰγὼ σί ἀγαποῦσα κι δγυὸ χρόνους πιάσαμι τριλλή ζουή χρυσή!...

Μά τάρ' ἀλλάξαν οἱ κιοί, ἀλλάξαν τὰ φινγάρια κι σάν θουρῶ οὐ δύσμοιρους ἱρουτικὰ ζιβγάργια νά τρυφιρουπειράζουνοι κι νά πιρνοῦν τήν ἄρα, κλιαῖου κι λιέου μέσα μου!— Ἀντίου, Λιουνῶρα!...

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΑΤΣΙΚΗΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

(Ἐξ ἀνεκδότων ποιημάτων τοῦ ἀρχιμ. Γερμανοῦ Ἀφθονίδου).

Μιά ξανθή μαυρομαγοῦσα, μιὰ κοντούλα καί παχειά, σάν τρελλὸς τὴν ἀγαποῦσα εἶχε χέρι κ' ὠμορφιά. Ἦταν ἄδολ' ἡ ψυχὴ τῆς, τὸ κορμί ἐλκυστικὸ, μυρωδάτη ἡ προὴ τῆς καί τὸ στόμα τῆς γλυκό. Πλὴν κ' αὐτὴ μ' εἶχε ἀγαπήσει καί γιά μίνα στὸ λεπτὸ ἦταν εἰσιμη νά χύση καί τὸ αἷμά τῆς ἀδιό.

Ἐξ' ἀπὸ τὸ παραθύρι τῶχεν ἐντροπή νά δγῆ καί ποτὲ σὲ μουσαφίρη δὲν εἰόλμησε νά βγῆ. Προκικὴ δὲν εἶχε τόση ἀλλὰ τί σημαίν' αὐτό; εἶχε πνεῦμα γιά νά δώση καί εἰς ἄλλους ἀρεσιό. Κι' ὅπου ἦταν καλσομένη, μάλιστα στήν ἐξοχή, ἦταν πάντα ἡ καυμένη τῆς παρῆας ἡ ψυχὴ.

Ἦταν ὅλη ἀθωότης, εἶχε στάσιμο σεμνὸ καί δὲν εἶχε τὸ λαιμὸ τῆς καί τὸ μπράτσο τῆς γυμνὸ.

Μόνη μόδα συνειδοῦσε μὲ πλισὲ κοστοῦμ φρακτὸ καί ποτὲ δὲν περπατοῦσε μὲ κεφάλι ἀνοικτὸ. Ὅλο τὸν καιρὸ στήν κώχη καθουνοιαν σιωπηλὴ καί ποτὲ δὲν μ' εἶπεν ὅχι σάν τῆς γύρενα φιλι.

Δὲν ἐχόρτανα τὰ μύρα τῶν φιλιῶν τῆς τὰ ζιστὰ κ' ἕνα βράδν τῆς ἐπῆρα δέκα καταποδιαστὰ.

Μά κ' ἐκείνη μὲ φιλοῦσε μὲ καῦμὸ ἐρωικὸ καί τὸ φίλημ' ἀντηχοῦσε σάν κελάδημα γλυκό.

Ἄχ! γιά τέτοιο χεῖλ' ἀφράτο δίνεις ὅλο σου τὸ βιό...

Ἐξαφρα μιὰ μπράφ, καί κότω πέρφουμιμα μαζί κ' οἱ δυό...

Πῶς δὲ μ' ἦλθε κορμιά τρέλλα! ὅταν τὸ πουρνὸ ξυπνῶ, πλησιάζω τὴν κοπέλα, τὴν σαλεύω, τὴν κουνῶ...

Τὸ κεφάλι τῆς σπασμένο, στὸ κορμί τῆς μιὰ πληγὴ καί τὸ αἷμά τῆς χυμένο ἐπλημμύριζε στή γῆ...

Συμφορὰ μου! Ἐγὼ φταίω, Ντομετζάνα μου χροσιῶ σ' ἔσπασα κ' ἀκόμη κλαίω... μὲλις ἦσουνα μισή.

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΑΝ. Μόνον διὰ κυρίας καὶ δεσποινίδας.

Ο Μάϊος μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῶν λουλουδιῶν, μὲ παραδείσια πτηνά, μὲ καναρίνια καί μὲ παντὸς εἶδους εὐμορφίης ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἐκκλῆσιον τῆς ΚΑΜΕΛΙΑΣ, Μεγάλῃ Ὁδῷ, παρὰ τὸν Σάντ' Ἀντάνιο, τὴν ὁποῖαν κάθε μία κυρία καί δεσποινίς πρέπει ν' ἀπολαύσῃ, διότι εἶναι ὡραία, διότι εἶναι πρωτοφανής, διότι εἶναι μοναδικὴ εἰς τὴν πόλιν μας. Ὅλαι αἱ γαρνιτοῦραι κοπέλλων καί καπέλλα ἔτοιμα εὐρίσκονται ἐκεῖ.